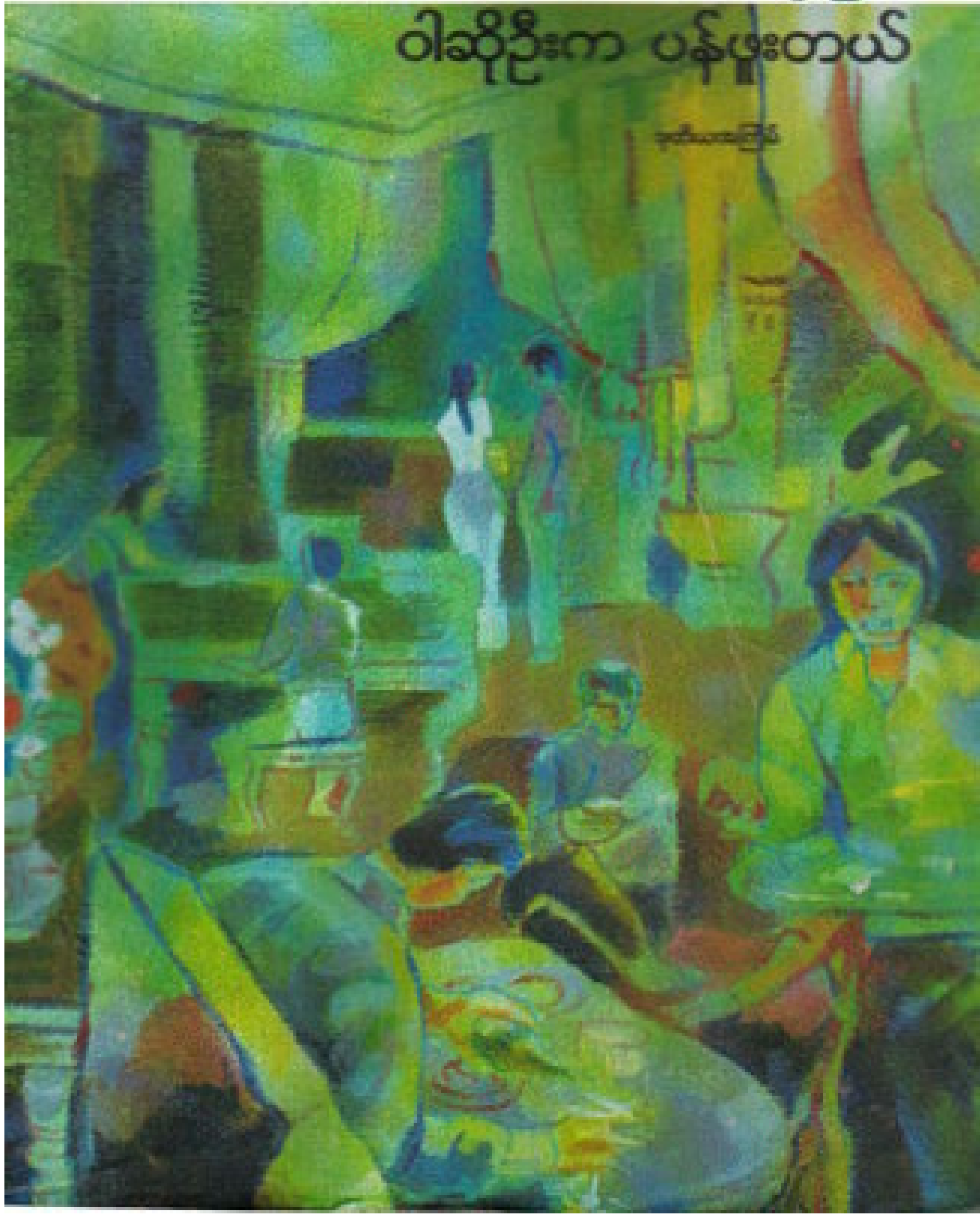

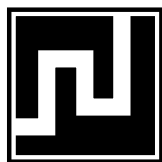
ခင်ဆွဦး

ဝါဆိုဦးက ပန်ဖူးတယ်

မှတ်တမ်း

ဂျူးစာပေ

စာဘူး ၁၆၆၊ ဗဟိုစာတိုက်ကြီး၊ ရန်ကုန်။
အမှတ် ၈၅၊ အခန်း ၉၊ အထက်ကြည့်မြင်တိုင်လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်

ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံ

များအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။

အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။

ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။

ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်သော

နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး

တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်

တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။

အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး

လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။

မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။

တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

စာမူခွင့်ပြုချက်	◆ ၁၁၀၆/၂၀၀၂(၁၁)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်	◆ ၁၃၅/၂၀၀၃(၁)
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ	◆ ဇော်မောင်
ထုတ်ဝေခြင်း	◆ ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ဒုတိယအကြိမ်
အုပ်ရေ	◆ ၁၀၀၀ အုပ်
တန်ဖိုး	◆ ၉၀၀ ကျပ်
ထုတ်ဝေသူ	◆ ဒေါ်မိုးကေခိုင် ချိုတေးသံစာပေ ရေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့(၃)၊ မင်္ဂလာဒုံ၊ ရန်ကုန်။
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်	◆ ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း(၀၂၆၇၀) ကလျာပုံနှိပ်တိုက် ၁၅၂၊ ကျွန်းရွှေမြိုင်လမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်။

ခင်ဆွေဦး

ဝါဆိုဦးက ပန်ဖူးတယ်

အခန်း (၁)

ရင်ထဲ သိသိသာသာခုန်နေတာ အမှန်ပင်။
သည်လမ်းကို လျှောက်ခဲ့ရတာတော့ ချောင်းဖြစ်မတတ်ပါဘဲ။
အထူးတဆန်းဖြစ်သင့်သည်တော့ မဟုတ်။ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝ
တုန်းကတည်းက အဖန်ဖန်အလီလီ လျှောက်ခဲ့ရတဲ့ ရွာလမ်းရှည်
လေး။

စိမ့်ကြီးမြိုင်ကြီး ရိပ်ကြီးတောတောင်ကဲ့သို့ အေးမြသာယာ
သော အရိပ်များနှင့် အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်းရှိလှသော ကုက္ကိုပင်များ
တစ်သိကြီး သွယ်တန်းနေမြဲပင် ထိုကုက္ကိုသစ်ခွများအကြားတွင်
မြရည်ဖြင့် လိမ်းကျံလျက်ရှိသော သစ်ခွပင်တို့သည် သန်စွမ်းစွာ
အုံ့ဖွဲ့နေကြသည်။ ထိုမှ ဝေဝေဆာဆာ ဖူးပွင့်နေသော ဖယောင်း
ပန်းခက်ဝါဝါများသည် အသစ်တစ်ဖန် မွေးဖွားပြန်လေပြီ။

လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ကား မိုးရေတို့နှင့် ချောင်းရိုး
တိမ်တိမ်များ ဖြစ်လျက် ကျွဲကျောင်းသားတို့ ကျွဲများ တစ်အုပ်ပြီး
တစ်အုပ် မောင်းနှင်လာခဲ့လေသည်။ သစ်တုံးဖြတ်ဝိုင်းတံတား
လေးများသည် ရွှံ့မည်းများနှင့် လိမ်းလျက် မည်းနေကြလေသည်။

အကြိမ်ကြိမ် ပြေးခဲ့လျှောက်ခဲ့ရသောလမ်းကို ဘယ်နှမှိုင် ဆိုတာ ခရီးဆန်လို့ ရကောင်းပါရဲ့။

မိုးရေတိုက်စားဖန် များသဖြင့် မြေမာလမ်းသည်ပင် ချိုင့်ဝှမ်းသည့် နေရာက ချိုင့်ဝှမ်းနေပေပြီ။

“ဒီလမ်းတစ်လမ်းလုံး ဖုထစ်တွေ ပြည့်နေသလို လောကကြီးမှာလဲ မတရားမှုတွေနဲ့ ပြည့်နေတာပဲ”

မိုးဟိန်းမှာ အတွေးနှင့်တစ်ကိုယ်လုံး နွေးလာလေသည်။

“အလင်းရောင်ဟာ အမှောင်ထက် အားကောင်းတယ်လို့ ဆိုတာပဲ၊ ဒါ အမှန်ပဲလား၊ မြင့်မြတ်မှုဟာလဲ ယုတ်ညံ့သိမ်ဖျင်းတာထက် အားကောင်းသတဲ့၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်တာက တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာကို အနိုင်ရရမှာပေါ့တဲ့၊ နောက်ပြီး ပျော်ရွှင်မှုဟာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုကို ကျော်လွှားနိုင်ရမယ်လို့ဆိုတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ လူတွေဟာ တကယ့်လူလို နေကြရမတဲ့”

မိုးဟိန်းသည် အတွေးအံ့ဖွဲ့ရင်း ရင်အခုန်မြန်လာသည်။ ‘နွေးနွေး’ ကို ခဏခဏ ပြောခဲ့ဖူးတာတွေကိုလည်း သတိရသည်။

“တို့ဟာ လူတွေပါ နွေးနွေး၊ လူဟာ တကယ့်လူလို နေရမှ လူဖြစ်ကျိုး နပ်မှာပေါ့၊ နင့်ဘဝကို နင်သိရမယ်၊ ကိုယ့်ဘဝကိုကိုယ် နားလည်အောင် ကြိုးစားရမှာက လူတိုင်းတာဝန်ပဲ”

ထို့နောက် နွေးနွေးကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် စာပိုဒ်လေးတစ်ပိုဒ်တောင် ရွတ်ပြခဲ့ဖူးသေးတာကို အမှတ်ရမိသေးသည်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက အတူတကွ ကြီးပြင်း၍ ကစားဖော်ကစားဖက်ဖြစ်ခဲ့သော နွေးနွေးက. . .

“မိုးဟိန်း. . . နင်ကလေး သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ၊ ဝ၊ မရှိဘဲတော်တော် ဝိ လုပ်ချင်တဲ့လူ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ ဝ၊မရှိသေးဘူးနွေးနွေး။ ဒါပေမဲ့ ‘ဝ’ ရှိအောင် တော့ ကြိုးစားနေတယ်။ ငါ့ဘာသာငါ လောကြီးပြီး လုံးကြီးတင် မိချင်လဲ တင်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နင်အထင်ကြီးစရာတော့ မဟုတ် ဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ နင်သိပ်အထင်ကြီးနေတဲ့ အသိုက်အဝန်းလို ဂုဏ်ပကာသနအတွက် အလုပ်လုပ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“တော်စမ်းပါဟာ... နင်က တကယ်တော့ တော်ပါတယ်၊ ဉာဏ်လဲ ကောင်းသားပဲ၊ ၁၀ တန်းကို ဘီနဲ့ ခဏခဏအောင်တာ ကလွဲလို့ နင့်မှာ တခြားဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူး။ အင်္ဂလိပ်စာတွေ လဲ နင် ဖတ်တတ်သားပဲ”

“အင်္ဂလိပ်စာဖတ်တတ်တာတော့ ဂုဏ်ယူတယ်မဟုတ်လား”

“ဘယ်အငြိုးနဲ့ ငါ့ကို ရန်ထောင်နေတာလဲ၊ နင်စောစောက ရွတ်ပြတဲ့ ကဗျာလေးက သိပ်ကောင်း”

“ကဗျာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စာပိုဒ်ရိုးရိုးပါ”

“ငါ့ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ရေးပေးပါဦး၊ နင်က လက်ရေးလှတယ်၊ တကယ့်ပန်းချီလက်ရေးလေး၊ နင်နဲ့ငါ ဘယ်တော့မှ မတည့်ပေ မယ့် နင့်လက်ရေးလေးတွေတော့ တစ်သက်လုံး သိမ်းထားပျံ့မယ်”

ထိုစာပိုဒ်မရေးခင် မိုးဟိန်းသည် နွေးနွေး၏ ခေါင်းကို တစ် ချက် လှမ်းခေါက်ဖြစ်လေသည်။

ပေါကြောင်ကြောင် ခင်မိမိနွေးနွေး။

ဒီစာပိုဒ်ကို သေသေချာချာဖတ်၊ အဓိပ္ပာယ်ကို

လေးလေးနက်နက်တွေးပြီးမှ ရင်ထဲ သိမ်းထားနိုင်ပါစေ။

သူငယ်ချင်းရဲ့ အမြင်လမ်းကြောင်း ပြောမှန်စေဖို့

စေတနာထား ရေးပေးလိုက်တယ်။

Light is stronger than darkness.
Nobility stronger than baseness.
Unselfshness triumph over selfishness,
and happiness over sorrow.
we must live like real MEN.

အခန်း (၂)

မွန်အိမ်ခေါ် ဝရန်တာနိမ့်နိမ့်နှင့် ခြေတံရှည်ရှည်သစ်သားအိမ်
ငယ်လေးများသည် ဓနိမိုးကျူထရံကာနှင့် ခြံဝင်းထဲများထဲတွင်
တည်ငြိမ်းအေးချမ်းစွာ ဝပ်စင်းနေကြသည်။ မှိုပင်တချို့သည် အိမ်
ခေါင်မိုးတို့ကို မထိတထိတို့ကစားနေကြသည်။

ယခုလို ဝါဆိုခါတော်မီ ဆည်းဆာရောက်လုလုဝယ် ရွှေရောင်
ဖြင့် တောက်ပနေသော သစ်ခွအုံများမှ ကြောင်မြီးတူများ ပွင့်မြဲ
ဖြစ်သည်ကို အမှတ်ရမိသည်။ အလိုလိုပင် ချိုသင်းသော ပန်းရနံ့
က နှာဝဝယ်မွှေးထုံလာသည်။ တစ်ခိုင်စ နှစ်ခိုင်စ ပန်းမရမ်းပြာ
လေးများကိုလည်း ကတ်ကတ်သတ်သတ် မြင်မိသေးသည်။

သစ်ပင်အောက် လမ်းပေါ်တွင် ကလေးတစ်သိုက် ကုလားမ
စည်း ကစားနေကြတာကို အမှတ်မထင်ငေးစိုက်နေမိသည်။ တချို့
ကျောင်းအဆင်း အိမ်ရောက်သေးဟန်မတူ။ သစ်ပင်အမြစ်ခွကြား
များတွင် သူတို့ လွယ်အိတ်အနွမ်းလေးများကို ထောင်ထားဆဲဖြစ်
သည်။

ခုနစ်နှစ်ရွယ်မှ ၁၁ နှစ် ၁၂ နှစ်ရွယ်အထိ မိန်းကလေး
ယောက်ျားလေးများ လေးငါးယောက်မျှ စုကစားနေကြသည်။

ကလေးမငယ်တစ်ယောက်သည် သူ့အလှည့်တွင် ခိုးပစ်ရင်း နှုတ်
ဖျားမှ ချိုအေးသော တေးသံသည် ပျံ့လွင့်လာလေသည်။

ရောင်စုံဘောလုံး

ရောင်စုံဘောလုံး

တစ်လုံးငါးပြား

တစ်လုံးငါးပြား

ကြိုက်တဲ့အရောင် ရွေးပါ

ကြိုက်တဲ့အရောင် ရွေးပါ

တစ်လုံးငါးပြား

တစ်လုံးငါးပြား

ဝဝကစ်ကစ် အဆစ်မပေါ်သော လက်ဖြူဖြူကလေးမှ ခိုးလေး
သည် ညာဘက် စတုတ္ထစည်းအကွက်ထဲသို့ မထောင့်မယွင်း ရှုပ်
တိုက် ဝင်သွားလေသည်။ သူလေး၏ သီချင်းသံသည် ရုတ်ခြည်း
ရပ်နားသွားပြီး ဝမ်းသာအားရ ‘ဟေး’ခနဲ အော်ကာ လက်ခုပ်
လက်ဝါး တီးလိုက်သည်။ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် ခြေတစ်ပေါင် ထောက်
ကာ စည်းတွင်းသို့ ဝင်လာရင်း . . .

“ဒီမှာ သေချာကြည့်နော် . . . တို့စည်းပေါ် မနင်းဘူး”

ခပ်သွက်သွက်လေးပြောနေသည်။ ဘေးမှ ရပ်နေသောကောင်
လေး ခပ်ကြီးကြီးက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ကာ သီချင်းတအေး
အေး နှင့် . . .

ရောင်စုံဘောလုံး

ရောင်စုံဘောလုံး

တစ်လုံးငါးမူး

တစ်လုံးငါး မူး

“ဟေ့. . . ဆန်ညို၊ ဘာတွေ လျှောက်ဆိုနေတာလဲ၊ ရောင်စုံ
ဘောလုံး တစ်လုံးငါးပြားပါ”

အလှည့်ကျနေသော ကောင်မလေးက ခပ်စွာစွာလေး ဝင်ပြော
လိုက်လေသည်။

“တစ်လုံး ငါးမူးပါ”

“ငါးပြားပါဟာ”

“ခု ငါးပြားမဟုတ်တော့ဘူး၊ အားလုံး ငါးမူးချည်းပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါးပြားပါ”

“ငါးမူး”

အသားညိုညိုနှင့် ဆန်ညိုဆိုသောကောင်လေးက စပ်ဖြဲစပ်ဖြဲ
မျက်နှာထားနှင့် စနေသည်။ ကောင်မလေးသည် ကောင်လေး
စ၊မှန်းသိလျက်နှင့် ဇွတ်အတင်းငြင်းကာ ခြေတစ်ပေါက်ကျိုး ခုန်
နေရာမှ မောဟိုက်စွာ အသက်ရှူရင်း ကောင်လေးကို မျက်စောင်း
တထိုးထိုး လုပ်နေသည်။

မိုးဟိန်းက ပြုံးမိလေသည်။ ကောင်မလေးသည် သတင်းစာ
စက္ကူစုတ်အဟောင်းနှင့် ပတ်ထားသော ကောက်ညှင်းဘိန်းမုန့်
တစ်ခုလုံးကို ပလုတ်ပလောင်းနှင့် ပါးစပ်ထဲ သွတ်ပြီး စက္ကူလေးကို
လွှဲပစ်လိုက်လေသည်။

စက္ကူလုံးလေးသည် မိုးဟိန်းခြေရင်းတွင် ကျလာလေသည်။
သတင်းစာပြတ်စက္ကူကို ဖြန့်လိုက်တော့ ကာတွန်းတစ်ခု ဖြစ်နေ
သည်။ ကာတွန်းသဘောမှာ လူငယ်အရုပ်တစ်ရုပ်သည် အထုပ်
အပိုးလွယ်လျက် ကြေးနန်းရုံးရှေ့တွင် ရပ်နေဆဲ အနီးမှအဘိုးကြီး
တစ်ဦးက ထိုလူငယ်အား. . .

“ဟေ့. . . သူငယ်၊ အကောင်းဆုံးကတော့ မင်းအမေဆီကို မင်း အပြန် တစ်ခါတည်း ရိုက်မယ့် ကြေးနန်းစာပါယူသွား”

ပြောနေသည် ဟူလို၊ ကာတွန်းရုပ်အောက်မှ ရေးထိုးထားသော ‘မိုးဟိန်း’ဟူသော လက်မှတ်နှင့်တကွသော ကာတွန်းကို လွှင့်ပစ်ရမှာ နှမြောပြီး အသာခေါက်ကာ ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်လေသည်။

“ဟောတော့. . . ဟိုလူကြီး စာရွက်ကောက်သွားပြီ”

ကောင်မလေးက လျှာထုတ်ကာ တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်လေသည်။ စကားပြောရင်း သူ့ခြေထောက်လေးသည် ယိုင်လျက်ကျသွားကာ မြေပေါ် ထောက်မိလေသည်။

“ဟေ့. . . ငုဝါ၊ နင်မရတော့ဘူး၊ ခြေထောက်ကျသွားပြီ”

“ဟယ်. . . ငါ ဘွာခတ်မလို့၊ ဘွာဟေ့ ဘွာ”

“မရဘူး. . . မရဘူး၊ ဘွာမရဘူး”

“တော်ပြီဟယ်. . . ငါတို့ မကစားတော့ဘူး၊ နင်တို့ ညစ်ပတ်တယ်ဟယ်၊ ငေးလို့ ခြေထောက်ကျသွားတာကို”

အချင်းချင်း ငြင်းခုံကြကာ လူစုခွဲကြရန် ပြင်သည်။ ကုက္ကိုပင် မြစ်ပေါ်မှ လွယ်အိတ်ကောက်လွယ်သူက လွယ်ကြလေသည်။ လက်ဖဝါးပေါ်မှ ဖုန်ခါသူက ခါကြသည်။

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်. . . ပြန်ကြ၊ ငါလဲ ထမင်းဆာပြီ၊ အိမ်မှာ အမိုးတို့ အဖီးတို့ မျှော်နေကြမှာ”

ပါးဖောင်းဖောင်းနှင့် ငုဝါဆိုသည့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ရှုတ်ကာ လူပါးဝတ်တနှင့် ပြောလိုက်သည်။

အခန်း (၃)

“နာမည်က ငှက်တဲလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အမေနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“အမိုးကို ပြောတာလား”

“အေး... အမိုးနာမည်”

“နွေးနွေး”

“ဦးဦးကို သိလား”

“ဟင့်အင်း”

ငှက်က သူပုခုံးကိုကိုင်ထားသော ထိုသူအား လှမ်းမော့ကြည့်ကာ ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်လေသည်။ အသားညိုညို၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ခပ်သွယ်သွယ်၊ ဘိုကေဆံ မတိုမရှည်၊ သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော တက်ထရက် မီးခိုးဖျော့ဖျော့ ရှပ်အင်္ကျီလက်ရှည်၊ ကချင်လုံချည်အနက်နှင့် အစိမ်းကွက်၊ ဂျပ်ခုပ်ကရင်လွယ်အိတ်အဖြူနှင့် လူကြီးကိုတော့ မကြောက်လှပေ။

“ငှက်တို့အိမ်က ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုနားမှာ”

“အိမ်ရှေ့မှာ သစ်တုံးတံတား ရှိသလား”

“ရှိတာပေါ့”

“ဆည်းလည်းပန်းတွေရော ရှိသေးလား”

“ဘာလဲ အဲဒါ”

“ပန်းနီနီလေးတွေလေ”

“အင်း. . . ရှိတယ် ရှိတယ်”

“နီမ ဆိုတဲ့ ခွေးမကြီးကော”

“မရှိတော့ဘူး၊ သေသွားပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့ သေသွားတာလဲ”

“အသက်ကြီးလို့”

“ဪ. . . အသက်ကြီးရင် သေတတ်သလား”

“အဖူးတော့ မသေဘူး၊ အသက်ကြီးပေမယ့် မသေဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူငယ်ပြန်နေတယ်”

“သူငယ်ပြန်နေတယ်”

“အင်း. . . အဖူးစကားပြောတာ ကလေးလိုပဲ ဦးဦးနားထောင် ဖူးလား”

“ဘယ်နားထောင်ဖူးမလဲ”

မိုးဟိန်းသည် ရယ်လျက် ငှက်၏ ပါးလေးကို အသာဆွဲလိုက် လေသည်။ ချွေးတွေနှင့် စိုရွဲကာ စေးထန်းနေသော ငှက်၏ လက် ကလေးကို ဆွဲကိုင်ကာ လမ်းလျှောက်ရင်း စိတ်သည် အတွေးနှင့် ဝေမျှင်းသွားပြန်သည်။

အဖြူရောင်ရှုပ်လက်ရှည်ပေါ်မှ အစိမ်းရောင် ကျောင်းဂါဝန် လေးနှင့် ရာဘာဖိနပ်အစိမ်းလေးစီးလျက် ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် လျှောက်

လာသော ငှက်ကို ‘နွေးနွေး’ငယ်စဉ်ကနှင့် တူလေမလား ပြန်တွေးကြည့်နေမိသည်။

ဆံပင်အရှည် ချန်ထားကာ ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ဖက် ကျစ်ထားဟန် ကလည်း နွေးနွေးငယ်စဉ်ကနှင့် တူလှသည်။ အသားဝါဝါတွင် ပါးအိုနီနီလေးနှင့် မျက်လုံးနက်နက်ကလေးမှာ နွေးနွေး၏ ကိုယ်ပွားလေးဟု ဆိုလောက်သည်။ လူတစ်ယောက်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ဟန်မှာလည်း နွေးနွေးအပြုအမူနှင့် တစ်ဖုံတည်း။

“ဦးဦးဖိနပ်က ဖြူဆွတ်နေတာပဲ၊ ရွှံ့တွေ ပေကုန်ပြီ”

အစိမ်းနုရောင်သည်းကြိုးနှင့် ရာဘာဖိနပ်သည် ခဏချင်းပင် ရွှံ့များနှင့် မည်းကုန်သည်။

“ရေဆေးလိုက်ရင် ရတာပဲ”

“သမီး ဆေးပေးမယ်၊ ဖိနပ်ဖြူနေအောင် သမီး ဆေးတတ်တယ်”

ငှက်က ခပ်သွက်သွက်လေး ပြောလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ သမီး သမီးနှင့် ထည့်ပြောတတ်သည်ကို သတိထားမိသည်။ ငှက်က အလိုက်ပြောရန် နှုတ်က မရဲတာကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အပြစ်တင်မိသည်။ တကယ်တော့ ငှက်လေးရဲ့ ဘဝကို မိုးဟိန်းနားအလည် ဆုံးပင်။ ငှက်ရဲ့ ဘဝအစကို ဘယ်သူအသိဆုံးလဲ။ ရင်ထူမနာ အဖြစ်ဆုံးလဲ။ ငှက်ဆိုသည့် အသက်တစ်ချောင်းကို မမြင်ဖူးခင်ကပင် သံယောဇဉ်တွယ်ငြိခဲ့သူပါကွယ့်ဟု ငှက် နားဝင်အောင် ပြောချင်လှသည်။

“သမီးက တစ်ခါတစ်လေ ဖိနပ်မစီးဘူး၊ အမိုးကလေ မိုးရွာရင် ဖိနပ်မစီးရဘူးတဲ့၊ ဖိနပ်ကုန်တယ်တဲ့။ ရွှံ့ထဲ ဒီအတိုင်းပဲ လျှောက်သွားရတယ်၊ ဖိနပ်က ပွဲသွားခါနီးမှ စီးတာနော် ဦးဦး”

မိုးဟိန်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငှက်တော့ မိုးဟိန်းဘေးမှ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် လိုက်ပါလာကာ ပျော်နေပုံရသည်။ နှုတ်မှ ညင်သာစွာ ညည်းညူလာသော တေးသီချင်းသံက လေထဲတွင် ဝဲပျံ့ပျံ့လွင့်လာသည်။

ရောင်စုံဘောလုံး

ရောင်စုံဘောလုံး

တစ်လုံးငါးပြား

တစ်လုံးငါးပြား

မိုးဟိန်းသည် ငှက်နောက်မှ သံယောင်လိုက်၍ “တစ်လုံးငါးမူးတစ်လုံးငါးမူး” ဟု ပြောင်ဆိုလျှင်တော့ ငှက်က မျက်မှောက်ကုတ်ကာ ရယ်မောလျက်. . .

“ဦးဦးကလဲ ဆန်ညိုဆိုတာမျိုး ကျနေတာပဲ”

လူကြီးသူမလို ပြောလိုက်လေသည်။ မိုးဟိန်း၏ စိတ်ကူးထဲတွင်တော့ ဒီသီချင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ‘ကာတွန်း’ရုပ်များကို ဖန်ဆင်းနေပြန်သည်။

မိုးဟိန်းက ငှက်၏ လက်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်လျက်. . .

“ဦးဦးတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလဲ ဒီသီချင်း ဆိုတာပဲ”

“တစ်လုံး ငါးမူးလား၊ ငါးပြားလား”

“ငါးပြား နှစ်လုံး”

“ဟုတ်ဘဲနဲ့”

ငှက်က မိုးဟိန်း၏ ပေါင်ကို လှမ်းရိုက်ကာ ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်ပြန်သည်။ ရယ်လိုက်ပြန်တော့ နွေးနွေး၏ ဟန်ပန်ရုပ်သွင်က ပီပြင်လာသည်။ နွေးနွေးငယ်စဉ်က ဒီလိုပင် ပါးချိုင့်လေး နှစ်

ဖက် ပေါ်အောင် အားပါးတရ ရယ်တတ်သည်။ အသံထွက်ရယ် ပုံကလည်း ခိုးခိုးခပ်ခပ်နှင့် ချစ်စဖွယ်ပင်။

ရယ်သံလေးသည် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အဆက်မပြတ် ဝေစည်လျက် ပဲ့တင်ထပ်လာလေသည်။ ကုက္ကိုပင်ထက်မှ အသံရှည် ရှည်ဆွဲကာ တေးသီဖွဲ့တတ်သော သပိတ်လွယ်ငှက်သံလေးများ ပမာလည်းကောင်း၊ ရွာထိပ် ကန်ညီနောင်စေတီမှ ဆည်းလည်းသံ များပမာလည်းကောင်း၊ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော ငှက်၏ ရယ်သံ သည် နွေးနွေး၏ ငယ်စဉ်တုန်းက ရယ်သံနှင့် တူလေမလားဟု ချိန်ထိုး နှိုင်းဆကြည့်မိသည်။

ခြံတံခါးဝ တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ခြံစည်းရိုးထိပ်၌ ဖူးပွင့်နေကြ ကုန်သော ဆည်းလည်းပန်းနီနီများကို မြင်တွေ့ရပြန်တော့ ကဒုတ် ရွာ ခုနစ်တန်းကျောင်းသားဘဝတုန်းက မြန်မာစာဆရာ ရွတ်ဆို ပြဖူးသော အိုင်ချင်းတစ်ပုဒ်ကို တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် အမှတ်ရမိသည်။

ထိန်ကန်တွင်းမှာ လာရင်း မျက်မြင်

နေမလှန်းတဲ့ ပန်းလွင်လွင်ကို

ရွှင်လိုမြူးလို၊ ကစားလို၍

ဝါဆိုဦးက ပန်ဖူးတယ်။

အမယ်မင်း ဖြစ်ရလေခြင်း၊

ယင်းမာရယ်ပေါ်

တော်သလင်းနှင့် မိုးတွင်းဝါဝင်

ဟိုဆောင်းဦးသို့၊ မကူးခင်က

အရင်လူနှင့် ကွဲရတယ်ရှင်

အပျိုစင်ငယ်က ကျွမ်းပါတဲ့

လွမ်းတုံ့တင်လေး။

အခန်း (၄)

ခြံအဝင် ပျဉ်းမပင်အောက်ဝယ် လှည်းဒေါက်ကို မိုးပေါ်ထောင်ထားသည်။ လှည်းဖြုတ်ထားသော နေရာနားတွင် ဘင်္ဂလားကျွဲခေါ် ချိုလိမ်ကျွဲကြီးနှစ်ကောင် ဝပ်နေကြသည်။ ဘင်္ဂလားကျွဲဆိုတော့ နို့စားရန်လည်း ရည်ရွယ်၍ မွေးထားဟန်တူသည်။ ကျွဲနှစ်ကောင်းကောင်း ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် သောက်ရပေဦးတော့မည်။

ကဒုတ်ရွာရထားလမ်းအရှေ့ဘက်တွင် ကျွဲအမွေးများသည်။ ကားလမ်းပိုင်းတွင် နွားအမွေးများသည်။ ကျွဲဆိုသည့် သတ္တဝါကတော့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြီးမားထွားကျိုင်းသလောက် ခွန်အားဗလ ပိုသန်ကာ အကြမ်းလည်းခံ အအေးလည်းရသည်။ နယ်က ရေမြုပ်သောနယ်မို့ ကျွဲနှင့်ဘဲ ကိုက်ပါသည်။

ငယ်စဉ်က မိုးဟိန်းတို့ အဖူး (အဘိုး) ပြောဖူးတာတော့ ကျွဲရိုင်းတစ်ကောင်တည်း ခြင်္သေ့နှစ်ကောင် သုံးကောင်တို့နှင့် ဖက်ပြိုင်ဝံ့သည် ဆိုပဲ။ အနံ့ခံကောင်း၍ နားကင်းလည်း ပါးကာ လေးလံသော သစ်တုံးကြီးများ ဆွဲရာ၌လည်း အားကိုးရသည်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ကျွဲတို့ မည်သည် နွားကဲ့သို့သော ကျိုးကျိုးနွံနွံ မရှိလှ။ ဝန်စည်စလှယ် သယ်ဆောင်နေရာမှလည်း ရေ

အိုင်မြင်လျှင် အတင်းဆင်းသွားတတ်သည်။ ရွံ့ညွန်များမြင်လျှင် မနေနိုင် မထိုင်နိုင်အောင် လူးချင်သည့် သတ္တဝါများ ဖြစ်ကြသည်။ ပြီးတော့ နွေအခါကျ ရေခြောက်သဖြင့် ခိုင်းရာမှာ နွားကဲ့သို့အမော မခံ။

တစ်သက်လုံး မြို့မှာနေ မြို့မှာ ကြီးပြင်းခဲ့သော နွေးနွေး တစ်ယောက်တော့ ပင်ပန်းရှာပေဦးမည်နည်း။ နူးညံ့သိမ်မွေ့၍ ရှည်လျားသွယ်ပျောင်းသော နွေးနွေး၏ လက်ကလေးများသည် လှည်းထမ်းပိုး တပ်နိုင်ပါမည်လား။ ကျွဲနို့ညှစ်နိုင်ပါမည်လား။ မာကြမ်းသော ကျွဲနဖားကြိုးကို ဆွဲနိုင်ပါမည်လား။ ကျွဲတွေကို ထိန်းကျောင်းရသော တာဝန်က နည်းနည်းနောနောတာဝန်မဟုတ်။

“အမိုး”

“အမိုးရေ. . .”

ငုဝါ ခေါ်သံလေးသည် မိုးဟိန်း၏ အတွေးများကို တစ်မူဟုတ်ချင်း ပျက်ပြယ်စေသည်။

“အမိုး”

“ဝေ. . .”

လွင်ချိုသာယာသော ထူးသံလေးကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အသက်ရှူတာကို ခေတ္တမျှ ရပ်နားလိုက်မိသည် ထင်သည်။ မိုးဟိန်းရင်ထဲ၌ အမျိုးအမည်မသိ ဝေဒနာနှင့် လှုပ်ရှားသွားမိ၏။ တစ်ချက်မျှ သက်ပြင်းယဲ့ယဲ့ ချလိုက်ပြီးမှ အသာပြန်ရှူထုတ်လိုက်လေသည်။

“သမီးလေး ငုဝါ ပြန်လာပြီလား”

ငရုတ်ညှော်နံ့များနှင့် လုံးနေသော မီးဖိုချောင်ထဲမှ လှမ်းအော်မေးလိုက်လေသည်။

“သမီးလေး ငုဝါတဲ့”

မိခင်မေတ္တာကို ဖော်ကျူးသော အသံသွင်းဂီတသံပမာ နားထဲ
စွဲငြိနေသည်။ အသံကောင်းလှသော မိခင်၏ သားချော့တေးပမာ
သာသာယာယာလည်း ရှိလှသည်။

လွန်ခဲ့သော ကာလက နွေးနွေးတစ်ယောက် သူ့သမီးငုဝါကို
ပွေ့ပိုက်ပြီး မြူချော့နေဟန်ကို စိတ်ကူးနှင့် ရော်ရမ်းမှန်းဆပြီး
ပန်းချီရေးခြယ်ဖူးသေးသည်။ ‘သူသာလျှင် လှထိပ်ထား’ ဟု နာမည်
တပ်ပြီး ပြပွဲတွင် ချိတ်စဉ်က ပြင်သစ်ကမ္ဘာလှည့်တစ်ဦးက လိုက်
ဝယ်တာကို မရောင်းလိုက်၊ ‘မရောင်း’ ဆိုသော စာတန်းကို ကပျာ
ကယာ တပ်ဆင်လိုက်ရသည်။

“အမိုး ဦးဦးပါလာတယ်”

“ဟင်. . . ဦးဦး”

“ဦးဦး ပါတယ်၊ မြန်မြန်ထွက်ခဲ့ပါ”

“ဘယ်က ဦးဦးလဲ”

“သိဘူး”

“ဪ. . . ငုရွှေဝါ အရူးမလေး”

ချစ်စနိုးနှင့် တစ်မျိုးတစ်မည်ကင်ပွန်းတပ်ပြန်သည်။ ငုရွှေဝါ
အရူးမလေးတဲ့။ မိုးဟိန်းသည် မမြင်ရခင်ကတည်းကပင် တမ်းတ
သော စိတ်ဇောနှင့် နောက်ဖေးဘက် မသိမသာ လှမ်းကြည့်ရင်း
ရင်ထဲ ခုန်လာပြန်သည်။ နွေးနွေးကို မတွေ့ရသည်မှာ ငုဝါလေး
တစ်သက်ပင် ရှိသွားပေပြီ။ ခုနစ်နှစ်ကျော်ကာလပင် တာရှည်ခဲ့
ပေပြီတကား။

“ဟယ်. . . ”

“ဟယ်. . . အမယ်လေး”

အိမ်ထဲမှ နွေးနွေးသည် လက် ရေစက်လက်နှင့် ထွက်လာသည်။ သည်အထဲမှာ ရုတ်တရက် အံ့သြပြီး ဝမ်းသာအယ်လဲ ဖြစ်သွားသော အသံ။ ဝင်းပသော မျက်နှာလေးပေါ် ရှုန်းတောက်သော မျက်လုံးနက်နက်လေးအစုံသည် ဝိုင်းသွားသည်။ ရှုန်းလန်းသော အပြုံးသည် ပါးချိုင့်လေးများကို ငုံဖော်လျက် ပန်းသွေးနှုတ်ခမ်း အစုံအောက်တွင် ပုလဲသီလေပြီ။ သွားအရောင်စက်၊ လရောင်ပြက်သကဲ့သို့ ဖြူဖွေးတောက်ပနေသည်။

“မိုးဟိန်း. . . သရဲလေး၊ ငါက နင်သေနေပြီလားလို့၊ စာမလာသတင်းမကြားနဲ့”

နွေးနွေးသည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ လက်တွေကို အဝတ်စုတ်နှင့် ကပျာကယာသုတ်လိုက်လေသည်။ ကရင်းပတ်နှင့် နုထွတ်ချောမွတ်ခဲ့သော အသားအရေမှာ သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားနှင့် ပြောင်းလဲနေသည်မှအပ နွေးနွေးသည် ယခင်ကအတိုင်း နုပျိုစိုလန်းမြဲပင်။ ငယ်စဉ်တုန်းကထက် နည်းနည်းဖွံ့လာသည်။ ဒါပါပဲ။

အဖြူခံတွင် လိမ္မော်ပန်းအစင်းများနှင့် တက်ထရွန်လက်ပြတ်အင်္ကျီ၊ အနက်ရောင်တွင် အနီကန့်လန့်စင်းနှင့် ကရင်ထဘီကို ဝတ်ထားသည့် နွေးနွေးကား အသက်အစိတ်ကျော်လာလည်း ကလေးဘဝတုန်းကလို အားရပါးရ။

“ငါက နင့်ကို အိပ်မက် မက်နေတာ၊ အိပ်မက်ထဲမှာလေ နင်နဲ့ငါ လှေစီးကြတာ လှေထဲ ပန်းတွေအပြည့်တင်လို့”

မိုးဟိန်းသည် အတွေးနှင့် ခေတ္တမျှနှုတ်ဆိတ်ကာ ဝိုင်းသွားမိလေသည်။ ‘ပန်းလှေ’ ဟု စိတ်ထဲရေရွတ်မိသည်။ လှေထဲ ဖယောင်းပန်းတွေ၊ ကြောင်မြီးတူပန်းတွေ၊ ဆည်းလည်းပန်းတွေ အပြည့်တင်လျက် နွေးနွေးတစ်ယောက် ပိန်းကောလှေနှင့် ချောင်ရိုးကို

ဖြတ်လာသော ပန်းချီကိုလည်း ရေးခြယ်ဖူးလေသည်။ ‘ပန်းလှေ’ ဆိုသည့် နာမည်နှင့် ပန်းချီကားချပ်ကို ကဗျာဆရာ စာရေးဆရာ တစ်ဦးက ဝယ်သွားသည်။

“နင်က လှေကို တမင် စပြီး မှောက်လိုက်လို့ အိပ်မက်ထဲ နင်နဲ့ငါနဲ့ ရန်ဖြစ်ရသေးတယ်၊ အံ့ရောဟယ် မိုးဟိန်းရယ်. . . တိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင်နဲ့”

နွေးနွေးက သူ့စကားကိုဆက်သည်။ မိုးဟိန်းသည် အိပ်မက် အလှမှ တစ်ရေးထနိုးသည်။

“ဒါ အရင်အိမ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ငှက်နဲ့ လမ်းမှာတွေ့လို့ လိုက် လာတာ တော်သေးတာပေါ့”

မိုးဟိန်းက လက်ရှိကာလအခြေအနေကို ပြောပြလိုက်သည်။
နွေးနွေးက. . .

“ဒါက အဖူးတို့အိမ်လေ၊ အရင်က တို့နေခဲ့တဲ့ အပါးနဲ့ အမိုး တို့အိမ် မရှိတော့ဘူး ပြီးသွားပြီ၊ ခုတော့ ကျွဲစားကျက်ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီမှာ အဖိုးနဲ့ အဖူးရယ် တို့အတူတူနေကြတယ်၊ အဖူးက သူငယ်ပြန် နေတယ်၊ သိပ်စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ မိုးဟိန်းရယ်”

“လမ်းမှာ ငှက်ပြောပြလို့ သိရတယ်”

“ငှက်ကို ငှက်မှန်း ဘယ်လိုသိလဲ”

“သူ့ သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်သံကြားလို့၊ ပြီးတော့. . . ”

“ပြီးတော့”

“နင် ငယ်ငယ်ကနဲ့လဲ တူသလိုပဲ”

“ငါ ငယ်ငယ်နဲ့ တူရုံနဲ့တော့ ငှက်ကို မိုးဟိန်းမသိပါဘူး၊ ငှက် ကို မိုးဟိန်းတစ်ခါမှ မြင်ဖူးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကြည့်စမ်း. . . တို့ ရန်ကုန်ဘက်ကို ခြေဦးမလှည့်တာ ခုနစ်နှစ်တောင် ရှိသွားပြီ၊ မိုး

ဟိန်းလဲ ကဒုတ်ကို မလာတာ ခုနစ်နှစ်တောင် ရှိသွားပြီနော်၊ တို့ကတော့ တို့အကြောင်းနဲ့တို့ ထားပါတော့၊ နင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားရတာလဲ၊ နင်သိပ်စိတ်မှတ်ကြီးတာပဲ မိုးဟိန်းရယ်၊ နင့်သူငယ်ချင်း အမိုက်မကို ဒီလိုပဲ ပစ်ထားတော့မှာလား”

နွေးနွေးက ပြောရင်းဆိုရင်း မျက်ရည်လည်လာသည်။ နွေးနွေး၏ မျက်လုံးများကို မိုးဟိန်း မကြည့်ရဲပေ။ နွေးနွေးကတော့ မျက်တောင်လေးများ ပုတ်ခတ်လျက် သူ့မျက်ရည်များကို ပြန်သိမ်းဆည်းကာ နံရံဘေးတွင် ထောင်ထားသော သင်ဖြူးကို ကြမ်းပေါ်ဖြန့်ခင်းပြီး . . .

“ကဲ. . . ထိုင်ပါဦး မတ်တတ်ရွာက လာတာကျနေတာပဲ၊ အိမ်ကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကဒုတ်ရွာမှာ အမွဲဆုံး ကံအဆိုးဆုံး အိမ်တစ်အိမ်ပဲ”

မိုးဟိန်းက သင်ဖြူးပေါ်သူ့လွယ်အိတ်ကို ပစ်ချကာ ထိုင်လျက်

“ကဒုတ်ရွာမှာရော၊ မြန်မာပြည်မှာရော၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရော နင့်ထက်မွဲတဲ့လူတွေ တစ်ပုံကြီးပါဟာ နင်ကမှ ကျွဲနှစ်ကောင်ပိုင်သေးတယ်”

“အိုး. . . လယ်သမားပဲ ကျွဲနှစ်ကောင်ပိုင်တာ ဆန်းသလား၊ သူများတွေ ၁၀ ကောင် ၁၅ ကောင်တောင် ပိုင်တာ”

“သာဇံတို့များ ကျွဲတစ်ကောင်မှ မရှိဘူး၊ သူရင်းငှား လုပ်နေတာပဲ၊ မွဲလိုက်တာ သူ့အိမ်သွားကြည့်ပါဦး”

နွေးနွေးက မိုးဟိန်းအား လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလျက် . . .

“စိတ်မွဲတာပါ တို့က ထည့်ပြောတာပါဟယ်၊ စကားပြောတာ ကတ်သီးကတ်သတ် အားကြီးနိုင်တယ်”

မိုးဟိန်းအနီးတွင် ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ငုဝါသည် မီးဖိုချောင်မှ ဇလုံလေးတစ်ခုနှင့် ထွက်လာကာ ထမင်းပေါ် နုနွင်းနှင့် ငရုတ်ဆီဝေ့ဝေ့ ဟင်းရည် ဆမ်းထားသော လယ်ငါးဇင်ရိုင်းငယ်နှစ်ကောင် ထည့်လာပြီး မြန်ရေရှက်ရေ လူး နယ်စားနေသည်။

“ဦးဦး ဟဲ့. . . ပအော်မေ”

ကရင်ဘာသာစကားနှင့် ခေါ်လိုက်သည်။ မိုးဟိန်းက ပြုံးလျက်

“ဪ. . . ဪ”

“ဟင် ဦးဦးလဲ ပြောတတ်တယ်၊ ကရင်လား ဦးဦးက”

“ကရင် မြန်မာ”

“ဘာလဲ”

“အဖေ ကရင်၊ အမေ မြန်မာ”

“အမိုးနဲ့ မတူဘူးပေါ့၊ ငုဝါနဲ့ တူတယ်နော် ငုဝါက”

နွေးနွေးသည် ငုဝါ၏ ပါးပေါ်မှ ထမင်းစေ့များကို ဖယ်ပစ်ကာ ငုဝါစကား မဆုံးခင်ပင်. . .

“ထမင်းဝင်အောင်စားလေ သမီး၊ သမီးတို့ အမိုး မုန့်လုံးရေ ပေါ် လုံးထားသေးတယ်၊ ရေနွေးကြမ်းနဲ့ သောက်ရအောင်”

ဘယ်သို့မှပြန်လည် ဆက်စပ်၍ မရနိုင်သော အတိတ် ကန့်လန့် ကာကို အတင်းဆွဲကာပစ်လိုက်လေသည်။ နွေးနွေး၏ နက်မှောင် သော မျက်လုံးတို့သည် ဝေ့မှိုင်းစပြုလေပြီ။ မိုးဟိန်းသည် နွေးနွေး ပြောသလိုအမှတ်သညာကြီးသူမို့ ဘာကိုမှ မေ့ပျောက်မရနိုင်ဘဲ ရှိ

သည်။ ရင်ထဲမှ လှုပ်ရှားမှုအရှိန်သည် တစ်စတစ်စ မြင့်မားလာသည်။

မိုးဟိန်း၏ အတွေးထဲ၌ မျဉ်းပြိုင်ပမာ သွားနေသောဘဝခရီးလမ်းနှစ်လမ်းကို မြင်ယောင်မိပြန်သည်။

တစ်ဦးက အမြင့်နေရာ၊ တစ်ဦးက အနိမ့်နေရာ၊ နိုင်သူနှင့် ရှုံးသူ ဘုံအမြင့်တွင် စံစားနေရသူနှင့် တင်းကုပ်ကြားဝယ် မဝရေစာစားနေရသူ၊ ထို့နောက် တစ်ဦးက လူနည်းစု တစ်ဦးက လူများစု။

မိုးဟိန်းသည် နွေးနွေး၏ လှပဝင်းဝါသော မျက်နှာလေးကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး ရုရှားစာရေးဆရာတစ်ဦး ရေးပြီး မြန်မာဘာသာပြန် ဝတ္ထုတစ်ခုထဲမှ စကားလုံးများကို အမှတ်ရနေသည်။

“လူမတန် ကံချမလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဒုက္ခဖြစ်ကြရတာဟာ ကံမကောင်းလို့ချည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ လူတွေ မကောင်းလို့ ဖြစ်ရတာပါ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူ့ထက် ရက်စက်တာ မရှိပါဘူး၊ ဝံပုလွေဟာ ဝံပုလွေအသားကို မစားပေမယ့် လူဆိုတာကတော့ လူသားကို စားချင်စားမှာဗျ”

“မင်းပြောတာ ဟုတ်သေးပါဘူးကွယ် ငါ့လူရယ်. . . ဝံပုလွေဆိုတဲ့ တိရစ္ဆာန်မျိုးသာ သူတို့အချင်းချင်း သတ်ဖြတ်စားသောက်ကြတာပါ”

“ကျုပ်တော့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ရှိတာ ပြောချလိုက်တာပဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောပြော လူ့ထက်ရက်စက်တာ လောကမှာ မရှိပါဘူး၊ လူတွေဟာ လောဘဇော ကြွပြီး သောင်းကျန်းကြလွန်းလို့သာ ကျုပ်တို့ ဒီလောကထဲမှာ နေစရာထိုင်စရာမရှိ ဖြစ်နေတာပဲ၊ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး အနိုင်ကျင့်ပြီး ခွတုတ်နေကြတာပဲ”

နွေးနွေးပြည်ဖုံးကားချလိုက်သော လိုက်ကာ ကားလိပ်ကို မိုး
ဟိန်းသည် အတွေးနှင့်ပင် အတင်းဆွဲတင်လိုက်သည်။ ခပေါင်း
စီးကရက်ကို မီးညှိကာ တအားရှိက်ဖွာလိုက်ရင်း တွန့်လိမ်လွင့်ပျံ
တက်သွားသော မီးခိုးမျှင်နှင့်အတူ အတွေးခရီးနယ်ကို ဆန့်ထုတ်
လိုက်လေသည်။

အခန်း (၅)

မိုးဟိန်းသည် ရယ်မောသံများကြားမှ ပြေးထွက်လာရလေသည်။

လူစုလူဝေးထဲက ပြေးခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ သင်းသင်း ယုံ့လှိုင်နေသော ဂိုဏ်း ယာဉ်လေပေါင်ဒါရနံ့၊ ရက်ဗလွန် မက်စ်ဖက်တာ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး ရနံ့၊ ရှာနယ်လ် ငါး ရေမွှေးရနံ့တို့နှင့် ငါးသုံးလုံး စီးကရက်ရနံ့တို့ကို တိုက်အိမ်ကြီးထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့စေချင်သည်။

သို့သော် ရနံ့တို့မှာ ထုံကြိုင်လျက် အနံ့စွဲနေသည်။ တိုယိုတာ၊ ဗောက်စ်ဝက်ဂွန်း၊ ဖီးယက်၊ ဖယ်မလီယာ၊ မာဇဒါ၊ လင်ရိုဗာကားတို့ကြားထဲမှ ကွေ့ပတ်ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းဘက်သို့ တော်တော်နှင့် မရောက်နိုင်။ ခြံဝက မီးလုံးဖြူကြီးများသည် အလှမ်းအကွာတွင် ရှိနေဆဲပင်။

အားကောင်းသော မီးအရောင်နှင့် ပြာလင်းနေသော မာစီဒီးကားကြီးတစ်စီး ရှေ့တူရှုမှ မောင်းလာလည်း မရှောင်ဖြစ်။ ကား၏ ပြင်းထန်သော ဘရိတ်အုပ်သံနှင့်အတူ ကားမောင်းသူ၏ ကြမ်းတမ်းသော ဆဲရေးသံသည် ပက်စက်စွာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“မိုးဟိန်း”

“မိုးဟိန်း”

စိုးရိမ်သော မိန်းမသံကြည်ကြည်လေးမှာ ထက်ကြပ်လိုက်ပါလာလေသည်။ နွေးနွေးသည် မိုးဟိန်း၏ လက်မောင်းအိုးကို ညင်သာစွာ လှမ်းဆွဲကိုင်လိုက်လေသည်။

“နင် စိတ်ဆိုးမယ်မှန်း မသိလို့ တို့ပါ ဝိုင်းနောက်မိတာပါဟာ”

“ဪ... စိတ်ဆိုးမယ်မှန်းမသိလို့တဲ့ ဟုတ်လား”

မိုးဟိန်းသည် နွေးနွေး ဆွဲကိုင်ထားသောလက်ကို အတင်းဆွဲရုန်းလိုက်သည်။ နွေးနွေးက တောင်းပန်သလို... .

“တကယ်ပါဟယ်”

“စိတ်ထင်တိုင်း နောက်ချင်တိုင်း နောက်နေကြတာ လူ တစ်ဖက်သား စိတ်ကို ဘယ်လောက်ထိခိုက်မယ်ဆိုတာ မတွေးမိဘူးလား၊ ပြီးတော့ နင်တို့ဥစ္စာ နောက်တာလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ သက်သက် နိုင်ထက်စီးနင်းတွေ ပြောနေ လုပ်နေသလိုပဲ၊ ငါတို့ဟာ လူပါ နွေးနွေး၊ တို့ လူဆိုတာလဲ သတိရကြဦးမှပေါ့”

“တို့ တောင်းပန်ပါတယ်ဟယ်”

“ဒီကိစ္စက နင်တစ်ယောက်တည်း တောင်းပန်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ နင့်ကိုလဲ ငါစိတ်ဆိုးစရာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဆရာကိုယ်စားလဲ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဪ... ဆရာနဲ့ နင်နဲ့ ဘာတော်လဲ”

မိုးဟိန်းက နွေးနွေးမျက်နှာကို စိမ်းစိမ်းစားစားကြည့်ကာ စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ... .

“သွားစမ်းပါဟာ”

စိတ်ကလည်း တိုနေသည်။ နွေးနွေးထဲမှ မျက်နှာကို လွှဲပစ်လိုက်လေသည်။ နွေးနွေးက သူ့အပါးမှ မခွာသေး။

“သူတို့ဟာ တို့အမျိုးလဲ တော်တာပဲဟာ၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ကမှ အမျိုးမတော်ဘူးဆိုလဲ ရတယ်၊ နင်နဲ့ သူတို့နဲ့ ညီအစ်ကို နှစ်ဝမ်းကွဲတော်သလို တို့နဲ့ သူတို့လဲ တော်တာပဲ”

“အေး. . . ဒါပေမယ့် နင်သိထားဖို့က သူတို့အဖို့ တို့ဟာ အမျိုးမတော်ဘူး၊ နင့်လို သာမန်သူနာပြုနဲ့ ငါလို ဆယ်တန်း (ဘီ)နဲ့ နှစ်ခါအောင်ထားတဲ့ ကောင်ဟာ သူတို့ အမျိုးတော်စရာမဟုတ်ဘူး၊ စုမြတ်နန္ဒာလို မိန်းကလေးသာ သူတို့ကြံဖန်ဆွေမျိုးစပ်နေတာ နင်မကြားဘူးလား၊ ငါလဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဆွေမျိုးမစပ်ချင်ဘူး၊ ခင်ရာဆွေမျိုးပဲ၊ ခု နေစရာမရှိလို့ ငါဒီမှာ နေနေတာ၊ ငါ့မှာ ပြေးစရာ မြေမရှိလို့”

သည်တုန်းက မိုးဟိန်းက ငယ်သေးသည်မို့ စိတ်လှုပ်ရှားထိခိုက်လွယ်သည်။ ဝမ်းလည်း နည်းလွယ်သည်။ စိတ်အားလည်း လျော့နေတတ်သည်။ အထက်တန်းကျသည်ဟု နေရာယူထားသော ခေတ်ပညာတတ်တို့အလယ်တွင် သိမ်နေတာ အမှန်ပင်။

တကယ်တော့ စေ့စေ့တွေးကြည့်လျှင် ခေတ်ပညာတတ် ဆိုတာ ဆန်းလှသည်မဟုတ်။ ခေတ်ပညာတတ်မျိုးရိုးမှ ပေါက်ဖွားလျှင် ခေတ်ပညာတတ်ဖြစ်သလို ပိုက်ဆံရှိလျှင်၊ ဂုဏ်ရှိလျှင်၊ ရာထူးရှိလျှင် ခေတ်ပညာများ၊ ပညာထူးချွန်သည်ဟု ဆိုရသူများကို ဖန်ဆင်းနိုင်သည်ပင်။ အရှင်မွေးတော့ နေ့ချင်းညချင်း ဆိုသလို နတ်ရေကန်ထဲ ချသလို ရှင်သန်ကြီးထွားလာတာ ဆန်းသည်လား။

အနည်းငယ်သော သားသမီးသာ စုန်းပြုံးပမာ ပညာရေး

နောက်ကျချင် ကျခဲ့သည်။ သိပ်ကြိုးစား၍ အောက်ခြေမှ လှေကား ထောင်၍ တက်လာသူလည်း ရှိသင့်သလောက် ရှိမည်။

သည်လို လူ့အသိုက်အဝန်းကတော့ ခေတ်ပညာတတ်ကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်နိုင်စွမ်း ရှိတာ အမှန်ပင်။ အတွင်းဝန်သားသည် အတွင်းဝန်သား ဖြစ်မည်ပင်။ ရုံးလုလင်၏သား အတွင်းဝန်ဖြစ် လာသည် ဆိုတာကတော့ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ့သော ဒုလ္လဘတရားပါ ပေ။ မနာလို မရှုဆိတ်စရာ မရှိပါ။

သို့သော် မိုးဟိန်း မခံနိုင်သည်က လောကတွင် လွှမ်းမိုးကြီးစိုး နေသော လောဘတရား၊ မောဟတရားနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မတရားမှု များ၊ တင်စီးမှုများ၊ အနိုင်ကျင့်မှုများ။

လောကကို စိတ်နာသည်။ လူ့ဘဝဆိုသည်ကလည်း မကျေနပ် ဖွယ်ရာများ၊ ပဋိပက္ခ အတိုက်အခံများနှင့် ပြည့်နှက်နေရုံမက မမြင့် မြတ်သော၊ သေးဖွဲ ယုတ်ညံ့သော၊ သိမ်ဖျင်းသော အရာတွေနှင့်ရော ပြွမ်းနေပါလား။ နေချင်စဖွယ်အရပ်မှ ဟုတ်ပါလေစဟု သံသယ ပွားမိသည်။

အခန်း (၆)

စင်စစ်တော့ ထိုနေ့က တကယ့်ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကြီးပါ။ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ မကောင်းပါဘူးဟု စဉ်းစားမိသေးသည်။

မင်္ဂလာအရှိဆုံး နေ့တစ်နေ့ဟု မိုးဟိန်းတို့ ဦးလေးတော်တဲ့ အန်ကယ် ဦးမြင့်စံက ကြွေးကြော်လေသည်။ အန်တီကြူက အိမ်တွင် ဧည့်ခံပါတီတစ်ခု လုပ်သည်။ ညနေပွဲဆိုတော့ အစိုညစာပေါ့။ ဒံပေါက်ကို အော်ဒါမှာသည်။

အဆင့်မြင့်မြင့်နှင့် ဆေးဘက်နောက်ဆုံးနှစ် အောင်သွားသော ပူပူနွေးနွေး ဒေါက်တာကောင်းမော်စံအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူး ငါးဘာသာနှင့် အောင်သော သမီးအငယ်ဆုံး တင်လတ်စံအတွက်သော်လည်းကောင်း ဂုဏ်ပြုသောပွဲမို့ မိဘတွေက အစွမ်းကုန်စီမံပေးသော ပွဲဆိုတာ ဆိုစရာမရှိပြီ။

ရေဒီယိုဂရမ်မှ ‘သကြားချိုချို’ တေးသီချင်းသည် ဝေဝေဆာဆာနှင့် ယုံလွင့်လာသည်။ ကြွရောက်လာသော မင်းပရိသတ် လူကြီးများကား အဖျော်ယမကာနှင့် မှိန်းနေကြပြီး လူငယ်များသည် ‘ဂိုဂို’ အကနှင့် လှုပ်ရှားမြူးကြွနေကြသည်။

ပျားရည်ပမာ ချိုလှတဲ့ သကြားချို
မင်းဟာ ငါ့သကြားခဲမလေး
ငါက လိုချင်တယ်ဆိုတော့ မင်း ငါ့ကို ပိုင်ပြီပေါ့။
အရက်ဖန်ခွက်တချို့သည် အတိုက်ခံရသဖြင့် စားပွဲပေါ် လဲ
ကုန်ကြသည်။

ယမကာနှင့် မြည်းစရာ ဝက်အူချောင်းကြော်နှင့် အာလူးကြော်
တို့သည် ပန်းကန်ထဲမှ လွင့်စဉ်ခုန်ပျံ့ကာ ကြမ်းပေါ်သို့ ကစဉ့်
ကလျား ကျကုန်ကြသည်။

ပလတ်စတစ် ပန်းနုရောင်၊ အပြာရင့်ရောင် ပန်းအခိုင်လိုက်
ဆွဲချိတ်ထားသော မီးပွင့်များမှာ လင်းပွင့်ဆဲဖြစ်သည်။ ပြာမှိန်မှိန်
နှင့် နံရံကပ်မီးတိုင်အားကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဖျော့တော့ အား
နည်းနေသည်။

မှန်ပြတင်းပေါက်ကြီးများမှ ဇာခန်းဆီး လိုက်ကာတို့သည်
လေအလာတွင် ဖောင်းကြွနေကြသည်။ အဝါနုရောင်ဖျော့ဖျော့
ခန်းဆီးသည် အစိမ်းနုပြေပြေအုတ်နံရံနှင့် လိုက်ဖက်လှသည်။

နွေးနွေး၊ စောထူးနှင့် မိုးဟိန်းတို့သည် အဖျော်ယမကာများ၊
စားစရာများ တည်ခင်းရင်း အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ အက ကပြီး
မောလို့ တစ်အောင့်မျှ နားကြသူတွေကို မိုးဟိန်းသည် ငွေလင်ပန်း
ထဲတွင် ဒူးယား စီးကရက်များ ထည့်ကာ လိုက်လံတည်ခင်းလေ
သည်။

ကောင်းမော်စံသည် စုမြတ်နန္ဒာနှင့်အတူ ထိုင်လျက် စီးကရက်
မှိန်းနေသည်။ ချွေးများကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ထုတ်သုတ်ကာ . . .

“နွေးနွေးရေ . . . လာပါဦး” ဟု ခေါ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးသေး
သည်။

“နွေးနွေးက သိပ်ချောတာပဲကွယ်”

စုမြတ်နန္ဒာက ချီးမွမ်းသေးသည်။ ထို့နောက် ကောင်းမော်စံ
အနားမှ အပျိုမလေးတစ်ယောက်က

“အစ်ကိုနဲ့ မောင်နှမ ဘယ်နှဝမ်းကွဲလဲ” ဟု စပ်စုရင်း ငြူစု
သလို ကြည့်သေးသည်။

“ဟို. . . နွေးနွေး ဖေဖေရဲ့ မိန်းမရဲ့ ယောင်းမနဲ့ ကိုတို့အဖေရဲ့
တူမရဲ့ ယောက်ျားရဲ့ ခယ်မက ညီအစ်မ”

ကောင်းမော်စံက နောက်ပြောင်သဖြင့် အားလုံးက တသော
သော ရယ်မောကြသည်။ ကောင်မလေးက ရှက်ရှက်နှင့်ရယ်ပြီး
ကောင်းမော်စံရဲ့ ပေါင်ကို လှမ်းပုတ်လျက်. . .

“အစ်ကိုကလဲ. . . ညီမက အကောင်းမေးနေတာကို”

နှုတ်ခမ်းစူနေသည်။

မိုးဟိန်းအနားရောက်လာတော့ စုမြတ်နန္ဒာက. . .

သူကရော. . . ယူ့ကာဆင်လား”

“ဆိုပါတော့”

ကောင်းမော်စံက မတင်မကျ ဖြေသည်။

“ယူတို့အမျိုးတွေက အလှချည်းပဲ”

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ”

“အားလုံးထဲမှာ အစ်ကိုက အချောဆုံး”

စောစောက ကောင်မလေးက ပြောလိုက်သည်။ စုမြတ်နန္ဒာ
က “ဟုတ်တယ်” ဟု ထောက်ခံသည်။ တကယ်လည်း ကောင်း
မော်စံသည် ယောက်ျားချင်းပင် ငေးကြည့်ရလောက်အောင် လှ
လေသည်။ မိုးဟိန်းလို အသားမညို၊ မိန်းမလှတို့ အသားအရေ
ပမာဝါဝင်း ချောမွတ်နေသည်။ မိုးဟိန်းလောက် မမြင့်ပေမင့် သူ့

အလုံးအဖန်နှင့် သူ အနေတော် ဖြစ်သည်။ ရုပ်လှသလောက် အပြောလည်း ချိုသည်။

ဘယ်လိုစကားစပ်မိကြသည် မသိ။ ဘယ်သူက မေးလိုက်သော မေးခွန်းကြောင့်လဲ မသိ။

“နွေးနွေးက ဟိုတစ်နှစ်က ၁၀ တန်းအောင်ပြီး နှစ်ထရီနီနင် ဆင်းခဲ့ပြီး ဒီနှစ်ပဲ အလုပ်ဝင်တယ်”

“ဟင်. . . နှစ် လား”

စုမြတ်နန္ဒာက မသိမသာ မျက်မှောင်တွန့်လိုက်သည်။ ကောင်းမော်စံက တစ်ဖန် မိုးဟိန်းဘက် လှည့်ရင်း. . .

“သူကတော့ ဘီနှစ်လုံး ဂုဏ်ထူးပိုင်ရှင်”

“ဘယ်လို. . . ”

စုမြတ်နန္ဒာက မေးပြီးမှ အဓိပ္ပာယ်ပေါက်ကာ ရယ်မလို မျက်နှာထားကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ဖုံးကွယ်လိုက်လေသည်။

“နောက်နှစ် ဆက်ဖြေမှာလား”

စုမြတ်နန္ဒာဘေးမှ ကောင်မလေးက မေးလိုက်လေသည်။ မိုးဟိန်းက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စေ့ မဖြေဖြစ်တော့။ ငွေလင်ပန်းကို စားပွဲငယ်ပေါ်တင်ကာ ထွက်ခွာသွားဟန်ပြင်သည်။

“ဖြေမှာပေါ့၊ မိုးဟိန်းဆိုတာ ဇွဲကောင်းရမှာပေါ့၊ တစ်မိုးလုံး ဟိန်းနေတာပဲဟာ”

နွေးနွေးက အမှုမဲ့ပင် ပျော်သလိုလို ဝင်နောက်သည်။

“နောက်နှစ် မအောင်တော့လဲ ဘီသုံးလုံး မိုးဟိန်းပေါ့ကွာ”

မိုးဟိန်း၏ မျက်နှာသည် ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ ဖန်ခွက်များနှင့် ပုလင်းခွံများကို သိမ်းနေသော စောထူးက မိုးဟိန်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မိုးဟိန်းသည် ကောင်းမော်စံတို့ဘက်

ပြန်လှည့်လာသည်။ ကောင်းမော်စံ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ . . .

“နေ့ကျူရှင် ညကျူရှင်တွေတက်၊ ကားနဲ့ ဆရာတွေ အိမ်ပင့်သင်ရတဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာဗျာ၊ ဘီသုံးလုံးဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်မယ်၊ ဘီငါးလုံး ဖြစ်ချင်လဲဖြစ်မယ်၊ ၁၀ လုံးဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်မယ်၊ ဒါ မဆန်းပါဘူး၊ ကျုပ်ကတော့ သေတဲ့အထိ စာမေးပွဲဖြေသွားမှာပဲ”

“ကျူရှင်ပေးတိုင်းလဲ တော်တာမဟုတ်ပါဘူး ငါ့ညီရာ၊ သူတော်တဲ့လူက တော်ကိုတော်လာတာ”

“ဒါ ရှားပါတယ် ကိုကောင်းမော်၊ တော်တဲ့လူရှိတယ်ဆိုတာလဲ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျူရှင်တန်ခိုးနဲ့ ဂုဏ်ထူးတွေ ဝလုံးလို နှစ်ဆတိုးတာတော့ ကျုပ်တို့ မျက်မြင်ပဲ”

“မင်းက ကျူရှင်မယူနိုင်လို့ ဘီနှစ်ဆတိုးတာလို့ ပြောချင်တာလား”

ကောင်းမော်၏ စကားကို ပြတ်လုံးသဖွယ် သဘောကျကာ တအုံးအုံး ရယ်မောကြလေသည်။

မိုးဟိန်းက ဒေါသသာ ထွက်လျက် ပြန်မချေပတတ်သဖြင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်ပြီး စန္ဒရားခုံပေါ် တင်ထားသော ဖန်ခွက်နှစ်လုံးကို လက်နှင့် ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ဖန်ခွက်လေးများသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျကွဲသွားလေသည်။ တင်လတ်စံက ဖန်ခွက်ကွဲများရှိရာသို့ ကပျာကယာ ထလာရင်း . . .

“ဟယ် . . . ဒက်ဒီ ဂျာမနီက ယူလာတဲ့ ဖန်ခွက်လေးတွေ ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ မိုးဟိန်း”

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး အော်ဟစ်မေးလိုက်လေသည်။

“ရှူး . . . သမီး ဟိုမှာ ဧည့်သည်တွေနဲ့”

ဦးမြင့်စံက တင်လတ်စံအား လှမ်းသတိပေးလိုက်လေသည်။

ဒေါ်ကြူနှင့် ကောင်းမော်တို့က မိုးဟိန်းရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်
လိုက်ကြပြီး ဒေါ်ကြူက . . .

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟေ့” ဟု ခပ်ထန်ထန် မေးလိုက်လေ
သည်။

“တရားသဖြင့် ဟုတ်မဟုတ် စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ အန်တီ၊ မနေ့
ကလဲ ကျွန်တော့်ကို ဂုဏ်ထူးနှစ်ခုနဲ့ အောင်တယ်လို့ နောက်စရာ
မဟုတ်ဘဲ နောက်ခဲ့ကြတယ်၊ အဟုတ်အောက်မေ့ပြီး မဟုတ်တဲ့
အခါကျတော့ ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲရသလဲ၊ ကျွန်တော့်ရင်
ထဲ ဘယ်နှယ်နေမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့မှာ
ကိုယ်ချင်းစာတရား မရှိတော့ဘူးလား၊ ဒီနေ့ ခင်ဗျားတို့ ဒီတွေ
တစ်ပုံကြီးရလို့ အောင်ပွဲခံကြတယ်၊ ကျွန်တော်က အရှုံးဘက်က
ပဲ၊ စာမေးပွဲမှာ ငိုတဲ့လူရှေ့မှာ ရယ်ရမယ့် လူက မရယ်ရက်လို့
မရယ်ကြဘူး၊ ခုတော့ . . .”

ဗြုန်းဆို မိုးဟိန်းသည် ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟဲ့ . . . ဘယ်လဲ” ဟု ဒေါ်ကြူက မေးပြီး “လိုက်ကြစမ်းပါဦး
ဒီကောင်လေးနောက်ကို၊ နွေးနွေးတို့ စောထူးတို့ လိုက်ကြစမ်း၊
ဘာများ လုပ်မလဲလို့ မသိဘူး”

အသံသာ ကြားလိုက်ရသည်။ မိုးဟိန်း၏ မျက်စိတွေ ပြာဝေ
နေသည်။ ဘာကိုမှ မမြင်တော့ ခြေဦးတည့်ရာသို့ စွတ်ပြေး၍သာ
လာမိသည်။ ရင်ထဲ၌ ဒေါသတွေ မခံချင်စိတ်တွေက ဆူဝေနေခဲ့
သည်။ တော်တော်နှင့် စိတ်က မပြေ။

“တော်ရုံတန်ရုံများ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါဟယ်”

နွေးနွေးက ဖျောင်းဖျသလို ပြောလိုက်လည်း စိတ်ထဲ၌ စနောင့်စနင်း ဖြစ်နေမြဲပင်။ မိုးဟိန်းသည် ပျဉ်းမပင်စည်ကို ပက်ကျိတစ်ကောင်ပမာ မှီလျက် ပေကတ်ကတ်နှင့် ရပ်နေသည်။ လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်နှင့် ပျဉ်းမပင်စည်ကို ထိုးဆွရင်း . . .

“ခွင့်လွှတ်ရမယ်၊ ဟာ . . . နွေးနွေး ဘယ်လိုဟာမျိုးကို ခွင့်လွှတ်ရမယ်လို့ နင် ယူဆနေသလဲ”

“ဪ . . . ခုကိစ္စကိုပေါ့ဟာ”

သူ့ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်သည်။

“ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“နင်က ခက်ကို ခက်ပါတယ် မိုးဟိန်းရာ”

“အန်ကယ်မြင့်စံတို့ အန်တီကြူတို့ ကောင်းမော်တို့လို လူတွေဟာ တို့ခွင့်လွှတ်စရာ အမျိုးအစား မဟုတ်ဘူး၊ သိထားဖို့က ဒါလောက် အပေါ်စီးနေရာက ရနေတဲ့လူတွေကို ခွင့်လွှတ်ရမယ်ဆိုတာကော ပြောသင့်လို့လား နွေးနွေး၊ သွားစမ်းပါဟာ”

နွေးနွေးနှင့် သူနှင့် အယူအဆချင်း မတူသဖြင့် ဝမ်းနည်းမိသေးသည်။ သို့ကြောင့် မိုးဟိန်းသည် သူ့ရင်ထဲတွင်ပင် ပြောစရာစကားတွေကို ဆက်၍ သိမ်းဆည်းထားလိုက်လေသည်။

“လူမှာ လူနဲ့တူတဲ့ သိက္ခာရှိတယ်၊ လူ့မာနရှိတယ်၊ လူမှာ သတ္တိရှိတယ်၊ မှန်တာတွေကို သိမြင်ရတဲ့ အသိဉာဏ်လဲ ရှိတယ်၊ သူ့ကို နှိမ်ထားတဲ့ ခေါင်းကို ပြန်မတ်ချင်တဲ့စိတ်လဲ ရှိတယ်၊ သခင်လို သဘောထားသူအပေါ် ကျိုးနွံတတ်ကြတဲ့ စောထူးအပေါ်ရော နွေးနွေးကိုရော ပြောချင်လှတယ်၊ ဂေါ်ကီရေတဲ့ အမေဆိုတဲ့ဝတ္ထုထဲမှာ . . .

အမေ့သားတို့ကို ဖျက်ဆီးနေတာ ဒီ ကြောက်စိတ်ပဲ၊
 သားတို့ အမေတို့ ကြောက်ကြတာကို အခွင့်ကောင်းယူ
 ပြီး ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ သခင်လုပ်နေကြတဲ့ လူတွေ
 က ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ အနိုင်ကျင့်ချင်တိုင်း ကျင့်ပြီး
 ဗိုလ်အကျကြီး ကျနေကြတာပေါ့တဲ့။

အခန်း (၇)

အန်ကယ့်ရာထူးကို ဘယ်လိုခေါ်ရမည် မသိပါ။

ဆည်မြောင်းဆိုလား၊ တူးမြောင်းဆိုလား၊ လမ်းပန်း ဆက်သွယ်ရေး ဆိုလား၊ ခရီးတွေလည်း မကြာခဏ ထွက်ရသည်။ အစည်းအဝေးတွေလည်း ထိုင်ရသည်။ အလုပ်အလွန်များလှသည်တဲ့။

သူ့လက်အောက်မှ အင်ဂျင်နီယာများ၊ အလုပ်သမားများ၊ ကန်ထရိုက်တာများ အိမ်ကို မကြာခဏ လာကြသည်။ ကိုယ်ပိုင်အချိန်ပင် မရှိဘူးဟု ညည်းညူသံ ကြားရသည်။

အလုပ်ကတော့ ကြိုးစားပုံရသည်။ အန်တီကြူနှင့် အကြောင်းပါပြီး ရန်ကုန်တွင် နေလာရသည်။ အန်ကယ် တော်ကြောင်း၊ အလုပ်လုပ်ကြောင်း၊ အန်တီကြူက အထက်လူတွေကို ပြောပေးမှ သိရသည်တဲ့။ ဗေဒင်ဆရာတွေလည်း အန်တီ မကြာခဏ တိုင်ပင်သည်။ အိမ်သို့ ပင့်သည်။

ဇာတာအလိုအရ အန်တီကြူ ရာဇယုဂ်ဆိုလား ဓနုယုဂ် ဆိုလား အဲဒါတွေနှင့် ဖွားသည်။ ဥှစ် ဘယ်နှစ်ချပ် ရသည်ဆိုလား။ စောထူးကတော့ ‘အုတ်’ မှတ်ပြီး၊ ဒါကြောင့် အန်ကယ်မြင့်နှင့်

အန်တီကြူ တိုက်ဆောက်နိုင်တာပဲ။ ကားဂိုဒေါင်နှင့် အစေခံ တန်း လျားတောင် အုတ်စီနိုင်တဲ့သူတွေပဲ။ နေ့ချင်းပင် ခြံထဲတွင် အုတ် တိုက်လှလှလေးတွေ တန်းစီလာကြသည်။

စောထူးဆို၍ စောထူးကို အထူးအမှတ်ရလာသည်။ စောထူး သည်လည်း ကဒုတ်ရွာသား နွေးနွေးတို့ မိုးဟိန်းတို့နှင့် ကျောင်း နောက် သူငယ်ချင်းပင်။ သူက အစောဆုံး အန်ကယ်တို့၏ ‘ပဒေသာရိပ်မြုံ’ သို့ ရောက်လာသူဖြစ်သည်။ သူက အမျိုးမတော် သဖြင့် ပို၍ ထူသားပေသားရသည်။ ဒုံးပေကတ်သတ်နှင့် ခိုင်းသည့် ကျွန်၊ စေသည့်နွား။ မိဘဘိုးဘွား လက်ထက်ကတည်းက အန်ကယ်တို့ အဖူးတို့ အပါးတို့လယ်မှာ အစဉ်အဆက် စာရင်းငှား မိသားစုများ လည်း ဖြစ်ကြသည်။

ထိုစဉ်က အလယ်တန်းကျောင်းသားဖြစ်သေးသော စောထူး မှာ ငါးတန်းအထိသာ ပညာသင်ဖူးသည်။ ယခုလည်း အထက် တန်း ကျောင်း ဖြစ်တာ မကြာသေး။ ကိုယ်ထူကိုယ်ထစနစ်နှင့် ဆရာတွေမိဘတွေ ရွာသားတွေ ပေါင်းပြီး စတည်ထောင်ခါစပဲ ရှိသေးသည်။

စောထူးကတော့ သူ ငါးတန်းကျောင်းသားဖြစ်ခဲ့တာ ဝမ်းမနည်း လှပေ။

“ရှစ်တန်းကို သိပ္ပံနဲ့ မအောင်လို့လဲ မျက်နှာငယ်စရာ မရှိဘူး၊ ဆယ်တန်း ဘီနဲ့ အောင်လို့ ဘယ်သူမှလဲ ကဲ့ရဲ့စရာ မရှိတော့ဘူး ပေါ့၊ ဒီတော့ စိတ်ဆင်းရဲပြီး မျက်ရည်ကျစရာ မလိုတော့ဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့ ထမင်းတစ်လုတ်တော့ စားရတာပဲ၊ ဘာနဲ့ပဲ စား ရ စားရ ဝမ်းဝအောင် စားရဖို့သာ အရေးကြီးတာ၊ နပ်မှန်အောင် စားရဖို့သာ အရေးကြီးတာ”

ကားမောင်းရတာတော့ ပင်ပန်းလှသည်။ ရုံးချိန်တွင် ရုံးကားလည်း မောင်းရသည်။ အိမ်မှာလည်း မောင်းရသည်။ တလောက ဆီးရောဂါပင်ရ၍ ဆေးရုံတက်ရသေးသည်။ အသက် ၁၈ နှစ်သားကတည်းက မောင်းလာခဲ့ရတဲ့ကား ယခု အသက် ၂၈ နှစ်ရှိပြီ။ ၁၀ နှစ်တောင် ကြာခဲ့ပြီပဲ။

မိုးဟိန်း အိမ်ရောက်လာတော့ မိုးဟိန်းက ကူမောင်းပေးသဖြင့် သက်သာရာသက်သာကြောင်း ဖြစ်လို့ တော်ပါသေးသည်။

နောက် ရောက်လာသူက နွေးနွေး။ သူက အစက အင်းစိန် ရွာမမှာ အဒေါ်အိမ်တွင်နေကာ ကျောင်းတက်သည်။ အဒေါ်အိမ်မှာပဲ ၁၀ တန်းအောင်ခဲ့သည်။ သူနာပြုသင်တန်း တက်မည် စီစဉ်ဆဲ အဒေါ် ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် အန်ကယ်တို့အမျိုးတွေက ‘ပဒေသာ’ အိမ်သို့ လာပို့ကြသည်။ အလုပ် မလုပ်ရရင် မနေနိုင်သော နွေးနွေးသည် ဒီတိုက်စိမ်းကြီးတွင် အခြွေအရံတစ်ဦးအဖြစ် ခန့်ထားခြင်းခံရပြန်သည်။ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားပေါ့။

နောက်ဆုံး ရောက်လာသူကား မိုးဟိန်း။ ဒီကောင်လေးမှာ ဖအေ မရှိတော့။ မောင်နှမသားချင်းများလည်း မရှိ။ သူ့အပါး (အဖေ)က တောင်သူလယ်သမားဘဝ ဆင်းရဲလှသည်ဟု အထက်တန်းပညာ သင်ကြားစေသည်။ အနည်းဆုံး ကျောင်းဆရာလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လျှင် သက်သက်သာသာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနိုင်မည်ဟု မိဘတို့ ထားမြဲသော စေတနာနှင့် ကလေး၏ ဘဝကြမ္မာကို ဖန်တီးသည်။

တောင်သူလယ်သမားဘဝ အဘယ်မျှ နိမ့်ကျလှသည်ကို စောထူး အသိဆုံးပင်။ ပညာသင်ခွင့်ရသည့်တိုင်အောင်ပင် စောထူးရော၊ မိုးဟိန်းရော၊ နွေးနွေးရော လေးတန်းတုန်းက စာမေးပွဲ ကျ

ကြသည်။ သုံးယောက်စလုံး စာတော်လျက် ကျကြရသဖြင့် ဆရာတွေ ဆရာမတွေက စိတ်မကောင်း။

စာမေးပွဲနီးလာသည့်အချိန်နှင့် စပါးမှည့်ချိန် အံ့ကိုက်ပင်။ မိုးမလင်းခင်ကပင် စာခြောက်ရန် လယ်ထဲ ဆင်းကြရသည်။ ရွာထဲ အလုပ်မလုပ်နိုင်သော အဘွားအို အဘိုးအိုနှင့် ပုခက်တွင်း ကလေးငယ်တွေပဲ ရွာထဲ ကျန်ရစ်သည်။

ကွင်းလယ်တွေတွင် စိုက်ထားသော စပါးသီးနှံတို့သည် တပို့တွဲတပေါင်းတို့အချိန်တွင် စပါးနှံခဲလာလေပြီ။ ရွှေရောင်ဝင်းမှည့်၍ နို့ရည်ခဲချိန်၌ စာဘုန်းကြီးနှင့် စာပုတီးတွေ အုပ်လိုက် အုပ်လိုက် ပျံသန်းလာခဲ့သည်။ အသံတွေကလည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မြည်ဟည်းနေသည်။

တစ်နှစ်ကများ စာကလေးတွေ စပါးသီးနှံပင်တွေကို အလစ်တွင် ဆွတ်သွားကြသည်မှာ လယ်တစ်ပွဲလုံး ကျွတ်သွားသည်။ စပါးနှံပင် တံမြက်စည်းချည်းပဲ ကျန်ရစ်သော လယ်ကွက်ကို ကြည့်ကာ နွေးနွေးတို့ အမိုးနှင့် မိုးဟိန်းတို့ အမေတို့ ရင်ဘတ်စည်တီးမျက်ရည်တွေ ကျကြသည်။

တစ်နှစ်ပတ်လုံး ကျွဲနှင့် နွားနှင့်ရုန်းလျက် ရွှံ့ထဲ ရေထဲ မိုးရေထဲ နေပူထဲ လုပ်ခဲ့ကြိုးပမ်းခဲ့ရတာတွေ သဲထဲ ရေသွန်ဖြစ်ရသည်။ နွေးနွေးတို့အပါးက တက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။

“တောက်. . . သွားတာပဲ တံစဉ်းလွတ် တစ်ပွဲလုံး ကျွတ်တာပဲ”

“တစ္ဆေတွေ ဘယ်တော့မှ တိရစ္ဆာန်ဘဝက မကျွတ်ပါစေနဲ့”

အမိုးတို့က အငြိုးကြီးစွာ ကျိန်ဆဲကြကုန်သည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့. . . မကျိန်ကောင်းဘူး၊ အဲဒါ နင်တို့ ကံကြွေးဆပ်တာ ကံကြွေးဆပ်တာ”

အဖီးတို့က ဘာသာတရားနှင့် ဖျောင်းဖျက်ကြသည်။

“မဆပ်နိုင်ဘူး အဖီးရေ၊ ကျွန်မတို့ ဒီနှစ်ငတ်တော့မှာ သုဂ
လောလို့. . .”

မိန်းကလေးတွေက ဝင်ပြောကြသည်။ ကွင်းကရင်ဘာသာ
စကားနှင့် ‘သုဂလောလို့’ ငတ်တော့မယ်ဟု ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

စာခြောက်သည့်အချိန်၌ လယ်ကွင်းတွေတွင် အုန်းအုန်းကျွတ်
ကျွတ် ဆူညံနေသည်။ စာခြောက်တာကလည်း နည်းမျိုးက အစုံ
ဖန်တီးရသည်။ သံပုံးတီး၊ လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးရသည်။ ပလက်
စတစ်အိတ်ကို ယမ်းပြီးလည်း ခြောက်ရသည်။ လင့်စင်ဆောက်
ထားလျက် လောက်လွှဲနှင့် ပစ်ပြီးလည်း စာခြောက်ကြသည်။

ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေလည်း ဒီအချိန်ရောက်လျှင် စာ
ကို လုံးဝမကျက်နိုင်။ လယ်ထဲဆင်း စာခြောက်တာနှင့် အချိန်
ကုန်သည်။

မိုးဟိန်းတို့ စောထူးတို့ လူပျိုပေါက် အရွယ်ရောက်တော့ လင့်
စင်ပေါ်မှာနေရင်း တံတေးသိန်းတန် သီချင်းများနှင့် အချိန်ကုန်
သည်။

ပန်းနွယ်ကစိမ်း. . . ပန်းနွယ်က စိမ်း. . . စိမ်းတယ်။

စုံနံ့သာမြိုင် ရှာပုံဖွင့်ပါလို့ရယ်. . . ရင်နင့်အောင် ချစ်ရှာ

လွန်းသူ အပူတပြင်းရှာဖွေ. . . ရေမြေဆုံး. . . ဆုံးစေ့တကယ်

လှကမုန်းမယ်. . . ချစ်သက်ဦးရယ်. . . ဘဝဆုံးတကယ်မပစ်

ရက်ဘူးကွယ်. . . ရူးတယ်ဆိုစေဦးတော့ ဖုန်းကြော့မေ. . .

ပန်းနွယ်ပျိုရယ်. . . ။

မိုးဟိန်းသည် အသံကို တင်ချင်သလောက် တင်၊ ဟစ်ချင် သ

လောက် ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။ ဟစ်ပြီးသည်နှင့် နောက်မှ ‘ကဲ’ဟု စိတ်မရှည်သံနှင့် အာမေခိုတ် ပြုလိုက်သည်။

မြို့မှရောက်လာကာ လာလည်တတ်သော နွေးနွေးက လင့်စင် အောက်မှ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေတက်သည်။ အောက်မှ လှမ်းမော့ကြည့်ရင်း . . .

“ဆိုပါဟဲ့ . . . မိုးဟိန်းရဲ့၊ နင့်အသံလဲ ကောင်းသားပဲ”

အားပေးအားမြှောက်ပြုသည်။ မိုးဟိန်းက စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ရယ်ရင်း ခေါင်းခါသည်။

“ငါ လည်ချောင်းတွေတောင် နာနေပြီ”

စောထူးကလည်း သူ့လင့်စင်မှ တစ်ချက်ချက်ဝင်ဖောက်ချင်လျက် . . .

“ဒီအချိန်ရောက်ရင် ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ဖောက်ဖောက်လာတယ်”

စောထူးဆိုပုံက ရယ်စရာကောင်းလှသည်။ ‘ကျွန်တော်’ နေရာတွင် ‘ကျွန်တော် . . .’ အရှည်ကြီးဆွဲပြီး အသံမှာ ပြာလဲ့လဲ့နှင့် ထောင်ဝင်သွားတတ်သည်။

နွေးနွေးက လက်ခုတ်လက်ဝါးတီးရင်း ရယ်ကာ . . .

“စောထူး . . . နင် စိတ်ဖောက်နေတာ ခုမှပဲ သိတော့တယ်”

“စိတ်ဖောက်နေတာ ငါမဟုတ်ဘူး၊ သူ . . . ဟိုကောင်၊ ဟိန်း . . . မိုးဟိန်း”

“မိုးဟိန်းက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

နွေးနွေးက မေးလျှင်တော့ မဖြေတတ်သလို ရယ်နေသည်။

စာခြောက်ပြီးချိန် စာမေးပွဲကလည်း ဖြေရတော့မည်ဆိုတော့ ဆရာ ဆရာမတွေလည်း မနေသာ၊ ကျောင်းသားတွေကို အချိန်ပို

စာသင်ပေးရသည်။ စာမေးပွဲဖြေချိန်နီးတော့ မိုးဟိန်းတို့ ခေါင်း
ထဲ စာတွေ ကမန်းကတန်း ရိုက်သွင်းရလေသည်။ ဆယ်တန်းကို
ဘီနှင့် အောင်တုန်းက အများတကာလို လောကကြီးရော စာမေးပွဲ
ရော စိတ်နာရမည့်အစား “စာကလေးတွေ”ကို စိတ်နာမိသည်။ မိုး
ဟိန်း နုသေးသည့် အချိန်တစ်ချိန်တုန်းကပေါ့။

အို. . . စာကလေးငဲ့

သင့်အမူအရာ အကျင့်သည် မြေရှင်နှင့် တစ်ထေရာ
တည်းပါတကား။ သူတစ်ပါး၏ လက်ဖြင့် စိုက်ပျိုးခဲ့ပြီးမှ
သင်က အသီးအနှံကို ဆွတ်လိုသည်မှာ တရားပါသလော။
ဆရာ ငှားလိုက်သည့် စာအုပ်ထဲမှ စာညွှန့်လေးတစ်ခု တွေ့
လိုက်သည်။

ထိုစာညွှန့်ကို ဆက်ဖတ်ပြန်တော့လည်း အသိဉာဏ်တစ်မျိုး
ရသည်ဟု မိုးဟိန်းက စောထူးကိုပြောဖူးသည်။

သင်သည် သနားဖွယ် ရှိပေစွ။ သင့်ကို မြေရှင်နှင့်
နှိုင်းမိသည်ကိုပင် ငါစိတ်မကောင်းပါ။ သင့်မှာ သား
ကလေး သမီးလေးများအတွက် ဝမ်းစာလိုပေလိမ့်မည်။
သင့်သားသမီးကလေးများကလည်း စပါးနဲ့ ချီလာမည့်
သင့်ကို မျှော်ရှာကြပေမည်။ ငါခွင့်ပေးပါ၏။ သင်အလို
ရှိသလောက် ကိုက်ချီပုံသန်းပါလေ။ သို့သော် ငါမှာပါရ
စေ။ စပါးနဲ့များ မှည့်ရင့်ပြီဟု မြေရှင်ကိုတော့ သတင်း
မပေးလိုက်ပါနှင့်ဦး။

စာကလေး ဆိုသည့် အဟိတ်တိရစ္ဆာန်သည် လူလောက်
လောဘရမ္မက် မကြီးပါဘူးဟု ဆိုလိုသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ထို
ငှက်ကလေးများသည် သူတို့ ဝမ်းသာပြည့်သွားလျှင်သော် လည်း

ကောင်း၊ သူတို့ကလေးတွေ ဝမ်းပြည့်သွားလျှင်သော်လည်းကောင်း ဆက်၍ အစာရှာမည်မထင်ပေ။

သည်တော့ စောထူးဆိုတာကလည်း. . .

“ဟုတ်သားပဲ၊ စာကလေးက ကော်ရော်လာကားစီးဖို့မှ မလိုဘဲ၊ သူ့မိန်းမကို စိန်နားကပ် ဆင်စရာလဲ မလိုပါဘူး၊ မတင်လတ်လို့ရေမွှေးဆွတ်ဖို့လဲ မလိုဘူး၊ ရေကူးကန်သွားဖို့ တစ်ရာတန် ရေကူးဝတ်စုံလဲ ဝယ်ဖို့မလိုပါဘူး၊ ဇာခန်းဆီး အသစ်လဲဖို့အတွက် ညည်းစရာလဲ မလိုပါဘူး၊ လာဘ်စားဖို့လဲ မလိုဘူး၊ ဘယ်သူ့လည်ပင်းကိုမှလဲ ညှစ်ပြီး ငွေယူစရာမလိုပါဘူး”

အတွေးခပ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောသေးသည်။ မီးဖိုချောင်ထဲ အန်တီကြူ၏ စားဖိုမှူး ဒေါ်ငွေသင် ချန်ထားသောကြက်သားနှင့် အားလူးဟင်းကို မောမောပန်းပန်းနှင့် ဆောင့်အောင့်နယ်ပြီး. . .

“အဲ အဲ. . . ငါ့အဖို့ကတော့ ကြက်သားနဲ့အားလူးဟင်းလို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ ကြက်လည်ချောင်းရိုးလေး၊ လက်ဖျန်းရိုးလေး တစ်ချောင်း နှစ်ချောင်းလောက်တော့ ပါသင့်တာပေါ့၊ ခြေထောက်ရိုးဆိုတော့ လွန်တာပေါ့ကွယ်”

နစ်နာကြေးကို တောင်းဆိုမိသေးသည်။

အခန်း (၈)

ကဒုတ်ကျေးရွာ

စောထူး

အပါးစာရေးလိုက်သည်။ ပိုက်ဆံမရှိ၊ မရှိလို့ မြို့မှာ ထားတာ လိမ်လိမ်မာမာနေပါ။ ငယ်စဉ်က ကျောင်းထား မိလို့ လယ်ထဲ အပင်ပန်းအဆင်းရဲမခံနိုင်တာ သားအပြစ် မဟုတ်၊ ဆံပင်ညှပ်သေးလား။ ကဒုတ်ကို ဆံပင်အရှည် ကြီးနှင့် ပြန်လာတာ အပါးမကြည့်ချင်။ ဒေါက်တာကောင်း မော် သူ့ဘာသာသူရှည်တာ သားနဲ့ဘာမှမဆိုင်ပါ။ ဒီ တစ်ခါ ဆံပင်ရှည်လျှင် ကဒုတ်မှာ ခေါင်းတုံးရိတ်ပစ်မည် သို့မဟုတ် မောင်မြင့်စံကိုပြော၍ ရိတ်ခိုင်းမည်။ ဇော်ဇော် ပေးသော ခေါင်းလောင်းဘောင်းဘီများကို အဖျားကိုကျဉ်း ပြီးဝတ်ပါ။ ဇော်ဇော်အပေါင်းအသင်းများပေးသော စီး ကရက်များလည်း လုံးဝမသောက်ပါနှင့်။ ရတနာသုံးပါး မမေ့နှင့်။ ညတိုင်း ဘုရားရှိခိုး၊ သမ္မုဒ္ဓေ ကိုးခေါက် ရွတ် အိပ်ပါ။ နံနက် အိပ်ရာစောစောထ၊ တခြား ဘာအလုပ်မှ

မလုပ်မီ ဘုရားကန်တော့ပါ။ ကောင်းမှုကုသိုလ်သည်
အကာလိကော ကာလိကော အချိန်အခါအရွေး အကျိုးပေး
ပါလိမ့်မယ်။

မြို့မှာ လူငယ်တွေ လေလွင့်ပျက်စီးနေတယ်လို့ ယခု
အပါးစာရေးပေးသူ ဆရာလေး ကိုမြင့်ဦး ပြောသဖြင့် စော
ထူးအတွက် အပါးစိုးရိမ်လှသည်။ လူကိုဖျက် အရက်တဲ့။
မူးယစ်ဆေးဝါးလည်း လုံးဝရှောင်ပါ။ မိန်းမများလည်း
လုံးဝ လှည့်မကြည့်နှင့်။ မတင်လတ်တို့ နွေးနွေးတို့ကို
လည်း နှမသားချင်းလို စောင့်ရှောက်ပါ။

ဂစ်တာလည်း ဝယ်ဖို့မကြိုးစားပါနဲ့ဦး။ ဒီလ စောထူး
ပို့သောငွေ ၇၀ မှာ ခဏပဲ ကုန်သည်။ ငွေစ အသုံးမခံပါ။
ဒီလအတွက် ဆီ၊ ဝမ်းဘဲတံဆိပ် ဆေးလိပ်၊ ငရုတ် ကြက်
သွန်၊ ထန်းလျက် ဝယ်တာနှင့် ကုန်ပြီ။ ထင်းတောင် မဝယ်
နိုင်။ အပါးဘာသာ အပင်ပန်းခံခွေမည်။ လယ်က စပါးရ
လို့ တော်သေးသည်။ ဒါတောင် ကိုတာပြည့်အောင် ရောင်း
ရမည်ဆိုတော့ ဝမ်းစာမနည်းချန်ရသည်။ စပါးအထွက်
နည်းလို့ အပြင်မရောင်းဖြစ်။ သမဝါယမကပေးသော
ပုဆိုးလည်း အပါးလိုချင်လို့ပါ။ အပါးမှာ ပုဆိုး နှစ်ထည်
ရှိတာ တစ်ထည်စုတ်လုပြီ၊ ယခု စပါး ၉၀၀ ဈေးရသည်။
နောင်နှစ် ၁၁၀၀ ဈေးရတဲ့ဆီကို ရောင်းဦးမည် စိတ်ကူး
သည်။ စလင်းပေါ် (တလင်းပေါ်တွင် အရောင်းအဝယ်
ဖြစ်ခြင်း)ကို ကိုတာကျေမှ ရောင်းရမည် ဆိုတော့ အပါး
အလုပ်ကြိုးစားရဦးမည်။ ဒီနှစ် ဝါခေါင်လက အပါး
လည်း ၆၉ နှစ်ပြည့်တော့မည်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆေး

ဖော်စားသဖြင့် ကျန်းမာသည်။ ရတာနာသုံးပါးဂုဏ်ကျေးဇူး
ကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ အပါးတို့ ကွင်းကရင်များ ဘာ
သာရေးကို အဓိကထားသည်။ သားလည်း မမေ့စေချင်ပါ။

စောထူးက သူ့အပါးစာကို တစ်ခေါက်တည်း ဖတ်ဖြစ်သည်။
သူ့ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး လယ်အလုပ်ကို ပင်ပန်းဆင်းရဲ
စွာ လုပ်ရင်း သားအထွေးဆုံးလေးအတွက် စိတ်သောကရောက်
ရင်း အသက်ကုန်ဆုံးမည်လားမသိ။ အသက် ၄၀ ကျော် ၅၀ နီးပါး
မှ မွေးသော သားနှောင်းသားလေးမို့ စိတ်ပူပင်ရသည်။ စောထူး
ကား အပါး နောက်အိမ်ထောင်က မွေးဖွားသော သားဖြစ်သည်။

ကဒုတ်ရောက်လျှင်တော့ စောထူးကို စစ်ဆေးမေးမြန်းလို့မဆုံး။
သားအဖနှစ်ယောက် ရန်ချည်းဖြစ်နေရသည်။

“မောင်မြင့်စံပြောတယ် နင်ကားမောင်းကြမ်းတယ်တဲ့၊ အရက်
လဲ သောက်တတ်တယ်၊ ဆေးလိပ်လဲ သောက်တယ်၊ ကွမ်းလဲ စား
တယ်တဲ့၊ ကြည့်စမ်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သွားကြောင်တွေ ဖြစ်နေပြီ
အရက်က ဘာလို့ သောက်ရတာလဲ”

“ဟာ အပါးကလဲ သူပါ ငါ့ကို တိုက်တာ၊ အပင်ပန်းခံနိုင်
အောင်လို့တဲ့၊ ပြီးတော့အမြဲလဲ မသောက်ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မသောက်နဲ့ပေါ့၊ ပြီးတော့ နင့်မှာ ရည်းစားရှိ
တယ်ဆို”

“ဟာ မရှိပါဘူးဗျာ ကြံကြံဖန်ဖန်”

“မိန်းမတောင် ယူမလို့ဆို”

“ဘယ်က ပိုက်ဆံရှိလို့ မိန်းမယူရမှာလဲ၊ မိန်းမဆိုတာ ပိုက်ဆံ
ရှိမှ ယူလို့ရတာ”

“မသိဘူးလေ နင်ရည်းစားရှိနေသလားလို့၊ နင်မိန်းမယူမယ်လို့ ကောင်းမော်က ပြောတာပဲ”

“ယူရင် သူ့နှမပဲ ယူစရာရှိတာပဲ”

“ဟိတ် ခွေးမသား. . . တော်တန်တိတ်၊ ကိုယ့်သခင်ကို ဒီလို မပြောရဘူး”

“ဘယ်က ကိုယ့်သခင်ရမှာလဲဗျာ၊ သူက သခင်ဆိုရင် ငါက ကျွန်ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ အပါး အေးအေးနေစမ်းပါဗျာ”

“နင် မိန်းမယူချင်ရင် မြို့မှာ မယူနဲ့နော်၊ တောပြန်ခဲ့၊ ငါဒီမှာ မိန်းမကောင်းကောင်း ရှာပေးစားမယ်၊ ပြီးတော့ တင်လတ်ကို သွား အရောမဝင်နဲ့၊ နင်ခြံထဲက ဂိုဒေါင်အခန်းထဲ တင်လတ်ဝင်လာတာ ငါတွေ့တယ်။ ဘာလုပ်တာလဲ”

“အင်းလျားလိမ်ကို စာပေးခိုင်းတာပါဗျာ၊ အပါးကလဲ မလုပ်ပါနဲ့၊ ငါနဲ့ တင်လတ်နဲ့ တခြားစီပါ၊ သူက ငါ့ကို ဖုတ်လေတဲ့ ငါးပိတောင် မမှတ်ပါဘူး၊ ငါကလဲ မကြိုက်ရဲပါဘူး”

အခန်း (၉)

အိမ်ဝတည့်တည့်မှ ဂျပန်လုပ်ကြွေထည်ပန်းအိုးတွင် ထိုးစိုက်ထားသော သစ္စာပန်းခက် အဖြူတို့သည် ငွားငွား စွင့်စွင့်နှင့် လန်းဆန်းနေကြသည်။ ပန်းအိုးကြွေဖြူပေါ်မှ ပန်းပွင့်ကို လိပ်ပြာ နားဟန်နှင့် ပန်းချုံနားတွင် အမျိုးသားတစ်ယောက်က အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို မြူချိုချိုနှင့် ပွေ့ဖက်ထားပုံကို ရေးခြယ်ထားလေသည်။

ဒီလို ပန်းချီမျိုး အန်တီကြူယပ်တောင်တွင် တွေ့ဖူးသည်။ အစကတော့ ရိုးရိုးထင်သည်။ ဒါကြောင့် စောစောက အမျိုးသမီးကြီးတွေ ခိုးခိုးခပ်ခပ်နှင့် အသံထွက်အောင် ရယ်မောနေကြတာ ထင်သည်။

စားပွဲဝိုင်းပေါ်မှ ရွှေရောင်တံဆိပ်ပတ်နှင့် ပုလင်းများ ပြိုလဲနေသည်ကို လင်ပန်းထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ခုံထည်သောတရင်းအမျိုးအစား စန္ဒရားပေါ်မှ ဖန်ကလပ်နှစ်ခုကိုလည်း သိမ်းလိုက်ရသည်။

ဖန်ခွက်ပေါ်မှ ရွှေရေးစာလုံးများနှင့်. . .

ဝက်သောက် သောက်ရန်

သဘောသား သောက်ရန်

လူကြီးလူကောင်း သောက်ရန်

စသည်ဖြင့် ဖန်ခွက်အမြင့်ဆီသို့ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်သွားသော အရက်သောက်နှုန်းကို တိုင်းတာသော အဓိပ္ပာယ်ကို စောထူးနားမလည်လှ။ တစ်ခါတုန်းကတော့ ဇော်ဇော် တိုက်သဖြင့် ဒီဖန်ခွက်နှင့်အပြည့် အရက်သောက်ဖူးသည်။ ရီဝေဝေနှင့် မူးလိုက်တာ။ မျက်လုံးထဲ၌ ဇော်ဇော်အရုပ်ရော၊ တင်လတ်စံအရုပ်ရော၊ မိုးဟိန်းနှင့် နွေးနွေးတို့အရုပ်ရော ကြည့်လိုက်တိုင်း နှစ်ရပ်စီဖြစ်ကာ ထွေဝါးနေသည်။ တစ်အိမ်လုံးလည်း ပတ်ချာ လည်နေသည်။

ရင်ထဲအနေရခက်ကာ ပျို့ပျို့တက်လာသဖြင့် “အမိုးရေ . . . အမိုးရေ” ဟု တမ်းတပြီး ခေါ်မိသည် နောက်မှ အမိုးမရှိတော့တာ တွေးမိပြီး ငိုချင်လာသည်။ သည်တုန်းက အမိုးဆုံးတာ နှစ်လကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးသည်။ တလင်းထဲတွင် ပိုးထိ သေဆုံးခဲ့သော အမိုးကိုပဲ မြင်ယောင်နေမိသည်။

နွေးနွေးနှင့် မိုးဟိန်းက စောထူးကို ချော့မော့ကာ အိပ်ရာထဲသို့ တွဲခေါ်ကြသည်။

“နင်ငိုလိုက်တာနဲ့ ငါလဲ ကဒုတ်ကို လွမ်းလိုက်တာဟယ်”

နွေးနွေးက လွမ်းလွမ်းတတပြောမိသေးသည်။ တကယ်တော့ ကဒုတ်ဆိုတာက ရန်ကုန်နှင့် ဘာမှဝေးတာမဟုတ်၊ ရန်ကုန်မှ ပဲခူး၊ ပဲခူးမှ ဒိုက်ဦး၊ သို့မဟုတ် ဒိုက်ဦးတိုက်ရိုက်ကားများစီးရင်း သွားနိုင်သော နေရာဖြစ်သည်။ ၇၅ မိုင်ပဲ ဝေးသည်။ အပါးက ပြောဖူးသည်။ အိမ်ဦးကြမ်းပြင်ပမာ သွားချင်လျှင် တစ်ပတ် တစ်ခေါက်တောင် ပြန်နိုင်သည်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူပြန် နိုင်သည်လဲ။ လမ်းစရိတ် အပိုသုံးဖို့ ငွေရှစ်ကျပ်ဆိုတာလည်း စောထူးအဖို့ ရော မိုးဟိန်းအဖို့ရော နွေးနွေးအဖို့ရော ရှားပါးလှသည်။

တစ်မိုးတွင်းလုံး ရေထဲနစ်နေလျက် ကောက်ရိတ်ချိန်၌ အပင် ပန်းကြီးလှသော ရွာသူတို့ဘဝကား စင်စစ် လွမ်းစရာမကောင်း လှ။ မြို့မှ ကျောက်ပြားကာရံထားသော ရေချိုးခန်း၊ ကြွေခွက်များ၊ မွေးပျံသင်းကြိုင်သော ဗင်နိုလီယာဆပ်ပြာများ၊ ပင်လယ်ရေမြှုပ် များနှင့် ရွှံ့မည်းမည်းကို တုံးခင်းထားသော သစ်သားပြတ်ပေါ်တွင် တွင်းရေကို ငင်ချိုးရကာ အမဲဆီရနံ့ မပျောက်သော အဝတ်လျော် ခရေပွင့်ဆပ်ပြာအတုတို့ကား ဘယ်သို့မှ နှိုင်းယှဉ်ဖက်စပ်လို့ မရ သည်ကို သိသားပင်။

“လူဖြစ်ရုံနဲ့နေကြတဲ့ဘဝကို ဘယ်လို အမြတ်ထွက်အောင် လုပ် ရမလဲ”

သည်မိုးဟိန်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးကတော့ စာအုပ်တွေ ဖတ်ပြီး နိုင်ငံရေးစကား မကြာခဏပြောလှသည်။ သူပြောတာတွေ ဟုတ် တော့လည်း ဟုတ်သား။ အမိုးကို ပိုးထိတုန်းကဆိုလျှင် ဆေးဝါး မရှိ၊ ဆေးရုံပိုဖို့ ယာဉ်မရှိ၊ လူးလိမ့်နေသောအမိုးကို တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ဆေးမြီးတိုများနှင့်ကုရင်း အသက်ပျောက်ရသည်။

တလင်းကြီး ရိတ်ချိန်၌ ပိုးထိ၍ အသက်တွေဆုံးပါးသွားရသူ တွေမှာ ဘဝ၏ ဒုက္ခဆိုးတစ်ခုပေတကား။ နွေးနွေးပင် ရွာတစ် ခေါက်ပြန်ရင်း ၁၅ နှစ်သမီးလောက်က ပိုးထိမလို့ ဖြစ်လိုက်သေး သည်။

“နွေးနွေး . . . နင်မှတ်မိသေးလား”

မိုးဟိန်းက မေးသည်။ နွေးနွေးနှင့် ပတ်သက်၍ မိုးဟိန်းမှာ အမှတ်ရစရာဖြစ်စဉ်များနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ စင်စစ်တော့ မြို့ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ ဖြစ်နေကြသော မိုးဟိန်းနှင့် နွေးနွေး တို့သည် တလင်းထဲသို့ အလည်လိုက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

တိမ်တွန့်၊ တိမ်ရိပ်၊ တိမ်ဝွမ်းလိပ်တို့ လွှမ်းခြုံနေသော်လည်း ကောင်းကင်ပြင်သည် နေရောင်နှင့်ဝင်းနေသည်။ နေခြည်လင်း ပွင့်၍ ထန်းတစ်ဖျားသို့ ရောက်လုလုဝယ် စောထူးတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများနှင့် နစ်ကာ မျက်စိများပင် ဝေသီမူးနောက်နေသည်။

နွေးနွေးက ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် တလင်းထဲ ခြေထောက်ချလိုက် သည်နှင့် ပျော့ပျော့စိစိအတေးတေးနှင့်မြွေတစ်ကောင်ကို တက် နင်းမိသည်။ တလင်းကြီးရိတ်ချိန်မို့ အပေါ်ကရှင်းပြီး အောက်က ရှုပ်နေတော့ ဘာမှမမြင်ရ။

“စောထူး. . . ငါ ဒုက္ခရောက်ပြီ”

တအားကုန်အော်ပြီးလူက မလှုပ်ရဲ။ မြွေကို တက်နင်းထား သော ခြေထောက်များကို လုံ့လမရွေ့လျားရဲ၊ မြွေနှင့် ပတ်သက် လာလျှင် နင်းမိရုံဖြစ်စေ၊ ခြေထောက်ပေါ် ကျော်ဖြတ်လျှင်ဖြစ်စေ အသာငြိမ်နေရမည်ဟု လူကြီးများ သင်ထားသောအသိက ရှိနေ သောကြောင့် အသက်ရှူရပ်တော့ခမန်း ငြိမ်သက်ကာ. . .

“မိုးဟိန်းရေ. . . ငါသေတော့မယ်”

ပြောရင်း မျက်ရည်တွေ ဘယ်ကဘယ်လိုကျလာမှန်းမသိ။ မိုး ဟိန်းသည် ဗြုန်းဆို နွေးနွေးအနီးသို့ သစ်ချောင်းတစ်ချောင်း ကိုင် လျက်ပြေးလာသည်။ ထို့နောက် နွေးနွေး၏ကိုယ်ကို လှမ်းဖက် ကာ. . .

“နွေးနွေး. . . နင့်ခြေထောက်ကို ရုပ်လိုက်၊ ဒီမြွေ ကြွက်မျိုထား တာ မလှုပ်နိုင်ဘူး”

သည်တော့မှ နွေးနွေးသည် အသက်ရှူနိုင်ကာ ခြေထောက်ကို ရုပ်လိုက်လေသည်။ မိုးဟိန်းက မြွေခေါင်းကို ကြွေမွှေနေအောင် ဆင့်ကာဆင့်ကာ ရိုက်လိုက်သည်။

“ဒီမြေ သစ္စာဖောက်ထားတာပဲ”

စောထူးအပါးက ဝင်ပြောသည်။ မြေကို အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ကြည့်နေကြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အပါး”ဟု စောထူးက မောကြီးပန်းကြီးနှင့် မေးလိုက်သည်။

“ကြွက်က သူတို့ကို တွင်းတူးပေးတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပဲ၊ ဒီမြေဟာ ကျေးဇူးရှင်ကို ပြန်သတ်တဲ့အကောင်”

“သစ္စာဖောက်တို့ သွားရာလမ်းပဲ”

နွေးနွေး၏ အဖူးက ပြောလိုက်သည်။

“မြေပြဒါးဟ၊ ဒီကောင်မျိုးက ဆေးမမီဘူး၊ ပေါက်တာနဲ့ တစ် ခါတည်း အရိုးကြွေတယ်”

သာဇံက ဝင်မှတ်ချက်ချသည်။ သည်မှတ်ချက်ကြောင့် နွေး နွေးက “ကြောက်တယ်. . . ကြောက်တယ်”ဟုပြောကာ ငိုပြန် သည်။ နွေးနွေးအဖိုးက နွေးနွေးအား လှမ်းဖက်ရင်း နှစ်သိမ့်လိုက် ရလေသည်။

“မြေပဒုတ်ပါ”

စောထူးက အငြင်းပွားသည်။

“မြေပဒုတ် မဟုတ်ပါဘူး၊ မြေပဒုတ်က ငါးရှဉ့်နဲ့ တူတာပဲ” သာဇံက ပြန်ချေပသည်။

စောထူးက အလျော့မပေးချင်တော့. . .

“ဘာမြေမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် နွေးနွေးမသေတာ အဓိကပဲ”

“ဪ. . . ဒါတော့ နင်ပြောမှလား”

“အေး. . . ငါပြောမှ နင်သိမှာပေါ့ ရွှေယောက်ဖရဲ့”

စောထူးက နှမရှိသောသာဇံကို မထိတထိနှင့် ပြောလိုက်လေ

သည်။ သာဇံက စောထူးအားစပါးနှံတံမြက်စည်းနှင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးသတ်ပုတ်ကြလေသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နာအောင်လည်း မလုပ်ကြ။ သက်သက်မဲ့ ကစားသလို နပန်းလုံးနေကျလည်း ဖြစ်သည်။ အားလုံး တသောသော ရယ်မောကြသည်။

ရင်ထဲတွင်ကြားနေရသော ခိုးသားပွင့်လင်း၍ အူလှိုက် သည်းလှိုက် ရယ်မောသံများကို ဟန်ဆောင်ဘဝမှ မခိုးမခန့်ရယ်မောသံများက ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။ စောထူး၏ အတွေးများသည် တစ်မူဟုတ်ချင်း ပျက်ပြယ်လျက် မိုးဟိန်းနှင့်နွေးနွေးတို့လည်း အမြင်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ သည်တော့မှ ဒီအိမ်ကြီး၌သူတို့ မရှိတော့တာ သတိရပြီး ရင်ထဲ၌ဟာသွားသည်။

အခန်း (၁၀)

အန်တီကြူ၏ သာယာငြိမ့်ညောင်းသော စန္ဒရားတေးသံသည် နားထဲလို့မ့်ဝင်လာလေသည်။ ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဖွယ်ရာ ကောင်းအောင် ပတ်ဝန်းကျင်စခန်းအခြေက သာယာသည်။ ဇာမျှင်ရွက်ပမာ အခက်အလက်များနှင့် ထင်းရှူးရွက်တို့သည် မှန်ပြတင်းပေါက်တို့ကို တို့ထိကစားနေသည်။

‘တစ်နေရာမှ ချစ်သူရယ်’ (Somewhere My Love)တဲ့။

လရောင်းကင်းမဲ့သော ညတစ်ညကဒေါက်တာကောင်းမော်စံနှင့် နွေးနွေးတို့ ယူဇနရုံတွင် ဒုတိယအကြိမ်ပြန်ပြသော ဒေါက်တာဇီဗာဂိုး ရုပ်ရှင်ကား ကြည့်ပြီးအပြန် နွေးနွေးညည်းသော သီချင်းဖြစ်သည် ဆိုတာကို စောထူးအသေအချာမှတ်မိသည်။ ဒီသီချင်းကို နွေးနွေးကြိုက်သည်။ နွေးနွေး ခဏခဏညည်းတတ်သော သီချင်းလေးပေါ့။ နွေးနွေးအသံက ချစ်စဖွယ်ကရင်သံနှင့် သူနာပြုတို့၏ အကြင်နာနှင့် ရောစပ်ထားသော ကရုဏာသံ လေပြည်ညင်းလို နူးညံ့ညင်သာလှသည်။

တစ်နေရာမှ ချစ်သူရယ်. . .
 ဒီမှာ အချစ်ဆိုဖို့ သီချင်းတွေလေ. . .
 မိုးဦးမှာဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကို. . .
 ငွေနှင်းတွေက ဖုံးလိုက်ပေမယ့်
 တစ်နေရာမှ တောင်ကုန်းမှာတော့
 ပန်းပွင့်တွေဟာ အစိမ်းနဲ့ရွှေရောင် လွှမ်းနေတယ်
 ပြီးတော့ အချစ်ရဲ့ နှလုံးသားကို စွဲမက်စေနိုင်တဲ့
 အိပ်မက်တွေလည်း မက်နေလေရဲ့. . . ။

အင်္ဂလိပ်သီချင်းလည်း မဆိုတတ်။ ချစ်သူလည်း မရှိဘဲနှင့်ပင်
 စောထူးပင် ရင်ခုန်ချင်လှသည်။ သည်သီချင်းအဓိပ္ပာယ်ကို နွေး
 နွေးက ရှင်းပြလို့လားမသိ၊ လွမ်းစရာတော့ ကောင်းသားပဲ တွေး
 သည်။ မိုးဟိန်းလိုချင်သည်ဆို၍ နွေးနွေးကူးရေးပေးထားသော
 အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် သီချင်းအဆုံးမှ စာသားတွေကိုမဖတ်တတ်
 ဖတ်တတ်နှင့် ဖတ်မိသေးသည်။

*Someday, we'll meet again my love
 Someday, whenever the spring breaks through
 You'll come to me, out of the long ago.
 Warm as the wind, soft as the kiss of snow
 Till then my sweet, think of me now and then
 God speed my love, till you are mine again
 till you are mine again...*

မိုးဟိန်းနှင့် စောထူးတို့ မဆွဲတတ်ဆွဲတတ်နှင့် ဆွဲနေသည်ကို
 နွေးနွေးက ရယ်လျက်ပြင်ပေးသေးသည်။ ငရဲဘုံတစ်မျှ ကျပ်တည်း
 ဆင်းရဲလှသော မီးရထားစီးခရီးသည် ပြည်သူများ၊ အာလူးပြုတ်ကို
 မဝတဝစားနေရသော ပြည်သူများကို နှင်းတို့ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော

နေကြာပန်းဝါဝါအလှများကလည်းကောင်း၊ ဒေါက်တာ ဇီဗာဂိုး နှင့်လာရားတို့ အချစ်ခန်းတို့ကလည်းကောင်း၊ လွှမ်းမိုးလျက် ရှိသောရုပ်ရှင်ကားထဲမှ သီချင်းကို နွေးနွေးရော၊ မိုးဟိန်းရော၊ စောထူးရော စွဲမက်နေကြသည်။

“ဒီသီချင်းကို တို့ ဝဒ်က ဒေါက်တာ ဝီလီဆိုတာ သိပ် နားထောင် ကောင်းတာပဲ၊ သူက ခရစ်ယာန်ဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်သီချင်းဆိုနေကျ”

နွေးနွေးက မက်မက်စွဲစွဲ ပြောနေသေးသည်။

“ဒီနေ့ တို့နှစ်ယောက် အိုတီဆင်းရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာဟယ်”

ပြောသည့်ညဦးတွင် ဒေါက်တာကောင်းမော်စံက စန္ဒရားတီးကာ နွေးနွေးက ဆိုလေသည်။ နွေးနွေးသည် သီချင်းကို စိတ်ပါလက်ပါနှင့် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ သီဆိုလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆေးရုံတစ်ခုတည်း တစ်ခန်းတည်း တာဝန်ကျကြသဖြင့် ရင်းနှီးလှသည်။ တစ်စိတ်တည်း တစ်ဝမ်းတည်းနှင့် တစ်အိမ်တည်းအတူတူ နေနေကြသော သူငယ်ချင်းတွေကိုပင် နွေးနွေးသတိမရချင်။

အိမ်ကြီးဆီမှ ဒေါက်တာကောင်းမော်စံ၏ စန္ဒရားသံနှင့် နွေးနွေး၏ တေးသီသံသည် စောထူးနှင့် မိုးဟိန်းတို့ လဲလျောင်းရာတိုက်တန်းလျားငယ်ဆီသို့ပင် ပျံ့လွင့်လာလေသည်။ စောထူးက သူတို့သီဆိုနေသော တေးအလိုက်ကို ဇော်ဇော်ဂစ်တာနှင့် လိုက်ကြည့်နေသည် မရ။

“ဒီလိုအသံမျိုးက စန္ဒရားနဲ့တီးမှ နားထောင်လို့ကောင်းတာ မင်းဂစ်တာကို ဖယ်ထားစမ်းပါကွာ”

မိုးဟိန်းက စိတ်တိုနေသည်။

“စန္ဒရားတစ်လုံး ဘယ်လောက်လဲ”

စောထူးက ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည်မသိ။

“ပြောစမ်းပါ ငါမေးနေတာကို”

“တစ်သောင်းလောက် ပေးရမှာပေါ့”

“တစ်သောင်းတောင် ဟုတ်လား၊ တစ်သောင်းအများကြီးပဲ ပေးရတယ်နော်”

“မင်းက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ငါ စိတ်ကူးနေတာပါ။ ထိတစ်သိန်းပေါက်ရင် ငါးသောင်း တန် တိုက်လေးတစ်လုံး”

“ရမယ် မင်းအမေ ပေးရင်တော့”

“ငါ့အမိုးက သေပါပြီ၊ ထားပါတော့ ငါးသောင်းတန် အိမ်လှလှ လေး တစ်လုံး၊ စန္ဒရားက တစ်လုံး၊ ရေခဲသေတ္တာ သုံးထောင်တန် တစ်လုံး၊ မော်တော်ကား အဟောင်းစားလေးတစ်စင်း၊ နွေးနွေးနဲ့ မတင်လတ်တို့လို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်”

“သွားစမ်းပါကွာ”

အိမ်တံခါးပေါင်ကို မှီထိုင်နေသော မိုးဟိန်းသည် သောက် လက်စ ဆေးပေါ့လိပ်တို့ကို လွင့်ပစ်လိုက်ကာ လရောင်ကင်းမဲ့ သော ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ရင်း.. .

“ဒီည မိုးရွာမလားမသိဘူး၊ လလဲ မထွက် ကြယ်လဲမရှိ ငုံး တိတိကြီး ကျက်သရေမရှိလိုက်တာ”

စောထူးသည် ဂစ်တာကို တဒေါင်ဒေါင်ခေါက်ရင်း ကောင်း ကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်တတ်တဲ့လူဟာ အရူးတဲ့၊ ငါတော့ ခဏခဏ မော့ကြည့်တတ်တယ်၊ နင်ကော.. . ဟား ဟား ဟား”

မိုးဟိန်းသည် ရယ်နေသော စောထူးလက်ထဲမှ ဂစ်တာကို ဆွဲ
ဖယ်ကာ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် သီချင်းကို အကျယ်ကြီး ဟစ်လိုက်လေ
သည်။

ညမှောင်မှောင် လမှောင်မှောင် ကြယ်ရောင်သော်
မလင်းတဲ့ ချိန်းခွဲကြ ညတုန်းကပေါ့ကွယ်. . . မောင်တစ်
ယောက်တည်း မြကန်သာ မြက်ခင်းကလေးကို၊ အတွေး
တွေရင်မှာ ပိုက်ကာ ဆိုက်ဆိုက်လာခဲ့မိတယ်၊ **ချစ်သူလာ
သောညက ငွေလာသာပါတယ်. . .**

မိုးဟိန်းသည် အသံကို ပုံပျက်ပန်းပျက် အက်ကွဲလာသည်အထိ
အသံကုန်အော်လိုက်လေသည်။ စောထူးက မျက်လုံးပြူးကာ မိုး
ဟိန်း၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ကာ. . .

“ဟေ့ ဟေ့ . . . ဒါ တလင်းထဲ စာခြောက်နေတဲ့ အချိန်မဟုတ်
ဘူး မိုးဟိန်းရ၊ တိုးတိုး. . . အန်တီတို့ အစ်ကို ကောင်းတို့ စိတ်ဆိုး
ကုန်လိမ့်မယ်”

မိုးဟိန်းက စောထူးကို အရေးမစိုက်ဘဲ သူ့အသံကို အစွမ်းကုန်
မြှင့် သီချင်းဆက်ဆိုနေပြန်သည်။

ချစ်သူလာသော ညက ငွေလာသာပါတယ်၊ **ချစ်သူ**
မလာသောညက ငွေလ ဘယ်ကိုရောက်**နေသလဲကွယ်**
လမင်းဘယ်ကို ပျောက်နေသလဲကွယ်၊ **ချစ်သူမှန်းလို့**
ငွေလရယ် ပုန်းနေတာလားကွယ်. . . ။

အခန်း (၁၁)

“မိုးဟိန်း”

“မိုးဟိန်း”

နွေးနွေးက တံခါးဝတွင် လာရပ်သည်။

ပင်လုံးညွတ်မျှပွင့်နေသော ပျဉ်းမပွင့် ခရမ်းပြာပြာတို့သည် အခိုင်လိုက် လေတွင် လှုပ်ယိမ်းကာ နွေးနွေးပေါ်တွင် ပွင့်ဖတ်နှစ်စ သုံးစ လာတင်နေသည်။

“နင် ဘာလို့ ဒါလောက်တောင် သီချင်းတွေ အကျယ်ကြီး အော်ဆိုနေရတာလဲ”

“ငါဆိုချင်လို့ ဆိုတာပေါ့”

“ဟိုမှာ အန်ကယ်တို့ အိပ်ကုန်ကြပြီ၊ အလိုက်သိဦးမှပေါ့”

မသိဘူး၊ သူတို့အိပ်နေတာကို ငါစောင့်ကြည့်နေတာမှ မဟုတ်တာ”

“မိုးဟိန်းက စကားပြောတာ သိပ်ကတ်သတ်တာပဲ”

“အမှန်တရား ပြောတာပဲ”

“သူများအရိပ် ခိုရတဲ့ ကျေးဇူးတရားလဲ သိဦးမှာပေါ့”

“ဘာအရိပ်ခိုတာလဲ၊ စောထူးတို့ ငါတို့က သူတို့အတွက် အလုပ်လုပ်တယ်။ သူတို့က ဒီအလုပ်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ အခကြေးငွေ သဘောမျိုး ထမင်းကျွေးတယ်၊ ဆွေမျိုးတော်ကြပေမယ့် ဘာထောက်ပံ့ကြေးတစ်ခုမှ ပေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ သူတို့ဟာ စောထူးအပါးနဲ့ နင်ပြောသလို အရှင်သခင်လဲမဟုတ်ဘူး၊ ကျေးဇူးရှင်လဲမဟုတ်ဘူး”

“အို. . . တစ်လုပ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးတဲ့၊ တို့ကတော့ ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်တယ်”

“ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်တယ်ဆိုရင် ငါတို့စောထူးတို့ နင်တို့ ဘိုးဘွားမိသားစု အစဉ်အဆက်ဟာ ဒီအန်ကယ်ဦးမြင့်စံ တို့ကို ကောင်းမော်တို့ မတင်လတ်တို့ ဇော်ဇော်တို့ ကျေးဇူးရှင်ပဲ၊ ဦးမြင့်စံတို့ အထက်တန်းပညာသင်ခဲ့နိုင်တာ အထက်တန်းကျကျ နေနိုင်တာတွေဟာ ဘယ်သူ့ကျေးဇူးလဲ၊ မြေကြီး ရွှေသီးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင်တို့ ငါတို့၊ အဖူးတို့ အပါးတို့မှာ ရွှေမသီးဘူး။ ကျွဲငိုပန်းတွေ ပွင့်ကြတဲ့အချိန်ကစပြီး ကျွဲနဲ့အတူတူ ရွှံ့ထဲ လူးကြရတယ် နွေးနွေး၊ ငါရယ် နင်ရယ် စောထူးရယ်သာ ကံကောင်းလို့ ရွှံ့ထဲမနစ်ခဲ့တာ”

“နင့်ကိုတော့ စကားနိုင်လှမပြောချင်ဘူး မိုးဟိန်း၊ ဒါပေမဲ့ နင်ဟာ ဘယ်သူနဲ့မှ တည့်မယ်လူ မဟုတ်ဘူး။ လောကကြီးကို သက်သက်မဲ့ အရွဲ့တိုက်နေသလိုပဲ၊ နင့်ကို ငါ သူငယ်ချင်းလို ချစ်လို့”

“ငါသိပြီးသားတွေ ပြောမနေပါနဲ့” မိုးဟိန်းက ဖြတ်ပြောသည်။

“နင်နဲ့ငါ ငယ်ငယ်လေးတည်းက အတူတူမွေးခဲ့ကြတာပဲ၊ နင့် အကြောင်းကို အူမချေးခါးက အစ သိတယ်”

မိုးဟိန်းက နွေးနွေး၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ နွေးနွေး၏မျက်နှာလေးသည် နွမ်းနယ်နေသဖြင့် သနားမိပြီးမှ စိတ်ကိုတင်းလိုက်သည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလျက် မိုးဟိန်းအနီးတွင် ဝင်ထိုင်တော့ မိုးဟိန်းက ဟန်မပျက် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ထုတ်ကာ မီးညှိသောက်လိုက်သည်။ မီးခိုးကြားထဲမှ နွေးနွေးမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ရင်း. . .

“နင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်အတူတူ သိပ်ထားရင် ရုပ်ချင်းတူလွန်းလို့ လူကြီးတွေက မှားချခဲ့ကြပေမယ့် ခုကြီးလာကြတော့ မတူတော့ဘူး၊ ငါက ညိုပြီးမြင့်လာတယ်၊ နင်ကဖြူပြီးအရပ်ပူတယ်၊ ပြီးတော့ မတူတကွမတူဆုံးက နင့်စိတ်နဲ့ ငါ့စိတ်ထဲပဲ”

“မတူပါဘူး၊ ဒါ နင်ပြောဖို့ မလိုပါဘူး”

မိုးဟိန်းသည် ဆေးလိပ်ကိုအသာချကာ. . .

“နင်ဟာ ငါ့ထက် ပညာတက်ချင်တတ်မယ်၊ အထက်တန်းကျကျ နေချင်နေမယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင့်စိတ်ကတော့ အောက်တန်းကျတယ်၊ အဲဒါကို ငါက. . .”

“နင်က လူပါးဝတာကိုး၊ ဒီလိုပြောမှာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက် အချီအချဖြစ်မြဲပင် စောထူးက နားထောင်ရင်းအနေခက်လာသဖြင့်. . .

“တော်ပါတော့ဟာ တော်ကြတာပေါ့၊ ခွေးတွေလိုပဲ ကိုက်နေကြတာပဲ”

ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ဒီတော့ မိုးဟိန်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလျက်. . .

“ခွေးအချင်းချင်းကိုက်တာ တော်သေးတာပေါ့၊ ကျားဝင်ဆွဲရင် ပိုဒုက္ခရောက်မှာပဲ”

“နင်ဘာပြောချင်တာလဲ”

နွေးနွေးက ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး မေးလိုက်သည်။

“နင့်ကို ကျားကိုက်လိမ့်မယ်လို့ ငါသတိပေးနေတာ”

“အိုး. . . နင်က စိုးရိမ်စရာမလိုပါဘူး အနေသာကြီးပါ”

“နင်ကျားအကိုက်ခံနေချင်ရင်တော့ ငါစိုးရိမ်စရာမလိုပါဘူး”

“မိုးဟိန်း နင်ဘာစကားပြောတာလဲ”

နွေးနွေး၏ မျက်နှာလေးသည် သိသာထင်ရှားစွာ နီမြန်းနေသည့် ဒေါသနှင့် သူ့ကိုယ်မှာတုန်နေသည်။

ဖလာဝါမေဆင်မီးချောင်းမှ အလင်းရောင်အောက်တွင် နွေးနွေး၏မျက်နှာကို ကောင်းစွာမြင်နေရသည်။ အစိမ်းနုရောင် တက်ထရွန်ကို ရှုပ်အင်္ကျီပုံစံ လက်ပွပွနှင့် ညဝတ်အင်္ကျီချုပ်ထားလျက် မည်းမှောင်သန်စွမ်းသော ဆံပင်တို့ကို ဖဲပွင့်အစိမ်းနှင့် ချည်နှောင်ထားသည်။ ကျောက်စိမ်းဆင်တွင် အနက်အပြောက်အစက်များနှင့် တူတယ်လ်ထဘီသည် နွေးနွေး၏အလှကို ထင်လင်းစေသည်။

သည်အလှ၊ သည်အသွင်၊ သည်အဆင်တို့ကား နွေးနွေး အနာဂတ် ဘဝကို ဖန်တီးရာ၌ ဘယ်လိုအထောက်အကူပြုမည်လဲ။ အကျိုးသက်ရောက်စေမည်လဲ။ မိုးဟိန်းပြောမပြတ်။ နွေးနွေးသည် သူ့စေတနာတွေကို နားလည်မည်မထင်။ သည်အတွက် ဝမ်းလည်းနည်းသည်။ ဘာကိုမှ ပွင့်လင်းစွာ ဆွေးနွေး နိုင်ခွင့်မရှိဘူး ဟုလည်း စိတ်ထဲမာနထားသည်။

ဒါပေမယ့်နွေးနွေးဆိုတာ မိုးဟိန်းချစ်သူ မဆိုနိုင်သည့်တိုင် ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ်မြေတည်းနေ တစ်ရေတည်းသောက်၊ နှစ်

အိမ် တစ်အိမ်နေလာခဲ့ကြတဲ့သူငယ်ချင်းပါကွယ့်။ ရန်ကုန်ရောက် တော့လည်း ဘာမဆို ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် ရဲဘော်ရဲဘက် စိတ်ဓာတ် အပြည့်နှင့် တစ်ယောက်အကျိုးတစ်ယောက် ဆောင် ရွက်နေကြတဲ့ သူတွေဆိုတာလည်း နွေးနွေးအသိပင်။

ရဲဘော်ရဲဘက်ဆိုတာလည်း သူငယ်ချင်းထက်ပင် လေး နက်သည်။ သေအတူ ဆင်းရဲအတူ ငတ်အတူတူ တစ်ဦးကိုတစ် ဦး စွန့်လွှတ်ရန် အသင့်ပါ နွေးနွေးရဲ့ဟု တီးတိုးရန်ထောင်ချင် သည်။

“နင့်အတွက် ငါစကားပြောနေတယ်နွေးနွေး”

“ဒါပေမယ့် နင့်စကားကို ငါမှလက်မခံဘဲ၊ နင်ငါ့ကို ကျားကိုက် ခံချင်ရင်ဆိုတဲ့ စကားမျိုးကိုတော့ နင်ပြန်ရုပ်သိမ်းပါ မိုးဟိန်း၊ ခု ပြန်ရုပ်သိမ်းပါ”

“မရုပ်သိမ်းနိုင်ဘူး၊ ငါက အမှန်ပြောတာပဲ”

“ငါ့ဘက်ကနေကြည့်ရင် နင်မမှန်ပါဘူး”

“ဘယ်သူ့ဘက်က ကြည့်ကြည့် နင်မှားနေတယ် နွေးနွေး၊ နင့်ကို ကိုကောင်းမော်က---”

“ကိုကိုက ငါ့ကို ချစ်နေတယ်၊ ငါကလဲ သူ့ကိုချစ်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါက ပြန်ချစ်သင့်မချစ်သင့် စဉ်းစားနေတယ်၊ အခြေ အနေက ဒါပါပဲ၊ ကဲ---ဒီထက် နင်ဘာများ ပိုပြောချင်သေးလဲ”

“ငါ့မှာ ပိုပြောစရာအကြောင်း ဘာမှမရှိပါဘူး၊ တိတိကျကျ ပြောစရာရှိတာကတော့ နင်နဲ့ ကိုကောင်းမော်တို့ဟာ တစ်သွေး တည်း တစ်ရောင်တည်းမဟုတ်ဘူး၊ တူညီတဲ့အဆင့်မှာလဲ မရှိဘူး၊ တူတယ်လို့လဲ သူတို့က ဘယ်တော့မှ သတ်မှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ လွယ်လွယ်ပြောရရင် နင်နဲ့သူနဲ့ မတူဘူး၊ မတူတော့ ဘာဖြစ်နိုင်

သလဲ၊ ဘယ်လိုဇာတ်သိမ်းမလဲ နင်စဉ်းစားပေါ့၊ ကိုယ့်ဘက်က မနာဖို့အရေးကြီးတယ် နွေးနွေး၊ ပြီးတော့လဲ နင်ကမိန်းကလေး”

“ဒါတွေ ငါနားလည်ပါတယ်၊ နင်ပြောဖို့မလိုပါဘူး၊ ဒါက ငါ့ကိစ္စပါ”

နွေးနွေးက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။ နွေးနွေးပြောပုံဆိုပုံက ခေါင်းမာလွန်းသည်ဟုလည်း ထင်သည်။ နွေးနွေးကို အနစ်မွန်း မခံနိုင်တာ အမှန်ပင်။ ကဒုတ်ကျေးရွာမှ နွေးနွေးသည် သူနာပြု ဆရာမကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာပေပြီ။ နွေးနွေး၏ အဒေါ် တစ်ယောက်သည် ဆရာဝန်တို့၏ နှုတ်ဖျားဝယ် ကျော်ကြားသော ဘလူးစတပ်စ် ခေါ် အပြာဝတ် သူနာပြုဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် သူ့ အဒေါ် ခြေရာနင်းသော နွေးနွေးသည်လည်း အလုပ်၌ ကျွမ်းကျင် သလောက် စိတ်ချရပြီး အားကိုးရသော ဆရာဝန်တို့အဖော်ဖြစ် သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒေါက်တာကောင်းမော်က နွေးနွေးကို မျက်စိကျတာ ထင်သည်။

ရာသက်ပန် အဖော်တစ်ယောက်အဖြစ် ဒေါက်တာကောင်းမော် က သတ်မှတ်လာရင်တော့ငြင်းစရာမရှိပါဘူး၊ နွေးနွေးကံကောင်း လာနိုင်တာပေါ့။ သို့သော်လည်းဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုဆရာမလေး များ ဇာတ်လမ်းများက အထွေထွေပင်။ တချို့ မိန်းကလေးများ အနေအထိုင်အတင့်ရဲလွန်းလှသည်။ အိပ်ခန်းများထဲသို့ပင် ဝင် ကြသည်ဆိုပဲ။ ဝတ်လစ်စလစ်နေရန်ပင် ဝန်မလေးကြတဲ့။ ဘယ် လောက် ဖောက်ပြန်ကြတဲ့ ဒုစရိုက်သားကောင်များလဲ။

ကိုကောင်းမော်တို့ အပေါင်းအသင်းတချို့ကိုလည်း တွေ့ဖူး သည်ပင်။ နှုတ်ခွန်းစကားမဆိုမီပင် သူ့နှမကိုယ့်နှမ ကိုယ်ပေါ် သို့ လက်က အရင်ရောက်လာတတ်သည်။ လက်သွက်ခြေသွက်

နှင့် အားနာကြောက်ရွံ့တတ်သော မိန်းကလေးများအပေါ် အနိုင် ယူတတ်ကြသည်။

နွေးနွေးကတော့ ဒီအထဲ မပါ။ ကြောက်လည်း မကြောက်၊ အားလည်း မနာတတ်သည့်ပြင် နွေးနွေးက တည်သည်။ မျက်နှာ အနေအထားကလည်း ရိုးဖြောင့်ဖြူစင်ဟန်ပေါ်လွင်သည်။ တော် ရုံလူက နွေးနွေးကို မနောက်ပြောင်ရဲ။ နောက်ပြောင်တတ်သည့် လူကိုလည်း နွေးနွေးကမကြားချင်ယောင်ပြုနေသည်။ ဘယ်လိုမှ မနေသည့်အမူအရာနှင့် အရေးမစိုက်တတ်။ သည်တော့ နွေးနွေး သည် ဆေးရုံတွင် သူ့အလှအတွက်ပါမက သူ့ကုန်ကြေးသူ့သိက္ခာ အတွက်ပါ ကျော်ကြားလာသည်။

ဒါကြောင့်မို့ နွေးနွေးကို နှမြောတာပေါ့ဟု မိုးဟိန်းက စိတ်ထဲ ပူပန်နေသည်။ ရန်ကုန်ရောက် ကတည်းက စာတွေဖတ်စပြုနေ သော မိုးဟိန်းကို ‘တိုင်းပြည်မှာ မလိုလားအပ်တဲ့ တိုင်းသူပြည် သားတစ်ယောက် လျော့သွားတာ ဝမ်းသာစရာကောင်းပေမယ့် အဖိုးတန်တဲ့ ပြည်သူတစ်ယောက်ကိုတော့ ဘဝမဆုံးစေချင်ပါ ဘူး၊ ငွေရှိမှ။ ပညာတတ်မှ၊ ဂုဏ်မြင့်မှ လူထင်တတ်တဲ့ ပကာသန အုပ်စုမှန်တိုင်းထဲမှာ ‘နွေးနွေး’ကို လွင့်ပါမသွားစေချင်ဘူး၊ လောက မှာ မမှန်ကန်တဲ့လူတွေရဲ့ အလွမ်းမိုးကို မခံချင်ဘူး၊ ကိုယ်က မှန် လဲ မှန်လျက်သားနဲ့ ဒူးထောက်နေရတဲ့ ဘဝမျိုးကို မရောက်ချင် ပါဘူး။

ထိုနေ့ညက နွေးနွေးနှင့် မိုးဟိန်းတို့ စကားအချီအချများကြ သည်။ စောထူးကကြားထဲက စိတ်ညစ်လှသည်။ တော်ပါတော်ပါ ပြောမရတဲ့အတူတူတော့ ‘သတ်ကြဟာ’ဟု အားပေးအားမြှောက်

ပြုလိုက်သည်။ မိုးဟိန်းက သွေးအေးအေးအမူအရာနှင့် ဒေါသထွက်ဟန်က သိသာထင်ရှားလှသည်။

“အေး. . နင့်အဖို့ စရိုက်မမှန်တဲ့ အထက်တန်းစားတစ်ယောက်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းပိုင်. . .”

နောက်ပိုင်းစကားတွေ ဝိုးတိုးဝါးတားနှင့် စောထူး မကြားလိုက်။ နင့်နင့်သီးသီး စကားတစ်ခွန်းကိုတော့ ဆိုလိုက်သည်ထင်သည်။ မိုးဟိန်း၏ပါးကို နွေးနွေးက မညှာမတာရိုက်လိုက်သည်။ မိုးဟိန်းက နွေးနွေးအား ပြန်ရိုက်မည်ဟု လက်ကရွယ်ပြီးမှ မရိုက်ဖြစ်။ မျက်ရည်ကြောင်းများ ထင်နေသော နွေးနွေး၏ ပါးမို့မို့လေး ပေါ်လက်ဝါးရာ မတင်ရက်။

နွေးနွေးကတော့ လက်ဦးလိုက်သူဖြစ်လျက်နှင့် လှိုက်လှဲဝမ်းနည်းသော ရှိုက်သံနှင့်မိုးဟိန်းတို့ ခိုလှုံရာတန်းလျားဂေဟာမှ ပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။ “ပြေး ပြေး. . ဝေးဝေးပြေး နွေးနွေး၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ ကမ္ဘာခြားသွားအောင် ပြေးနိုင်သလောက် ပြေး. . .” စိတ်ထဲမှ ခံပြင်းနေသည်။

ဒီလောကမှာ လူလူချင်း ကမ္ဘာခြားသလို ဖြစ်နေကြတာတော့ အမှန်ပဲ။ သူတို့က တစ်ကမ္ဘာ၊ ငါတို့က တစ်ကမ္ဘာ တစ်သက်လုံး ဖြစ်နေကြရမှာလား။ အဖိနှိပ်ခံရတဲ့ လူတွေအတွက် တရားမျှတရေးဆိုတာ မရှိတော့ဘူးလား။ လူ့ဘဝဆိုတာ အားကြိုတဲ့လူတွေကို အခွင့်အရေးအပြည့်ပေးပြီး အားငယ်တဲ့လူတွေကို နိမ့်ကျစေသလား။ ကျေးကျွန်တွေလို သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေလို ဖြစ်နေရတဲ့ ဘဝကိုပဲ တွန်းပို့နေသလား။ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်လာအောင် လုပ်နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး လုံးဝမရှိတော့ဘူးလား။

သူ့အတွေးများကို စောထူးသည် နားမလည်တလည်နှင့် ခေါင်းခါသည်။ စောထူးက နားမလည်ပေမယ့် ဒေါက်တာကောင်းမော်နှင့် နွေးနွေးတို့ ကိစ္စကိုတော့ ခံပြင်းသည်ဟု ဆိုလာသည်။ သူတို့သူငယ်ချင်းမ နွေးနွေးကို ကိုကောင်းမော်က အတည်မကြံဘဲ နွေးနွေးအား ဒုက္ခရောက်စေမည်ဆိုလျှင်တော့ ကောင်းမော်၏ ခေါင်းကို ရိုက်ခွဲမည်ဟု ကြိမ်းမောင်းနေသည်။

ထို့နောက် စောထူးလက်ထဲမှ နွေးနွေး ကူးရေးပေးထားသော ‘တစ်နေရာမှချစ်သူ’ သီချင်းစာသားနှင့် စာရွက်ကလေးသည် ကြွေမှုထွေးလုံးနေသည်။ တဖွဲဖွဲနှင့် ကျလာသောမိုးပေါက်တို့နှင့် အတူ စာရွက်ငယ်သည် သဲမြေထဲ စိုနစ်သွားလေသည်။

တိုက်အိမ်ကြီးထဲမှ တေးသံကတော့ ပျောက်ကွယ်မသွား။ စန္ဒရားသံသည် အပြင်သို့ လွင့်ထွက်လာသည်။ စောထူးတို့ကြည့်ဖူးသော ရုပ်ရှင်ကားထဲမှ ကမာရာရော့စကီးဆိုသော ဇိမ်ခံလူတန်းစားမှ အခွင့်အရေးသမားကြီးတစ်ယောက်က ‘လာရာ’ ဆိုသော ဇာတ်ကောင် အမျိုးသမီးလေးကို ကျုံးသွင်းခန်းကို အမှတ်ရနေမိသည်။ ထို‘လာရာ’သည် အိမ်ထောင်ရှိသော ဒေါက်တာဇီဗာဂိုးနှင့်လည်း ညားသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း လက်မထပ်ဖြစ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ချစ်သူနှစ်ယောက်အဖြစ် ဇာတ်အိမ်က လွမ်းလွမ်းတတ ဖွဲ့နွဲ့သည်။

သို့သော် နောက်ဆုံး၌ ဒေါက်တာဇီဗာဂိုးက သူ့မိန်းမဆီ ပြန်သည်။ ရုရှားပြည် အောက်တိုဘာလတော်လှန်ရေးကြီး မွေးဖွားလာသောအချိန်၌ ‘လာရာ’သည် အဖေမဲ့သော သမီးလေး တစ်ယောက်က ဖွားမြင်ပြီး ကလေးမလေးကြီးပြင်းလာသောအခါ ‘မင်းအမေ ဘယ်သူလဲ၊ အဖေဘယ်သူလဲ’ ဟု သူ့ဘကြီး စစ်ဗိုလ်

က မေးတော့ အမေကို မာမာ၊ အဖေကို ပါပါပဲ ဖြေတတ်တော့သည်။ သည့်ထက်ပို၍ ဘာမှမသိ။

မိုးဟိန်းက သူ့သောက်လက်စ ဆေးလိပ်တို့ကို ပြာခံခွက်ထဲ ထိုးချေလိုက်သည်။ နံရံတွင် ထောင်ထားသော သူ့ဆွဲလက်စ ပန်းချီ ရွက်ထည်ပြင်ပေါ်မှ ‘လှတစ်မျက်နှာ’ နာမည်တပ်ထားသော ‘နွေးနွေး’ပုံတူ ပန်းချီကားကို ဆေးအမည်းနှင့် ကြက်ခြေခတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုနေ့ညက တစ်ညလုံး မအိပ်တော့ဘဲ ပန်းချီအသစ် ရေးခြယ်သည်။ ဝင်းမှည့်နေသောရွှေရောင်စပါးခင်းများတွင် ကောက်ရိတ်နေကြသော မိန်းမငယ်များထဲတွင်တော့ နွေးနွေးကို ဝိုးတိုးဝါးတားနှင့်ထည့်ဆွဲသည်။ လယ်တစ်ပွဲလုံး အင်တိုက်အားတိုက် ရိတ်သိမ်းနေကြဟန်ကို ပေါ်လွင်အောင်ရေးခြယ်လိုက်လေသည်။

ပန်းချီကားချပ်နာမည်ကို ဘာသာနှစ်မျိုးနှင့် ‘ရိတ်သိမ်းချိန်’ ဟု (The Harvest)ဟု လှလှပပတပ်လိုက်လေသည်။

အခန်း (၁၂)

ကဒုတ်ကားဆိပ်တည့်တည့် ပေတစ်ရာလမ်းချိုးထိပ်တွင် ဈေးရှိသည်။

နံနက် ၉:၀၀ နာရီထိုးလုပြီဖြစ်သဖြင့် ဈေးကွဲစဖြစ်ကာ ဈေးရောင်းဈေးဝယ်တို့ ပါးသွားကြပြီ။

ဈေးမှသည် ရွာလယ်ပိုင်းလမ်းသို့ ကျောက်လမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားလျှင် တောင်ဘက်လမ်းဘေး၌ ဆေးပေးခန်းရှိသည်။ ဆေးပေးခန်းတွင် လူတွေတအုံးအုံးနှင့် စည်းကားနေသည်။ ကလေးခါးထစ်ခွင်ချီထားကြသော အမျိုးသမီးတစ်စုသည် မတိုးဝှေ့နိုင်သော လူအုပ်ကြားထဲမှ ဖဲထွက်နေကြသည်။ ကလေးငယ်တို့သည် ကျီကျီလောင်လောင် ငိုသူကငိုကြသည်။

“တို့တော့ တခြားဘာမှမစိုးရိမ်ပါဘူး။ ငုဝါနဲ့ ကလေးတွေ သွေးလွန်တုပ်ကွေးဖြစ်မှာပဲ စိုးရိမ်တယ်”

နွေးနွေးသည် ငုဝါကို လက်တွဲလမ်းလျှောက်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။ စောထူးက ကွမ်းတပြစ်ပြစ်ဝါးရင်း. . .

“မနေ့ညက ဂျစ်တူးဆုံးတာ နှစ်ချက်ထိုးပဲနော်၊ ခွေးတွေ အူလို့ ငါဖြင့် ကြောက်လိုက်တာဟာ”

“ဦးစောထူးကလဲ ကလေးသေတာတောင် ကြောက်ရသလား”

ငုဝါက လူကြီးသူမလေးတစ်ယောက်ပမာ ပြောပြီး ရယ်နေသည်။ မိုးဟိန်းက ပြုံးမိပြီး ငုဝါ၏ ခေါင်းကို လှမ်းပုတ်သည်။ နွေးနွေးက မျက်စိမျက်နှာမကောင်း။

“မနေ့ညက ဂျစ်တူးပဲ မျက်စိထဲမြင်နေတယ်။ ၁၂ နှစ်အောက် ကလေးတွေအားလုံး သတိထားရမှာ၊ နှစ်ရက်သုံးရက် အပြင်းဖျားရင် ဂရုစိုက်တော့၊ သူက အန်လဲအန်တယ်၊ သုံးလေး ရက်လောက် ကြာတော့ အနီဖုတွေ ကိုယ်မှာပေါ်လာတာပဲ၊ ‘ဟာမိုရာဂျစ် စပေါ့’ (haemorrhagic sports)တွေပေါ့။ ဟိုတုန်းကတော့ တို့လဲ ဒီရောဂါမျိုးမှ မကုဖူးတာ ဘယ်သိမလဲ မိုးဟိန်းရယ်၊ တို့နာစ်လုပ်တုန်းက ဒီရောဂါမျိုးတွေ ခေတ်မစားသေးပါဘူး၊ ခု သွေးလွန်တုပ်ကွေးက နောက်ဆုံးပေါ်ခေတ်မီရောဂါဆန်း ဖြစ်လာတာ”

စိုးရိမ်တတ်သော မိခင်ကောင်းအမူအရာသည် နွေးနွေး၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် လွှမ်းခြုံနေသည်။ မိုးဟိန်းကတော့ နွေးနွေး၏ ဝါဝင်းသော မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ရင်း . . .

“မနေ့ညက ငါမောမောနဲ့ အိပ်လိုက်တာ နွေးနွေးအိမ်က ထွက်သွားတာလဲ မသိလိုက်ဘူး၊ ဂျစ်ထူးအိမ်ဘက် သွားမယ်ဆိုတာတော့သိပါရဲ့၊ ဂျစ်ထူးအိမ်ဘက်က ဆူဆူညံညဖြစ်နေတာလဲ အသိဘူး၊ မနက်လင်းပဲငိုသံတွေကြားတော့ ဘာပါလိမ့်မလဲလို့ တို့စိတ်ထဲ မှတ်နေတာ”

“ဂျစ်ထူးအမေက အလောင်းဖက်ဖက်ပြီး ငိုနေတာ”

စောထူးကပြောတော့ နွေးနွေး၏မျက်လုံးများကာ အရည်တလဲ့လဲ့နှင့်ဖြစ်လာပြီး . . .

“ကျန်းမာရေးသင်တန်းမှူးကလဲ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားတာပဲ၊ တို့လဲ ပါတာပေါ့၊ တစ်ညလုံးမအိပ်ဘူး၊ ဒိုက်ဦးဆေးရုံအားချင်း ပိုဖို့ကလဲ အချိန်က မတော် ဆေးဝါးကလဲမရှိ သိပ်ကံဆိုးတဲ့ ကလေးပါကွယ်”

“မနေ့ညနေက ဦးဦးလာတုန်းက ငှက်တို့ ကုလားမစည်း ကစားတဲ့အထဲ ပါတာ ဂျစ်တူးရဲ့ အစ်မပေါ့၊ ခါတိုင်းကစားရင် သူပါ ပါတယ်”

ငှက်က ဖျက်ခနဲသတိရပြီး ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ငှက် သည် သူ့အမေလက်ကို ကိုင်လှုပ်ကာ. . .

“အမိုး. . . အမိုး. . . ဂျစ်တူးပါးစပ်ထဲက သွေးတွေထွက်လာ တယ်ဆို၊ သွားဖုံးမှာလဲ သွေးတွေနဲ့ဆို. . . ”

“မိုးဟိန်း. . . ဟိုမှာ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်း တို့အရင် ကျောင်းနေရာပဲ မှတ်မိသေးလား၊ ဒီနှစ်အထက်တန်းကျောင်းဖြစ် ပြီ၊ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ စနစ်နဲ့ပေါ့”

နွေးနွေးသည် သမီးလေးငှက်၏ စကားကို မနည်းဖြတ်လိုက် သည်။

“စောထူးပြောပြတယ်”

“ဆရာတွေ ဆရာမတွေတော့ ဒုက္ခခံရတာပေါ့ဟယ်၊ အလှူ ငွေတွေ ဝိုင်းထည့်ပြီး လုံးပန်းကြရတာ တို့ဆီမှာက ကိုယ်ကျိုးကို လုံးလုံးစွန့်ပြီး လုပ်ကြရတာ၊ နင်အရင်တုန်းက ပြောခဲ့တဲ့စကား တွေဟာ မှန်ပါတယ်မိုးဟိန်းရယ်၊ လောကကြီးမှာ ဘယ်ဟာက ရန်သူ ဘယ်ဟာက မိတ်ဆွေဆိုတာ ခွဲခြားသိရမယ်လို့ နင်ပြောတဲ့ စကားလေ၊ တို့ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ပါဘူး၊ ဒီလိုလူတွေမှာ ဂုဏ် မဲ့မယ်၊ ဓနဥစ္စာချို့တဲ့ရင်ချို့တဲ့မယ်၊ ပညာမဲ့ရင် မဲ့မယ်၊ ဒါပေမယ့်

စေတနာတော့ မမဲ့ကြဘူး၊ စိတ်ထားကောင်းကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီမှာပဲ တို့ဘဝသစ်ကို စခဲ့ကြတာပေါ့”

နံနက်ခင်း နေခြည်အောက်ဝယ် ခရမ်းနုရောင် ဖော့ရှန်အထူ လက်ပြတ်၊ ဗေဒါရောင်ပါတိတ်ပွင့်ရိုက်ထဘီနှင့် နွေးနွေး၏အလှ သည် ဖူးပွင့်စ အပျိုပေါက်ပမာ ဆန်းသစ်နုပျိုဆဲပင်။ တစ်ပတ်လျှို့ ထုံးထားသော ဆံပင်ထက်မှ ခရမ်းပြာကြောင်မြီးတူပန်းသည် ငုံ အာသစ်စမို့ လန်းနေသည်။

“သမီးကို ကဒုတ်မှာ မွေးတာနော်”

ဗေဒါရောင် ပါတိတ်စကို ဂါဝန်လေးချုပ်ထားသော ငှက်က မေးလိုက်လေသည်။ နွေးနွေးသည် သူငယ်စဉ်ကလိုပင် အဝတ် အစားများကို သေသေသပ်သပ် ဝတ်ဆင်လေသည်။

“နင်ကံကောင်းလို့ လူဖြစ်လာတာနော်”

စောထူးက သတိလစ်ပြီး လွတ်ခနဲ ဝင်ပြောလိုက်သည်။ နွေး နွေးက စောထူးအား မျက်လုံးနှင့် လှမ်းသတိပေးလိုက်ပြီး မိုးဟိန်း ကတော့ စောထူး၏ ကျောပြင်ကျယ်ကြီးကို ဗြန်းခနဲ တစ်ချက် ရိုက်လိုက်ကာ...။

“နင်လဲ ကံကောင်းလို့”

“ဦးစောထူးက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကလေးစိတ်အာရုံက ပြောင်းသွားလေသည်။ မိုးဟိန်းက ခပ် ပေါ့ပေါ့ အမူအရာနှင့် ရယ်မောလျက်

“ငယ်ငယ်တုန်းက မီးရထားလမ်းပေါ်လိမ့်ကျပြီး မှောက်လျက် လဲနေရင်းငိုနေတာ ရထားကံကောင်းလို့ကြိတ်မသေတယ်”

“ဟုတ်လား ဦးဦး၊ ခုလဲ ကလေးတွေ ကျောင်းသွားရင် ရထား ခဏခဏ ကြိတ်တယ်၊ အမိုးက သမီးကိုသိပ်စိတ်ပူတာ၊ အကြီး

စောနဲ့ ကျောင်းသွားရတယ်၊ နော်နော်တို့မကြင်မေတို့ မအေးသန်းတို့နဲ့”

ဘောလုံးကွင်းနှင့် ဘိုတဲကိုဖြတ်ကျော်လာကြပြီး ဘယ်ဘက်လမ်းဘေးမှ စာတိုက်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ထို့နောက် သမဝါယမဆိုင်။ သမဝါယမဆိုင်တွင် လူတွေ စီတန်းနေကြသည်။

“ဆီပေးနေတာလား နွေးနွေး”

စောထူးက ရယ်မလိုမျက်နှာထားနှင့် မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် စောထူး”

နွေးနွေးက အတည်ဖြေသည်။

“အပြင်မှာ ဘယ်ဈေးလဲ”

“မသိပါဘူး၊ တို့အပြင်ကဝယ်စားတာမှမဟုတ်တာ၊ ဝက်သားချက်တယ်၊ ငါးပိရည်ရယ် တို့စရာရယ် ဟင်းချိုရယ် ဆီမပါဘဲ စားတာပေါ့၊ သက္ကလပ်က ဘကြီးကလဲ ဆီပို့ပေးသေးတယ်၊ ဆွေမျိုးတွေ မျှလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ တို့ကရင်ဟင်းက ဆီလဲ မကုန်ပါဘူး”

“ပဲလေး ဘာလေးစိုက်ဖို့ အဖီးတို့ကို ပြောပါဦးဟာ ဆီဖောဖောစားရတာပေါ့”

စောထူးက အကြံပေးသည်။ မိုးဟိန်းကတော့ နှုတ်ခွန်းတိတ်ဆိတ်ကာ ဗြုန်းခနဲ စိတ်ကူးရရာများကို စာရွက်ပေါ် ဘောလ်ပင်မင်ချောင်းနှင့် မှတ်နေသည်။

“ဦးဦး ဘာရေးနေတာလဲ”

“ကာတွန်း”

“ဘာကာတွန်းလဲ”

ငုဝါက စပ်စုနေသည်။ မိုးဟိန်းသည် လမ်းလာရင်း ငုဝါအား

စာရွက်ငယ်တစ်ခုကို ပြလိုက်သည်။ ငှက်က မျက်မှောင်လေး ကြုတ်ကာ ဖတ်နေသည်။ ယောက်ျားကို တုတ်ကြီးကြီးနှင့် ရွယ် ထားသော ကန်စွန်းရွက်ကြောင့်သော အိမ်ရှင်မကြီးကို လက်နှင့် ထောက်ကာ ငရုတ်သီးထောင်းဟင်းချိုဟု အော်လျက် ဖတ်နေ သည်။ အဓိပ္ပာယ်ရှင်းပြရင်း မိုးဟိန်းနှင့် ငှက်တို့ အဖွဲ့ကျသွား လေသည်။ ငှက်က လက်ခုပ်လက်ဝါးလေးတီးကာ ရယ်မောနေ သည်။

“ဦးဦးကာတွန်းထဲက လူကြီးအရုပ်ကလဲ ဦးစောထူးနဲ့ တူ လိုက်တာ”

“သူ့ကိုပဲ ဆွဲတာပဲ”

“မိန်းမကြီးကရော”

“သူ့မိန်းမ”

“ဟင် ဦးစောထူးမှာ မိန်းမလဲ မရှိဘဲနဲ့”

“ရှိပါတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ရန်ကုန်မှာ”

“ဟုတ်ဘဲနဲ့”

“မိုးဟိန်းလုပ်တာနဲ့ ငါတော့ လာဘ်ပိတ်ပါပြီ”

“ဘာလဲ အဲဒါ”

ငှက်က နားမလည်။

စကားကို လှီးလွှဲကြပြန်သည်။ ၂၆ နှစ်တင်းတင်းပြည့်တဲ့နေ့ မှာ မိန်းမယူမည်ဟု ကြိမ်းလာခဲ့သော စောထူးလည်း ဘာလိုလို နှင့် ၂၈ နှစ် တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပေပြီ။ မယားတစ်ယောက်ကို ဘယ် လိုများ လုပ်ကျွေးရမည်လဲ စဉ်းစားလို့မရ။ ပေါက်ဖွားလာကြမည့်

သားသမီးအရေးဆိုတာ စိတ်ကူးထဲပင် မထည့်ရဲ၊ ရုံးလုလင်လစာ နှင့် တစ်ကိုယ်တည်းပင် ကြွေးတင်သည်။

ရွာပြန်၍ လယ်လုပ်ရမည်လား အကြိမ်ကြိမ်စိတ်ကူးမိသေး သည်။ တောင်သူယာလုပ်၏ ကြမ်းတမ်းသော ဘဝကိုလည်း စော ထူး မသိဘဲရှိမည်လား၊ လယ်ယာအလုပ်ကိုတော့ စောထူး နောက် တွန့်နေတာအမှန်ပင်။ မြို့မှအပြန် ဆံပင်တွေရှည်လျက် နားရွက် ဖုံးနေသော ဆံပင်ကို အပါးကဆွဲကာ မှန်ရှေ့ကိုခေါ် ပြပြီး . . .

“နင်ယောက်ျားလား မိန်းမလား ကြည့်စမ်းကြည့်စမ်း”

စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် မေးတတ်သည်ကိုလည်း စိတ်ညစ်သည်။ စော ထူး ဆွဲထားသော ငွေဆွဲကြိုးကိုလည်း လက်နှင့်ဆောင့်ဆွဲကာ ရှုပ် အကျီအပွင့်ကို တကိုင်ကိုင်နှင့် . . .

“နင်ဇော်ဇော်ကို တုနေတာ ငါကြားတယ်၊ နင့်မှာ ယောက်ျား နဲ့ တူတာ ဘာရှိသေးလဲ”

စောထူးအဖြေကို ပွဲကျသည်။ ထို့နောက် . . .

“အပါးကလဲဗျာ” ဟု စောထူး ညည်းမိသည်။

“ဘာအပါးကလဲ”

အပါးကလဲ ကျွန်တော်ရန်ကုန်မှာ ဆော်မငန်းပါဘူးဗျာ၊ ဖိုး မရှုပါဘူးဗျာ၊ ဆရာကြီးလဲ ရှောင်တယ်ဗျာ”

“သွား . . . သွား၊ အလေ့နတော စကားတွေလာမပြောနဲ့”

စောထူးလာတိုင်း ရန်ဖြစ်နေတတ်သော သားအဖနှစ်ယောက် ကိုကြည့်ရင်းငိုအားထက် ရယ်အားသန်ရမလို ဖြစ်ကြသည်။ စော ထူး အပါးသည် စောထူးအားယခုတိုင်အောင်တုတ်နှင့် ရိုက်ဆဲ ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်ကတော့ သားသမီးတွေ အပါးဩဇာကိုက်မြဲ ပင်။ ယခုတော့ အပါးတစ်ယောက် ကျလူဖြစ်နေပေပြီ။ ငယ်စဉ်

က သူ့ကိုကြောက်ခဲ့သောစောထူးကိုပင် မနိုင်တော့။ တစ်ခါတုန်းကတော့ အပါးက ဆံပင်ကိုခလုတ်တိုက်လွန်းသဖြင့် ခေါင်းတုံးရိတ်ပစ်ပြီး ဘုရားစင်ရှေ့၌ . . .

“ရန်သူမျိုး ၁၀ပါးနှင့် ကင်းဝေးရပါစေဘုရား . . .”

အကျယ်ကြီး ဆုတောင်းသည်။ စောထူး၏ရန်သူမျိုး ၁၀ပါး တွင် ဖြည့်စွက်ထားတာတွေက လေမုန်တိုင်း၊ ငလျင်၊ အကြွေးရှင်၊ အထက်အရာရှိနှင့် အပါးပါ ပါဝင်သည်တဲ့။ နောက်ထပ် ရန်သူမျိုးတွေ ပေါ်လာဦးမည်ဆိုလျှင်လည်း ၁၁ မျိုး၊ ၁၂ မျိုး ထပ်ဖြည့်ဦးမည်ဆိုပဲ။ ပုသိမ်လေဘေးကြောင့် ရန်ကုန်မှာ ငှက်ပျောသီးစားခွင့်မရတော့။ ငှက်ပျောသီးကြိုက်သော စောထူးအဖို့ ကွမ်းယာဆိုင်တွင် ချိတ်ထားသောသီးမွှေးငှက်ပျောသီးတစ်လုံး ပြား ၆၀ ဆိုတော့ လက်များက ငှက်ပျောသီးပေါ်မှာ ခွာလိုက်ရသည်။

“ငါတို့ ဘဝဟာ မျောက်လောင်း မျောက်လောင်းဘဝပါပဲ” ဆိုတဲ့ စကားကို ကတ်ကတ်သတ်သတ်တွေးသည်။ “မျောက်ဖြစ်ရင်တော့ ငှက်ပျောသီး တစ်ဝကြီးစားရမှာပဲ၊ ငှက်ပျောသီးများကို ပစ်ခတ်ဆော့ကစားပြီး ဘောလုံးကန်နိုင်သော ဘဝမျိုးကိုရောက်ချင်ပါသေးရဲ့”

အခန်း (၁၃)

ရှုမျှော်၍ မဆုံးနိုင်သော လယ်ကွင်းပြင်ကြီးသည် ရေထဲမျော နစ်နေသည်။ စိုပြည်စိမ်းလန်းသော ကောက်ပင်တို့ကား ရေထဲမှ ခေါင်းပြူနေကြသည်။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကဲ့သို့ အပြောကျယ်လှ သော လယ်ကွင်းတို့ကား အဆုံးအစမရှိရေနှင့်ဖွေးနေသည်။ နေ သည် တစ်စတစ်စမြင့်တက်လာသော်လည်း ဖြန့်ကျက်လွှမ်းမိုး လိုက်သော ရွှေရောင်ခြည်မှာ တောက်ပသည်ထက် တောက်ပ လာလေသည်။

သမဝါယမဆိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဓနဗလဆန်စက် သည် မီးခိုတလူလူနှင့် ရှိနေသည်။

မီးရထားသံလမ်းကို ဖြတ်ပြီးသည်နှင့် ကုက္ကိုပင်များ အုပ်အုပ် ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် မြေလမ်းငယ်ကို လျှောက်လာကြရသည်။ မြေလမ်း ဘေးတစ်ဖက်တွင် ဗွက်တို့နှင့် မည်းနက်နေသော ကျွဲလမ်း။ ထို ကျွဲလမ်းကို ဖြတ်ကျော်၍ အိမ်ခြံထဲဝင်ရန် သစ်တုံးတံတားများ ခင်းထားသည်။ ကျွဲလှည်းများနှင့် ကျွဲများအုပ်လိုက် ထိုလမ်းကို ဖြတ်နေကျဖြစ်သည်။

သစ်တုံးဝိုင်းဝိုင်းကလေးများကို မြေပေါ်စိုက်၍ တံတားခင်းထားဟန်မှာ ဂျပန်ရုပ်ရှင်ကားထဲမှ ကျေးရွာလေးတွေတွင် မြင်တွေ့နေကျသစ်တုံးတံတားလေးများနှင့် တူလေမလားဟုမိုးဟိန်းအတွေးယဉ်နေမိသေးသည်။ သို့သော် ဗွတ်များနှင့်မည်းနေသော သစ်တုံးများနှင့် ရွှံ့များစွန်းထင်းနေသော နွေးနွေးခြေထောက်ဖြူကလေးများကို တွေ့မြင်ရလျှင် မိုးဟိန်းစိတ်ကူးများသည် တစ်မူဟုတ်ချင်း ပျက်ပြယ်လေသည်။

ရွာနေ လူနေမှုအဆင့်အတန်းကတော့ နိမ့်ကျနေဆဲပင်။ မိုးအခါ၌ မွန်အိမ်ခေါ် ဝရန်တာနိမ့်နိမ့်နှင့် ခြေတံရှည်သစ်သားအိမ်ငယ်ကလေးများကား ဗွတ်များ ပတ်ခြံရံနေသည်။ လယ်ကွင်းများနှင့် လူနေအိမ်တို့မှာ ဆက်စပ်နေကြသည်။ မှိုနဲ့တို့နှင့် စူးရှပြင်းထန်သော ဂုန်နီဝတ်စုတ်များ ကာရံသည့် ရေအိမ်တို့သည် ရေထဲနစ်လုလုဖြစ်နေသည်။ မိုးများလျှင် ရွာထဲရေဝင်တတ်သည်။

“စပါးဈေး ၁၉၀၀ကနေ ၂၀၀၀တောင် ဖြစ်နေပြီတဲ့၊ နင်တို့မချမ်းသာကြသေးဘူးလား”

မိုးဟိန်းအမေးကို နွေးနွေးမဖြေ။ ရယ်၍သာနေသည်။ ပျဉ်းမပင်ပေါ်မှ အကြွင်းအကျန်ပွင့်နေသော ခရမ်းရောင်ပျဉ်းမပန်းခိုင်ကိုငှါက လက်ညှိုးညွှန်လျက် မိုးဟိန်း၏ပေါင်ကိုကုတ်ကာ. . .

“ဦးဦး အဲဒါ ဘာပန်းလဲ သိလား”

“ဘာပန်းလဲ

“ဦးဦးပြော”

ငှါက လူလည်လုပ်လေသည်။

“ပျဉ်းမပန်း”

“ကျွဲငိုပန်းပါ”

မိုးဟိန်းက သဘောကျသလို ရယ်မောပြီး ငှက်၏မျက်နှာ က လေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း. . .

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွဲငိုပန်းခေါ်လာလဲ”

“သိဘူး၊ အမိုးပြောတာ ကျွဲတွေငိုလို့ ကျွဲငိုပန်းခေါ်တာတဲ့”

“ဘာလို့ ကျွဲတွေ ငိုရတာလဲ”

မိုးဟိန်းက ဆက်မေးတော့ ငှက်သည် ခေါင်းကလေးကို တွင် တွင် ခါယမ်းနေသည်။

“ပြောတတ်ဘူး”

အရင်တုန်းက မိုးဟိန်းနှင့် နွေးနွေးတို့အတူတကွ ဖွားမြင်ခဲ့ သော ခြံဝင်းကြီးထဲ ရောက်ခဲ့လေသည်။ နွေးနွေးသည် မိုးဟိန်း ထက် နှစ်ရက်နောက်ကျပြီးမွေးသည်။

ထိုစဉ်တုန်းက ပျဉ်းမပန်းတို့ ဝေဝေဆာဆာဖူးပွင့်ချိန် ဖြစ် သည်ဟု လူကြီးများက ဖောက်သည်ချကြသည်။ ပျဉ်းမပန်းတွေ ကို ကျွဲငိုပန်းဟုခေါ်သည်တဲ့။ မိုးဦးကျတွင် ပျဉ်းမပန်းတွေ ပွင့်၍ လယ်လုပ်ကြတော့မည်ဆိုပြီး ကျွဲများဝမ်းနည်း၍ ငိုကြသည်တဲ့။ ထို့ပြင် လူကြီးတွေပြောစမှတ်ပြုကြတာတော့ အိမ်တွေမှာ ဇွန်းနှင့် အိုးကပ် ခြစ်စားလျှင်လည်း ‘ငါတို့ သည်မျှရှာပေးပါလျက်နှင့် မစားလောက်ဖြစ်ရသည်လား’ဟုလည်း ကျွဲတို့ ဝမ်းနည်းကြသည် ဆိုပဲ။

မိုးဟိန်းတို့ငယ်စဉ်က အဖီးတို့များ အိုးကပ်များကို တဂျစ်ဂျစ် ခြစ်သံကြားလျှင်. . .

“ဘယ်သူအိုးခြစ်တာဝေ၊ နင်တို့ဒါလောက်ငတ်နေသလား။ နိမိတ်မရှိတာတွေ မလုပ်နဲ့နော်၊ ကျွဲတွေ ဝမ်းနည်းအောင်မလုပ်နဲ့”

သည့်နောက် သူပုန်နှင့်အစိုးရတိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး ပြေးကြလွှားကြ

ရသည်။ အဖီးက သည့်နောက် ‘တကက. . . သုဂလောလို’ ကရင် လိုမကြာခဏညည်းသည်။ ငါတို့မှာခေတ်ပျက်ပြီးငတ်တော့ မယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ဆောင်သည်တဲ့။ ယခုမှသတိရသည်။ မိုးဟိန်း သည် ကရင်ဘာသာစကား လုံးဝမတတ်။ တစ်ခါတစ်ရံ စောထူး နှင့် နွေးနွေးတို့ သူ့အတင်းပြောလျှင်ခံပြင်းရမြဲပင်။

ငုဝါလေးပင် ကရင်စကား တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစပြောတတ်စ ပြုပေပြီ။

“ယအယ်နား”

သည်တော့မှ သည်စကားကို မိုးဟိန်းသတိရသည်။ ငုဝါ၏ ခေါင်းကို ပုတ်ရင်း ရယ်မောမိသည်။

“ယအယ်နား. . . မင်းကို ငါချစ်တယ်တဲ့”

“ဟော. . . ကွဲကြီးက အော်နေတယ်၊ ဦးဦးကိုကြည့်ပြီး ယအယ်နားတဲ့”

“အေး. . . ဦးဦးကို ကွဲကြီးတွေကပဲ ချစ်တယ်တဲ့”

နွေးနွေးသည် အမှတ်မထင် ရယ်မောရင်း မိုးဟိန်း၏မျက်နှာ ကို လှမ်းကြည့်ကာ ငေးသွားလေသည်။

ဦးဦးကရော ကွဲကြီးတွေကို ပြန်မချစ်ဘူးလား”

“ချစ်တာပေါ့”

“ဟို ကွဲကြီးက ငိုနေတာလား”

“မျက်ရည်ထွက်ရင် ငိုတာပေါ့”

လှည်းဒေါက်ဖြုတ်ထားသော နေရာနားတွင် ကျွဲနှစ်ကောင် ဝပ်နေကြသည်။ ထိုခြံကျယ်ကြီးတွင် ကျွဲ ၁၅ ကောင်ပင် မွေးထား သည်။ သည်နေရာတစ်ဝိုက်တွင် ကျွဲစာကျက်များရှိ၏။

ကဒုတ်ရွာရထားလမ်းအရှေ့ဘက်တွင် ကျွဲအမွေးများသည်။ ကားလမ်းပိုင်းကျတော့ နွားအမွေးများပြန်သည်။ နွေးနွေးတို့သည်ဘက်ပိုင်းသည် ရေမြုပ်သောနယ်မြေမို့ကျွဲနှင့်ပဲ ကိုက်သည်။ ကျွဲဆိုသည်မှာ ရွံ့ညွန်ရေကွက်တွင် လူးနေတတ်သော သတ္တဝါဖြစ်သည်။ နွားထက်ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးမားထွားကျိုင်း၍ ခွန်အားဗလ ပိုသန်ပြီး အကြမ်းလည်းခံ၊ အအေးလည်းရသည်။

ကျွဲရိုင်းတစ်ကောင်တည်း ခြင်္သေ့နှစ်ကောင်သုံးကောင်တို့နှင့် ဖက်ပြိုင်ဝံ့သည်။ လေးလံသော သစ်တုံးကြီးများ ဆွဲရာ၌လည်း အားကိုးရသည့်အပြင် အနံ့ခံကောင်း၍ နားကင်းလည်း ပါသော သတ္တဝါများဖြစ်ကြသည်။

သို့သော် ကျွဲတို့မှာ နွားတို့ကဲ့သို့ ကျိုးကျိုးနွံနွံမရှိလှ။ ကျွဲများသည် ဝန်စည်သယ်ဆောင်ရင်း ရေအိုင်မြင်လျှင် အတင်းဆင်းသွားတတ်သည်။ ထို့ပြင်နွေကဲ့သို့ခြောက်သွေ့ပူပြင်းသောရာသီတွင် နွားများက ပို၍ခိုင်းကောင်းပြန်သည်။

အစားအသောက်ကျတော့ ကျွဲကမြက်နှင့်ကောက်ရိုးကို ဖြစ်သလို စားတတ်သည်။ နွားလောက်ကရိကထမများလှ။ ကျွဲစောင်းထားထားသော်လည်း ကျွဲစာစဉ်းရန်မလို၊ သပ်သပ်အစာကျွေးရန်မလို၊ စားကျက်ထဲ လွှတ်ထားလိုက်ရုံပင်။

စောထူးသည် ကျွဲကြီးတစ်ကောင်ကျောပေါ်ခွစီးထိုင်လျက်. . .

“ဟေ့ကောင်ကြီး ငါ့ကိုမှတ်မိသေးလား၊ မင်းငယ်ငယ်က ကျောင်းခဲ့ရတာလေ”

ချိုနှစ်ခုကို ကိုင်လျက် မေးလိုက်သည်ကို ငှက်က လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ သဘောကျနေသည်။

“အရင်တုန်းက ကျွဲကျောင်းခွဲတဲ့ဘဝကို ပြန်အောက်မေ့ပြီလား
ဖိုးစောထူး”

ကျွဲရှင် အမျိုးသမီးကြီးက ဆီးမေးလိုက်လေသည်။

“အဒေါ် မဒီ သူ့ကို မှတ်မိသေးလား”

နွေးနွေးက မိုးဟိန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြနေသည်။

“ဝေ. . . ဘယ်သူလဲ”

“သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦး အဒေါ် မဒီရဲ့”

“မိုးဟိန်းလား. . . မိုးဟိန်း”

“ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပြီလား အဒေါ်”

“မှတ်မိတာပေါ့၊ နင့်ကို ဒီအိမ်မှာပဲ မွေးသွားတာ၊ နင့်အမေက
မြန်မာမပေမယ့် သိပ်သတ္တိကောင်းတယ်၊ နင် ချောသားပဲ၊ ငါ
စောစောကတည်းက ကြည့်နေတယ်၊ နင့်ကို မြင်ဖူးတယ်လို့”

ဒေါ်ဒီက မိုးဟိန်းလက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ ဝမ်းသာအားရ ပြော
နေရှာသည်။ ထို့နောက်. . .

“ခု ရန်ကုန်က လာတာလား”

“ဟုတ်တယ် အဒေါ်”

“ရန်ကုန်မှာ ဘာလုပ်နေလဲ”

မိုးဟိန်းက ရုတ်တရက်ဘယ်လိုဖြေရမှန်း မသိသဖြင့် ပြုံးနေ
ပြီးမှ. . .

“ကျွန်တော်ပန်းချီကျောင်းတက်ပြီး အောင်လို့ ပန်းချီဆွဲတယ်၊
ခု ကာတွန်းလဲ ဆွဲတယ်”

“ကာတွန်းဆွဲတယ်. . . ၊ ဘယ်လိုကာတွန်းလဲ”

“သတင်းစာထဲမှာ”

“စာအုပ် မထုတ်ဘူးလား၊ ပိုက်ဆံသိပ်ရတယ်၊ မဟုတ်လား”

“နောက်မှ ထုတ်မယ်၊ ခုတော့ စားနိုင်ရုံပါပဲ”

“မဟုတ်ဘူး အဒေါ် သူငယ်တော်တယ်၊ ပိန်နေတာကြည့်၊ ကျွဲနို့ရရင် ကောင်းကောင်းတိုက်ပါ”

စောထူးက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပြောလိုက်သည်။ စောထူးစကား မဆုံးမီပင် ပူပူနွေးနွေးအငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် ကျွဲနို့များ ဖန်ခွက်နှင့်အပြည့် လေးခွက်ထည့်၍ တည်ခင်းလေသည်။ ကျွဲနို့စစ်စစ်မှာ ပျစ်လျက် မလိုင်အနှစ်မှာ ဖြူဖွေးနေသည်။ မိုးဟိန်းက . . .

“ဒီမှာ ကျွဲနို့တစ်ပိဿာ ဘယ်ဈေးရောင်းရလဲ အဒေါ်”

“တစ်ပိဿာ သုံးကျပ်ရောင်းရတယ်”

“ဈေးကောင်းသားပဲ”

“အေး . . . ကောင်းတယ်၊ ဒီက နို့ကပျစ်လဲပျစ်တယ်လေ၊ ဒီက ထွက်တာနဲ့ လမ်းမှာရေရောတော့တာ၊ မြို့ဘက်ရောက်တော့ ကျွဲနို့ မကောင်းတော့ဘူး”

“ဒါကြောင့်မို့မြို့မှာ ကျွန်တော်နို့ဝယ်တော့ နို့ထဲ ငါးလေးတွေ ဘယ်လိုပါလာပါလိမ့်လို့ အောက်မေ့နေတာ”

စောထူး၏ပြက်လုံးကို ဒေါ်ဒီက သဘောကျကာ ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်မောနေသည်။ စောထူးက ဒေါ်ဒီပေါင်ကိုပုတ်ကာ

“ဪ အဟုတ်ပါလာတာအဒေါ်ရဲ့၊ နို့ထဲ ငါးအရှင်လေးတွေ ပါလာလို့ မကျိုခင် ကောက်ပစ်လိုက်ရတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ”

ဒေါ်ဒီက ပြောရင်းရယ်ပြန်သည်။

“နွေဘက်ဆို ကျွဲနို့ကျဲသွားတယ်နော် အဒေါ်”

နွေးနွေးက ဝင်ပြောသည်။

“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ဒီမှာက နို့စားကျဲမနဲ့ ခိုင်းကျဲ

က အတူတူပဲ မဟုတ်လား၊ နို့စားရလို့ သူ့ကိုသီးသန့်မွေးထားရတာကမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“နို့တစ်နေ့ ဘယ်နှပိဿာ ထွက်သလဲ”

မိုးဟိန်းက မေးလိုက်သည်။

“မများပါဘူး ကလေးရယ်၊ တစ်နေ့ လေးငါးပိဿာ အများဆုံးပါပဲ၊ သုံးပိဿာတော့ မှန်မှန်ထွက်တယ်”

“ဟာ အဒေါ်ကလဲ ကျွဲတွေ ဒါလောက်အများကြီးမွေးထားတာ သူဌေးပေါ့”

စောထူးက လှမ်းပြောလိုက်တော့ ဒေါ်ဒီက ရယ်ရင်း ခေါင်းခါနေသည်။

“တို့ဆီမှာ သူဌေးမရှိပါဘူးဖိုးစောထူးရယ်၊ ကျွဲမွေးရတာ သိပ်တာဝန်ကြီးတယ်၊ ခုဆိုရင် လုံလဲ မလုံခြုံဘူး၊ ကျွဲသူခိုးတွေ သိပ်ထတယ်၊ နွေဘက် လယ်ပြီးတဲ့အချိန်ဆိုရင်ပိုဆိုးတယ်၊ ကျွဲနောက်တကောက်ကောက်လိုက် ထိန်းနိုင်မှ တော်ကာကျတာ၊ ကျွဲစောင့်လဲထားရတယ်၊ ကျွဲစောင့်ထားရတဲ့စရိတ်လဲ မနည်းဘူး၊ မင်းတို့ ငယ်ငယ်ကကျွဲကျောင်းဖူးတာပဲ၊ ကျွဲဟာ ဘယ်လောက်အကျောင်းရခက်သလဲ၊ မင်းတို့မြို့သားတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီပဲ၊ ဒါတွေအားလုံး မေ့ကုန်ကြပြီလား”

“မမေ့ပါဘူး အဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မမေ့ပါဘူး”

စောထူးက ကပျာကယာဖြေလိုက်သည်။

မိုးဟိန်းကမူ ပြုံးရင်းအတွေးနှင့်ငေးသွားလေသည်။

စိတ်ကူးအိမ်ဖွဲ့ စမြဲဖြစ်သော သူ့ခေါင်းထဲတွင် အတွေးပန်းချီကားချပ်တစ်ခုကို ထောင်လိုက်သည်။ ပျဉ်းမတွေ ဝေနေသော ပန်းချီကားချပ်တွင် ကျွဲတွေကို လယ်ထဲမောင်းနှင်ဟန်ကို အမိ

အရ ဘယ်လိုရေးခြယ်ရမည်လဲ။ ပျဉ်းမဝေဝေ ကွဲမျက်ရည်၊ ပန်းချီ ကားနာမည်ကို အလောတကြီးရှာဖွေတပ်ပြီး လူတွေနားလည် နိုင်ပါ့မလားဟု စိတ်ထဲစောနေမိသည်။

အပြစ်ကင်းစင်သော နွေးနွေး၏မျက်နှာလေးကိုလည်း ပန်းချီ ကားထဲ ဘယ်နေရာတွင် ထည့်သွင်းရမည်လဲ၊ ယနေ့ထက်တိုင် နွေးနွေးကို အပြစ်ကင်းစင်သည်ဟု ယုံကြည်မြဲပင်။ ကဒုတ်ကျေး ရွာ သူလေးတစ်ယောက်၏ ဖြူစင်ရိုးဖြောင့်သောသဘောထားသည် အမြဲတေပမာ မပျက်စီးမပျောက်ကွယ်တော့ဘူးဟုတင်စားမြဲပင်။

ထို့အတူ ကဒုတ်နယ်မြေ၏ ဓားမဦးချလုပ်ငန်းတွင် ချရာ စိုက်ပျိုးခင်းများ၊ ရွာသူရွာသားတို့၏ လုံ့လဝီရိယနှင့် လှုပ်ရှားမှု အစဉ်အလာများကိုလည်း မေ့ပျောက်လို့မရ။ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ကွဲများနှင့်အတူ ရွှံ့ထဲနစ်ကာ ပင်ပန်းခဲ့ရသောဘဝတွင် ကွဲများ ပါမက အဖူးတို့အဖီးတို့၏ မျက်ရည်များကလည်း ရိုးကလေးများ ထဲ စီးဆင်းခဲ့သည်ကို ယုံမှားစရာမရှိပေ။

မှတ်မိပါသေးသည်။

မိုးဟိန်းတို့ နွေးနွေးတို့ ခုနစ်နှစ်သမီးအရွယ်လောက်က စာ လေးများအုပ်လိုက် ဖျက်ဆီးသဖြင့် အဖီးတို့လယ်၊ တံစဉ်းလွတ် တစ်ပွဲလုံးကျွတ်သည့် အချိန်က မစားနိုင်မသောက်နိုင် အဖီးတစ် ယောက် အရူးပမာ လျှောက်ပြေးပြီးငိုယိုတာကို မြင်ကွင်းထဲမှ မထွက်နိုင်။

“၁၀ ဧက၊ ၁၀ ဧက၊ နည်းနည်းမှ မရလိုက်ဘူး”

အဖီးက တတွတ်တွတ်မြည်တမ်းရှာသည်။ အဖီးကား ချွေးခံ အင်္ကျီအပေါ်မှ အပေါ်ဝတ်ပင်မဝတ်နိုင်၊ အနက်ပေါ် အနီစင်းနှင့်

ကရင်ထဘီကြီး ရင်ရှားလျက် ဟိုပြေးသည်ပြေး ဖြစ်နေတာကို အားလုံးက စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရှာသည်။

“သူတောင်းစား ခွက်ပျောက်တာ သူတောင်းစားခွက်ပျောက်တာ”ဟု အဖီးက စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်စကားများကို ပြောနေသေးသည်။

မိုးအားကြီးပြီး ရွှေကျင်တောင်ကျရေက ဒလဟော အတော မသတ် လှိမ့်ဆင်းလာသည့်အခါတွင် ကဒုတ်လယ်ကွင်းများ ရေ နှစ်တုန်းက တစ်ကြိမ်၊ နွေးနွေးရော၊ စောထူးရော၊ မိုးဟိန်းရော ကျောင်းမတက်နိုင်ကြ။ အဖီးတို့အပါးတို့ အမိုးတို့ငိုတာ တစ်ကြိမ် တွေ့ခဲ့ရပြန်သေးသည်။

အခန်း (၁၄)

ပန်းခိုင်တာကျိုးမည်ကို ပဲခူးသားတို့ စိုးရိမ်ကြသည်တဲ့။ ပန်းခိုင်တာကျိုး ပဲခူးရေလျှံဆိုသော ဆိုရိုးစကားပင်ရှိခဲ့သည်။ ကဒုတ်ဘက်တွင်ရှိသော ပန်းခိုင်တာကို ‘မိုးယွန်းကြီးတာ’ ဟု ရှေ့သို့ ဆောင်းပါးတွင် တခမ်းတနားရေးဖူးတာကို တွေ့ရသည်ဟု မိုးဟိန်းတို့ဆရာတစ်ဦးက ပြောဖူးသည်။

စင်စစ် အဖီးတို့အပါးတို့မဆုံးခင်က ‘မိုးဟိန်းကြီးတာ’ ဟု လည်းခေါ်ဝေါ်သည်ကို ကြားဖူးကြသည်။ ‘မိုးဟိန်း’ ဆိုသည့် သူ့နာမည်ကို ထိုမိုးဟိန်းကြီးတာနှင့် ဘယ်သို့ပတ်သက်သည်ကို ရှင်းမပြကြ။ ပတ်သက်လိမ့်မည်ဟုတော့ မိုးဟိန်းက အတပ်တွေးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရေလျှံခြင်းသည် တောင်သူလယ်သမားတို့၏ ရန်သူမျိုးငါးပါးထဲက တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်သည်ကို မငြင်းနိုင်ပေ။

ဝါဆိုဝါခေါင် ရေဖောင်ဖောင်ပင် မိုးတို့သည် အငြိုးကြီးနှင့် သဲသဲမဲမဲရွာချလိုက်လျှင်ချောင်းတွေ လယ်တွေတွင် ရေတွေပြည့်လျှံကာ တစ်စစ ရေတက်လာလေသည်။ မြစ်ရေတက်နှင့်တောင်

ကျရေ ပေါင်းလိုက်သည့်အခါတွင် ကဒုတ်ရွာ၌ရေကြီးလာသည်။
‘လမ်းမ’ထိပ်ပင် ရေတက်သည်။ နေ့ချင်းညချင် ရေတက်ကား
ကြမ်းလှသည်။

ဘယ်နေရာကို ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် ရေတွေဖွေးနေသည်။
ဖြူဖွေးနေသော လှိုင်းလုံးကြီးများသည်လည်း ဘောင်ဘင်ခတ်နေ
သည်။

“ဒုက္ခပဲ. . . ဒုက္ခပါပဲ”

“လယ်တွေ ပျက်ပြီ”

“သုဂလောလို့. . . သုဂလောလို့”

ငတ်တော့မယ်. . . ငတ်တော့မယ်ဟု အဖီးတို့က ကရင်ဘာသာ
နှင့် မကြာခဏညည်းကြရှာသည်။

အရှိန်ပြင်းစွာ လှိမ့်ဆင်းလာသောရေတွင် အိမ်ခြေကျွန်းများ
မျောပါကုန်သည်။ လူတွေမှာ ပစ္စည်းများ မသယ်နိုင်တော့ ကိုယ်
လွတ် လက်လွတ်ထွက်ပြေးကြရလေသည်။

ရေ. . . ရေ. . . ရေ. . . ။

နေရာတိုင်းမှရေတွေ ပြည့်လျှံဖွေးနေသည်။ မြရောင်စိမ်းမြ
ဖြစ်နေသော စပါးပင်တို့သည် ရေဖွေးဖွေးအောက်တွင် မြုပ်နေ
လေသည်။ သေတော့မည့်ဆဲဆဲ စိမ်းစိုလန်းဆန်းသော စပါးပင်
များကို နွေးနွေးအဖီးရော၊ မိုးဟိန်းအဖူးတို့ အဖီးတို့ရော၊ စောထူး
တို့ အဖူးအဖီးရော မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ငေးကြည့်ကာ. . .

“ဝေ. . . စပါးသမျှိုင်းပဲ”

နွေးနွေးအဖီးက အော်ရင်းပြက်လုံးထုတ်သလို ရယ်လိုက်
သည်။ စင်စစ် ရယ်သံသည် အဆုံးမသတ်၊ ခါးတစ်ပိုင်းပြတ်ကာ
တုန်ခါလျက် ငိုသံပါနှင့် သက်ပြင်းရှိုက်ကြသည်။

လှေများနှင့်ရေဘေးရန် ရှောင်ကာပြေးလာကြသော နွေးနွေးတို့ မိုးဟိန်းတို့၊ စောထူးတို့ မိသားစုသည် နံနက်စာ ထမင်းတစ်နပ် လုံးဝငတ်ကြသည်။ သည်တုန်းက မိုးဟိန်းတို့ ၁၀ နှစ်သားပဲ ရှိဦးမည်ထင်သည်။ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ထဘီစုတ်ထုပ်ကြီး ဆွဲလာသော စောထူးကို သူ့အပါးက မြည်တွန်နေသည်။

လှေချင်းယှဉ်၍ လှော်ခတ်လာသော လှေတစ်ဖက်မှ မိုးဟိန်းသည် လက်ခုပ်နှင့် ရေယူကာ နွေးနွေး၏မျက်နှာကို လှမ်းပက် ကျီစားသည်ကိုလည်း အမှတ်တရရှိနေဆဲပင်။

မိုးဟိန်း၏ အဖူးကလည်း မိုးဟိန်းနှင့် လုံးဝစိတ်ချင်းမတိုက်ဆိုင်သဖြင့် ပူညံပူညံလုပ်နေသည်။ အဖိုးတန်သော အဝတ်အထည်များကို ယူလာမည့်အစားမိုးဟိန်းက သူစုဆောင်းထားသော ရုပ်ပုံကားချပ်များ၊ ကတ်ကြေးနှင့်ကိုက်ညှပ်ထားသောရုပ်ရှင် မင်းသားမင်းသမီး ဓာတ်ပုံပါ လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်များ၊ ရောင်စုံခဲတံများကို ငြူစုလျက်ရှိသည်။

“ကျွဲစားကျက်တွေ နွားစားကျက်တွေလဲ ရေမြှုပ်ကုန်ပြီ”

“ကျွဲတွေ နွားတွေ စားစရာမရှိတော့ဘူးပေါ့”

“လူတွေမှ အနိုင်နိုင်ဟယ်”

ပြောသူတွေက ပြောရင်း ဘယ်သူမှ မျက်စိမျက်နှာမကောင်းကြ။

“ရေထဲအနေကြာတဲ့ နွားတွေလဲ အအေးမိသေကုန်မှာပဲ၊ ကျွဲကတော့ ရေစိမ်တတ်လို့ တော်ပါသေးရဲ့”

နွေးနွေး၏အဖူးက ပြောလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်ပိုင် ရိက္ခာဖြစ်သော ကွမ်းထုပ်ကိုကိုယ်နှင့်မကွာ သယ်ဆောင်လာကာ ကွမ်းကိုမြိန်ရေရှက်ရေ အစားမပျက်။ သို့ကြောင့် ငွေရောင်

ရေပြင်ကျယ်ဝယ် ကွမ်းသွေးနီဆိုးရန် ကွမ်းတံတွေးကို တဗျစ်ဗျစ် နှင့် ထွေးလိုက်လေသည်။

“အို. . . ဘယ်လိုလဲဟာ၊ ကွမ်းတံတွေးတွေ စဉ်ကုန်ပြီ”

နွေးနွေး၏အဖီးက သူ့ပါးပြင်ကို လက်ဖမိုးနှင့် သုတ်ကာ သူ့ ချစ်လင်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ဝင့်တော့. . .

“ဝေ. . . နင်ပဲ ကွမ်းစားတဲ့ငါးပါးစပ်နီနီလေးကို ချစ်တယ်ဆို”

“သွားပါ. . . ကလေးကလား”

ရယ်စရာ မောစရာတွေနှင့် ရယ်မိကြသေးသည်။ ရေထဲမျော ပါလာကုန်သော ဝက်တွေကို နွေးနွေးအဖူးက တစ်ကောင်စီ ရေ တွက်လျက်. . .

“နန်းနုအမျိုးတွေပါလား”

နွေးနွေးအဖီး ဝဝတုတ်တုတ်ကြီးကို စလို့မဆုံး။

မိုးဟိန်းတို့ ကလေးတစ်သိုက်သည် ရေပေါ်မှကြာနီကြာဖြူ ပင်များကို လှမ်းခူးကာ ကြာဆစ်ချိုးလျက်ဆွဲကြိုးလုပ်တမ်းကစား ကြလေသည်။

ကလေးတွေဆိုတော့ အပူအပင်မရှိလှ။ လူကြီးတွေက ရယ် နေကြပေမယ့် မျက်လုံးအိမ်တို့တွင် မျက်ရည်ပွင့်တို့ တွဲလွဲခိုလျက် စိုစွတ်နေကြသည်။ ကလေးတို့မျက်လုံးတွင်ကား မျက်ရည် အလျဉ်း မရှိ။ ကလေးဘဝလောက် ပျော်စရာကောင်းတာဘာများ ရှိသေး လဲ။ မိုးဟိန်းတို့ လေးတန်းကျောင်းသားဘဝက စွဲလမ်းမြဲ ဖြစ်သော နှစ်လိုဖွယ်ကဗျာတစ်ပုဒ်ကိုလည်း ရင့်ကျူးသီမိသည်။

ကြာဖြူကြာနီ၊ ကြာညိုနှောလို့

တို့လယ်တောမှာ ပွင့်ကြတယ်

ကောက်စိုက်အပြန် ရေကန်ကြီး

ကြာတစ်စည်းလောက် ချိုးခဲ့ကွယ်. . .

ကြာပွင့်ကြာငုံ၊ ထုံထုံမွှေးကို
မလေးဘယ်သို့ သုံးပါမယ်။

ကြာရိုးကြာနွယ် ဘယ်ညာဆစ်လို့
ရွှေကြာဆစ်ကြိုး ဆွဲပါမယ်
ဆွဲပါမယ်. . . ဆွဲပါမယ်။

မိုးဟိန်းနှင့်အတူတူ နွေးနွေးနှင့်စောထူးတို့က သီချင်းလိုက်
အော်ဆိုမြဲပင်။

မိုးဟိန်းတို့ အဒေါ်တော်သော ကျောင်းဆရာမအပျိုကြီးအိမ်
တွင် ရေဘေးဒုက္ခသည်များအဖြစ် ခိုလှုံကြသည်။ အဒေါ်၏ နှစ်
ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးကိုဒုက္ခသည်စခန်းဟု ကင်ပွန်းတပ်ကြသည်။
ကလေးများကလည်း မျောက်ရှုံးအောင် ဆော့သဖြင့် ဆရာမနိုင်
နှစ်ဆောင်ပြိုင်ဟုခေါ်ကြပြန်သည်။ ကလေးများအဖို့ တကယ့်
ပျော်ပွဲစားကြီးပင်။

ဆော့လိုက် စားလိုက်အိပ်လိုက်နှင့် ထမင်းများကို ပြည်ဝင်
အိုးတွေနှင့် ချက်လို့မလောက်နိုင် ရွာနီးချုပ်စပ်က ရေထဲမျောလာ
သော ဝက်တွေပေါ်ကြသည်။ ဝက်သားတစ်ပိဿာလုံးမှ နှစ်ကျပ်
သုံးကျပ်ဈေး၊ အဖီးတို့သည်တစ်ချိန်လုံးဝက်သားချည်းပဲ ချက်ကြ
သည်။ သို့သော် ဘယ်လောက်ပေါပေါများများ ချက်ချက် စားလို့
မလောက်။ မိုးဟိန်းတို့အဒေါ်က. . .

“မေဂလာဟ. . .”

“မေဂလာဟ. . .”

ကရင်ဘာသာစကားနှင့် ပြောရင်း ရယ်နေသည်။ ထမင်း
ဘယ်လောက်စားစား စားလို့ မလောက်တာကို ‘မေဂလာဟ’

ထမင်းလိပ်ပြာစဉ်တယ်၊ ထမင်းလိပ်ပြာလွင့်တယ်ပေါ့တဲ့။ ထမင်းမှာ လိပ်ပြာမကပ်တော့ စားလို့မလောက်နိုင်ဘူး၊ ကုန်တယ်ခန်းတယ် ဆိုလိုခြင်းပင်။ ဒါလည်း ကောင်းမော်စံတို့လို သူဌေးတွေအတွက် ဆိုလိုတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ထမင်းကိုပဲ အားထားနေကြရတဲ့ တောင်သူလယ်သမားဆင်းရဲသားတွေအတွက်ပါပဲ။ မိုးဟိန်းအဖို့ တွေးစရာဖြစ်လာလေသည်။

လယ်ယာမြေများ သယံဇာတမြေထွက်ပစ္စည်းများနှင့်ချမ်းသာသော တိုင်းပြည်လေးဟု နွေးနွေး၏အဖူးက ကျောင်းဆရာပီပီဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ်ရာစကားများ ပြောလာလေသည်။ မိုးဟိန်းတို့လူလားမြောက်၍ စာတွေဖတ်လာသောအခါ ချမ်းသာသောတိုင်းပြည်မှ ဆင်းရဲသောပြည်သူများ ဆိုသောစကားရပ်ကို အဖူးအားပြောပြလျှင် သည်တုန်းက သူငယ်မပြန်သေးသောအဖူးမှာ ‘ပညာရှိစကား ပညာရှိစကား’ဟု မိုးဟိန်းကျောပြင်ကိုလက်နှင့် သပ်ကာ မိုးဟိန်းအနေခက်အောင် လှုပ်လှယ်တွင် ချီးမွမ်းတတ်သည်။

တကယ်တော့ ယခုကဲ့သို့သူငယ်မပြန်ခင် အချိန်တစ်ချိန်က အဖူးသည် ပညာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ တိုင်းရေးပြည်ရေးကိစ္စများကိုလည်း နားလည်သည်။ ကံညီနောင်ကျောင်းမှ ကျမ်းဂန်တတ် ဦးပဉ္စင်းများနှင့်လည်း သင်္ဂြိုဟ်စကား၊ ဘာသာရေးစကားများ ဆွေးနွေးတတ်သည်။ ခေတ်လည်း မီသည်။ ခေတ်သစ်နိုင်ငံရေးအတွေ့အကြုံများလည်း မျက်ခြည်မပြတ်။

သတင်းစာကို နေ့တိုင်းဖတ်သည်။ စာအုပ်စာတမ်း ဂျာနယ်များကိုလည်းဖတ်သည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါ ဒိုက်ဦးတို့ ပဲခူးတို့လို မြို့တက်လျှင် ရေဒီယိုနားထောင်မြဲပင်။ သည်တုန်းက ကျေးရွာတချို့၌ လူတွေ မီးတုတ်နှင့်စိတန်းကာ. . .

အမတော်ကြေး . . . ချက်ချင်းပေး . . . ချက်ချင်းပေး
ပြုရိုကရက် . . . အလိုမရှိအလိုမရှိ
သူကြီးဆိုး . . . အလိုမရှိ အလိုမရှိ
လာဘ်စားတဲ့သူကြီး . . . ချေမှုန်းပစ်
ကြွေးကြော်သံများအကြောင်းကို အဖူးက အသေးစိတ်ပြန်
ဆွေးနွေးတတ်သည်။

ညီဖြစ်သူ သူကြီးအားလည်း သတိပေးမြဲပင်။ ရာဇဝတ်မှုတွေ
မှာ သူကြီးတွေ လာဘ်စားတာ၊ ကျေးရွာခေါင်းဆောင်တွေ ကိုယ်
တိုင် အရက်ချက်ကြတဲ့အကြောင်းလည်း အဖူးကသတင်းဖောက်
သည် ချလေသည်။

အဖူးကား တောင်သူလယ်သမားဘဝ တစ်ဝက်၊ ဆရာတစ်
ဝက် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းခဲ့သူမို့ စကားပုံများ စကားဥပမာ
များနှင့်လည်း စကားဆိုတတ်သည်။

“လောကကြီးမှာလေ အစမကောင်းရင် အနှောင်းမသေချာ
တတ်ဘူး၊ မှတ်ထားကြ”

ဤကား အဖူး၏ လက်သုံးစကား။

အခန်း (၁၅)

မှတ်မိပါသေးသည်။

နွေးနွေး မိုးဟိန်းတို့ဘဝနှင့် ဆက်စပ်နေသောအကြောင်း တစ်ခုဟုလည်း စိတ်ကူးယဉ်မည်ဆိုပါက ယဉ်နိုင်ပါသည်။

သည်တုန်းကလည်း ကဒုတ်တွင်ရေကြီး၍ လမ်းမထိပ်ပင်ရေ တက်သော အချိန်တစ်ချိန်ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသို့ လှေနှင့်တက် သည်။ အသက် ၁၃ နှစ် ၁၄ နှစ်အရွယ်တွေမို့ လှေစီးရသည်ကို ပင် ပျော်စရာတစ်ခုပမာ မှတ်ခဲ့ကြသည်။ စောထူး၊ နွေးနွေးနှင့် မိုးဟိန်းတို့ကား တပူးတွဲတွဲပင်။

အိမ်အပြန် ရုတ်တရက်မပြန်သေးဘဲ လမ်းဘေးခြံစည်းရိုးများ မှ ပန်းတွေကို လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ဆည်းလည်းပန်း အနီတွေကို နွေးနွေးက ပန်လာသည်။ လှေထဲလည်း ပန်းတွေအပြည့် ထည့်လာ သေးသည်။

“ဟေ့. . . ပန်းနီနီမပန်နဲ့”

မိုးဟိန်းက လှမ်း၍ပြောသည်ကို နွေးနွေးကထုံစံအတိုင်း မျက် စောင်းချိတ်လျက်. . .

“ပန်တော့ဘာဖြစ်လဲ”

“အရင်လူနဲ့ လွဲတတ်တာပေါ့”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ပန်းနီနီပန်ရင် ရည်းစားဦးနဲ့ကွဲမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“ရည်းစားမှ မရှိဘဲနဲ့. . .”

“နောက် ရှိမှာပေါ့”

“ဘယ်တော့မှ မရှိဘူး”

“ရှိမှာ”

သည်တော့ စောထူးက သူတို့နှစ်ယောက် အချီအချပြောကြသည့်ကြားထဲ. . .

“ခုလဲ နင့်မှာ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“မရှိပါဘူး”

“ရှိပါတယ်”

“ဘယ်သူလဲ. . . ကဲ”

“သူ”

စောထူး၏ လက်ညှိုးက မိုးဟိန်းရှိရာသို့ ညွှန်လိုက်သည်။ မိုးဟိန်းသည် ရုတ်တရက် မျက်နှာနီလာပြီး ရယ်လိုက်သည်။ နွေးနွေးက. . .

“ဘာရယ်တာလဲ”

ရန်လုပ်ပြီး မိုးဟိန်းနှင့်စောထူးရှိရာသို့ ရေတွေနှင့် လှမ်းပက်လိုက်သည်။ မိုးဟိန်းနှင့် စောထူးတို့ကလည်း ပြန်ပက်ကြရင်း လှေသည်ရေထဲတွင်မှောက်သွားကာ လွယ်အိတ်ရောစာအုပ်တွေ

ရော ရေတွေစိုကုန်ပြီး နွေးနွေးသည် ကျီကျီလောင်လောင် အော်ငိုသည်မှာ အိမ်အရောက်ပင်။

နွေးနွေးသည် ထုံးစံအတိုင်း ငိုကြွေးရှည်မြဲဖြစ်သည်။ အိမ်ရောက်တော့ စောထူးရော မိုးဟိန်းရော လူကြီးတွေအရိုက်ခံရသေးသည်။ နွေးနွေး၏အဖူးကတော့ ကလေးတွေကို ရိုက်တာမကြိုက်။ ကလေးဆိုတာ လူကြီးတွေရိုက်စရာမဟုတ်။ လိမ္မာလာအောင် စကားအချေအတင်ပြောရင်း ဆုံးမရမယ်တဲ့။ မိုးဟိန်းနှင့် စောထူးကိုလည်း သူ့အိမ်ခေါ်သိပ်သည်။ လူကြီးသူမတွေလို နာနတ်ယို၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတို့ဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးသေးသည်။

ပန်းနီနီ မပန်လေနှင့် အမယ်မှာ နတ်ပန်းပွင့်တဲ့
အတင့်ငယ်မှ ရဲချင်. . . ပျော်လိုအားနှင့် ခေါင်းဖျားတင်
အရင်လူနဲ့ လွဲတတ်တယ်. . .

ဆိုသော အိုင်ချင်းထဲမှ စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို ရွတ်ပြရင်း မိုးဟိန်း၏ ပခုံးကိုကိုင်ကာ. . .

‘ကိုင်း. . . ပညာရှိလေး၊ ပန်းနီနီမပန်လေနဲ့ဆိုတဲ့စကား ဘယ်က လာသလဲ သိသလား’

မေးခွန်းထုတ်သည်။ မိုးဟိန်းက မဖြေတတ်၊ ခေါင်းကိုခါယမ်းပြသည်။ အဖူးက. . .

“တိမ်ခိုးတွေ ဝေတဲ့အချိန်မှာပဲ လေပွေတွေတိုက်လို့ နှောပင်ကြီးက နှောသီးတွေဟာ တဖြုတ်ဖြုတ်နဲ့ ကြွေပြီးလေထဲဝဲတတ်သတဲ့၊ ဥသျှစ်သီးတစ်လုံးကို မြေကြီးမှာမြှုပ်၊ ပြာဖုံးအုပ်ပြီး မီးဖုတ်လိုက်ရင်လဲ ကျန်ဥသျှစ်သီးတွေဟာ မီးနဲ့ကင်လိုက်သလို အားလုံးကွဲတတ်ကြသတဲ့၊ နောက်ပြီးတော့ ဗေဒင်အရ စနေဂြိုဟ်စားတဲ့ အချိန်မှာ လှေကားဝမှာ ခရေပင်စိုက်မိရင် ဆင်းရဲတတ်သတဲ့”

တိမ်ခိုးငယ်မှ ဝေဝေဆိုသည့်အိုင်ချင်းတစ်ပုဒ် အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းပြရင်း ဆိုပြနေသေးသည်။ အဖူးသံမှာ ကြည်ကြည်လင်လင် နှင့်အောင်မြင်လှသည်။ မိုးဟိန်းသည် အဖူး၏ မျက်နှာကို မျက် တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ငေးနေသည်။ နွေးနွေးကတော့မူ နှုတ်ခမ်း စုလျက် သူ့စာအုပ်ရေစိုများကို မှန်အိမ်တွင် မီးကင်နေသည်။ စောထူးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှောက်ရင်း လက်တစ်ဖက်က သင်္ချာ တွက်က ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့် နာနတ်ယိုကို အသာကော်၍ စားနေသည်။

သူငယ်ချင်းကောင်း၊ ယောင်းမတို့လေ
တိမ်ခိုးငယ်မှဝေဝေ၊ နှောပင်ကြီး နှောသီးကြွ
လေပွေတိုက်လို့ ဝဲတတ်တယ်
ဥသျှစ်သီးမြေကြီးမှာ မြှုပ်
ပြာဖုံးအုပ်လို့၊ မီးဖုတ်လိုက်ရင်
သီးဖော်ရယ်မှ သီးဖက်
အပင်ထက်မှာ၊ တက်တက်စင်
မီးကင်သည့်နှယ် ကွဲတတ်တယ်. . . ။
စနေဂြိုဟ်စား၊ ကြိမ်ခိုက်များမှာ
ချားရားသစ်ပင်၊ အိမ်လှေကားတွင်
စိုက်ထားလျှင်မူ
အင်ခွင်ဥစ္စာ နည်းတတ်တယ်”

ရှေးလူတို့စကား အဘယ်မျှမှန်ကန်မည်လဲ မစဉ်းစားတတ်။ ဒီလောကတွင် ကမောက်ကမတွေ ဖြစ်လာတာတော့ အမှန်ပင်။ မိုးဟိန်းအိပ်မက်များကား ဘယ်တော့မှမလှပေ။ လူ့ဇာတိဘယ်လို

စ၍ ဘယ်လိုအဆုံးသတ်ရမည်လဲ။ အသစ်ပြင်လို့ ရစတမ်းလား။
သိချင်သည်။

လူ့ဘဝတွင် လူ့အဖြစ်ကား နှောပင်ကြီးမှ နှောသီးနှယ် လေ
ပွေ့ထဲ ကြွေဝဲခဲ့ပေပြီ။ ဥသျှစ်သီးများပမာလည်း သီးဖော်သီးဖက်
များ အပင်ထက်တွင် မီးကင်သည့်နှယ် ကွဲကုန်ကြပေပြီ။ လူတွေ
လည်း ဥစ္စာနည်းပါးကား ဆင်းရဲတွင်းလည်း နက်စွာတူးခဲ့ပြီ။

ထို့နောက်. . .

“မိုးရေကို တိုက်ရိုက်ချိုးတဲ့လူဟာ တံစက်ရေ တွင်းရေချိုးတာ
နဲ့မတူဘူး၊ ညှင်းဖြူစွဲတတ်တယ်တဲ့၊ ပဝါစိုစိုညစ်ညစ်နဲ့ မျက်နှာ
သုတ်ရင် ဝက်ခြံတွေ မည်းတတ်တယ်၊ သနပ်ခါးကျောက်ပျဉ်
ပေါ်မှာ သောက်ရေအေးနဲ့ ရောသွေးရင် သနပ်ခါးကျဲတတ်တယ်
တဲ့”

ရှေးလူတို့သည် မှတ်သားဖွယ်ရာများ၊ ဆင်ခြင်ဖွယ်ရာများကို
ညွှန်ခဲ့လေသည်။

တံစက်ရေနှင့် တွင်းရေမတူ
ရေကမိုး ရေချိုးသူ
ညှင်းဖြူပြီးပြောက် စွဲတတ်တယ်။
ပဝါပြောက် အထောက်ကယ်မတန်
မျက်နှာသစ်လို့ အညစ်ခံ
ဝက်ခြံမှည့်လို့ မည်းတတ်တယ်။
သနပ်ခါးကျောက်ပြားပေါ်တွင်
သောက်ရေအေးနှင့် ရောသွေးလာလျှင်
နံ့သာအပေါ် ကျဲတတ်တယ်။
ပန်းနီနီ မပန်လေနှင့်

အမယ်မှာ နတ်ပန်းပွင့်တဲ့
 အတင့်ငယ်မှ ရဲချင်
 ပျော်လိုအားနှင့် ခေါင်းဖျားတင်
 အရင်လူနှင့် လွဲတတ်တယ်။ . . ။

အခန်း (၁၆)

ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေက သိသာစွာ ခြားနားသွားလေသည်။

ရေကူးကန်မှ ရေပြင်လွှာသည် စိမ်းဖန့်စိုနေသည်။ ရေအစိမ်းမှာ ပြကတော့ အစိမ်း၊ မြရည်လိမ်းလျက်ရှိလေသည်။ စိမ်းလဲ့လဲ့နှင့် တောက်ပသော သစ်ပင်တို့သည် ရေကန်ကမ်းနဖူးတို့ဝယ် အလှတန်ဆာဆင်လေသည်။

မိုးဟိန်းအဖို့ ရန်ကုန်သို့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးခြင်းပင်။ မိုးဟိန်း၏ အပါးရော အမေရော ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်စ အချိန်တွင် နွေးနွေး၏ အဖူးနှင့်ရန်ကုန်သို့ လိုက်ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။ နွေးနွေးကတော့ ရန်ကုန်သို့မကြာခဏရောက်နေကျဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မှာပဲ ကျောင်းနေတော့မည်ဟု မကြာမကြာ ကြုံးဝါးနေသည်။

တကယ်တော့ တည်းခိုသည့်အိမ်က မိုးဟိန်းနှင့်သားချင်းမကင်း။ လှပသားနားသော တိုက်အိမ်ကြီးထဲတွင် မိုးဟိန်းတစ်ယောက် လမ်းပင်ကောင်းကောင်းမလျှောက်ရဲ။ ထိုအိမ်တွင် မွေး

ထားသော အယ်လ်ဆေးရှင်းခွေးများနှင့် အမွေးပွခွေးများကိုတော့ လုံးထွေးကစားလိုလှသည်။ လည်ပတ်နှင့် ခွေးကြီးများကား ချစ်စရာ ကောင်းလှသည်။

သူတို့သောက်သော နွားနို့မှာ ရွာမှ ကွဲနို့နီးပါးပျစ်သည်။ မုန့်ကြွပ်နှင့် နို့ဘီစကွက်များကိုတော့ မိုးဟိန်းတို့ ဥပုသ်စောင့်ရင်း စားဖူးသည်။ ခွေးတွေကို အားဆေး အဝါ၊ အနီများ ကျွေးတာကိုလည်း တအံ့တဩတွေ့ရသည်။ အမွေးပွခွေးတွေအတွက် အမွေးရှည်ဆေး ထိုးတာကို ဆရာဝန်အား ဆေးတစ်လုံးတစ်ဆယ်ပေးရသတဲ့။

စောထူးက နွေးနွေးအား. . .

နင်လဲ ဆံပင်ရှည်ပြီး မျက်ခုံးထူတာ ဒီဆေးထိုးလို့လား” ဟု မေးလျှင် နွေးနွေးက စောထူးအား မျက်စောင်းတအားထိုးသည်။

အမဲသားနှင့်ကျိုထားသောဆန်ပြုတ်များကိုမြင်လျှင် မိုးဟိန်းတို့ငယ်ငယ် ရေကြီးစဉ်က နေ့စဉ်ရက်ဆက်စားခဲ့ရသော ဆန်ကွဲပြုတ်ကို သတိရမိသည်။

ဦးမြင့်စံတို့အိမ်မှ ခွေးကြီးများသည် ချစ်စရာကောင်းရုံမက ကံကောင်းလှသည်ဟု ကလေးတွေ တွေးမိသည်။ နောင်တွင် မိုးဟိန်းဖတ်ဖူးသော စာအုပ်တွေထဲမှ ‘ခွေးအစားအသောက်အတွက် အဘယ်မျှကုန်ကျသည်၊ ယင်းကုန်ကျစရိတ်မှာ ဗီယက်နမ် လယ်သမားတစ်ယောက်၏ တစ်နှစ်စာဝင်ငွေ၊ ဗီယက်နမ် အရာရှိ တစ်ဦး၏ လစာထက် နှစ်ဆသုံးဆနှင့် ညီမျှနေသည် စသည်တို့ကို ရဲဘော်ဗောင်(ဟိုချီမင်း)၏ဆွေးနွေးချက်ကို ဆင်ခြင် သုံးသပ်ရင်း ဗီယက်နမ်တို့နည်းတူ နာကြည်းလာသည်။

အန်တီကြူတို့သည် ခွေးတွေကို အင်္ဂလိပ်အမည်မှည့်ခေါ်ကြသည်။ အင်္ဂလိပ်လိုစကားပြောမှပင် နားလည်ကြသည်။ ငါးတန်းပင် မအောင်သော စောထူးသည် သူတို့ပြောစကားကို လုံးဝနားမလည်။ ကောင်းမော်စံနှင့် တင်လတ်စံတို့၏ ပေါ့ပါးသွက်လက်သော လျှာဖျားများနှင့် အင်္ဂလိပ်စကားပြောဟန်ကိုငေး၍ကြည့်မိလေသည်။

ဦးမြင့်စံသည် ဝါးခြင်းထဲမှဘီယာပုလင်းကို ထုတ်ကာ ရေခဲစိမ်ပြီး သောက်နေသည်။ အန်တီကြူသည် လိမ္မော်ရောင် ရေကူးဝတ်စုံဝတ်လျက် တုတ်တုတ်ခဲခဲနှင့် လှပဖြူဝင်းနေသည်။ တင်လတ်စံက အစိမ်းရင့်မှောင်မှောင် ဘီကီနီ နှစ်လွှာဝတ်စုံ အသားကပ်နှင့် ရေထဲမြူးနေသည်။

“ဘီကီနီ မဝတ်ရဘူးတဲ့ တင်လတ်၊ ဝမ်နင် အပေးခံနေရဦးမယ်”

“မာမီကလဲ ရပါတယ်”

“ရပါတယ် လုပ်မနေနဲ့ သတိပေးခံနေရရင် ရှက်စရာကြီး”

တင်လတ်စံသည် ကန်ပေါင်ပေါ်တက်ကာ အဝတ်လဲခန်းထဲတွင် တစ်အောင့်မျှဝင်၍ အဝတ်လဲပြန်သည်။ ပန်းရောင်ရေကူးဝတ်စုံနှင့် တင်လတ်စံသည်လှပမြဲပင်။ ရေလာကူးကြသော အမျိုးသမီးတွေကလည်း ယိမ်းကသလို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်လာကြလေသည်။

ရေခဲစိမ်ဘီယာ သောက်ရင်း မျက်စိပသာဒဖြစ်ဖွယ်ပင်။ ဦးမြင့်စံသည် ထိပ်ပြောင်ပြောင် အမျိုးသားကြီးနှစ်ဦး၊ ဆံပင်ဖြူနေသူ အမျိုးသားကြီးတစ်ဦးတို့နှင့် ရယ်ကာမောကာ စကားလက်ဆုံကျနေကြသည်။ ဂျပန်ရေချိုးကန်အကြောင်း၊ နိုင်ငံမျိုးစံမှ ကပွဲ

များအကြောင်း၊ အယ်လီဇဘက်တေလာနှင့် ဂျက်ကလင်းကနေဒီ တို့အကြောင်း၊ ရှမ်းပိန်နှင့်ကော့ညက်တို့အကြောင်းတို့ကို အာလူး ကြော်၊ ဝက်အူချောင်းကြော်တို့နှင့်အတူ မြည်းလေသည်။

အဖူးကား ဘာမျှမပြောတတ်။ ကွမ်းမစားရသဖြင့် ပါးစပ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ စောထူးနှင့် မိုးဟိန်းတို့သည် ရေကူးဝတ်စုံ နှင့် မြန်မာအမျိုးသမီးများကို ဒါလောက်များများ မတွေ့ဖူးသဖြင့် တအံ့တဩဖြစ်နေသည်။ ဒါမျိုး ဘိုင်စကုတ်ထဲမှသာ တွေ့ဖူး တာပဲ။

“ဟိုဟာ မစွက်ကျော်စွာ”

“ညိုညိုမြင့်မြင့်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီဘက်က ဖြူဖြူတောင့်တောင့်နဲ့ဟ”

“ကိုကျော်စွာက ပက်ထရစ်နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ၊ ပက် ထရစ်က အခြောက်လား၊ ကျော်ထင်က. . .”

စကားမဆုံးမီပင် ညစ်ညမ်းသော စကားတစ်ခုကြောင့် အား လုံး တသောသောရယ်မောကြသည်။

“ပါရမီဆိုတာ ဖြည့်ကောင်းပါတယ်ဗျ”

“မှန်ပါတယ်၊ ကုသိုလ်ရတာပဲ”

ရယ်ကြပြန်သည်။

“ငယ်ငယ်ပဲ ရှိဦးမယ်”

“အသက်တွေ မငယ်ပါဘူး၊ သားတောင် ကောလိပ်ရောက် နေပြီပဲ၊ ရုပ်နုတာပါ”

“ဆိတ်ကြည့်လို့လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆံပင်ပေါက်တဲ့ဆေးတွေ ရှာထားမှ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် နောက်ပြောင်နေကြသည်။ ဦးမြင့်စံ

၏ ဘေးမှ စီးကရက်တွင်တွင်သောက်နေသော အမျိုးသားကြီးက . . .

“အစက ကျွန်တော့်ဆံပင်ဗျာ မည်းနက်ပြီး သန်လိုက်တာ၊ အဲဒါ အိမ်ကအမျိုးသမီးက သူ့ဆေးဗျာ၊ ဟိုဒင်း . . . အဲ . . . အဲဒါ လိမ်းလိုက်တာ ရှိသမျှဆံပင်တွေ ပြောင်တာပဲ၊ အသက်ကြီးလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အပြစ်ကတော့ ဒီလိုပါလို့”

ရှုတည်တည်နှင့် ပြောလိုက်ရာ ရယ်မောသံများ ဝေစည်သွားပြန်သည်။

သူတို့ပြက်လုံးများကို အဖူးရော၊ မိုးဟိန်းရော၊ စောထူးရော နားမလည်လှပေ။ မိုးဟိန်းနှင့် စောထူးတို့သည် ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်သွားနေကြသည်။ ဆလွန်းကားမျိုးစုံကို တစ်ခုစီကိုင်ကြည့်ကာ နံပါတ်ပြားများကို မှတ်နေသည်။

“အဖြူပေါ်က အမည်းစာလုံးနဲ့ဟာ ဘိုတွေဥစ္စာကွ”

မိုးဟိန်းက စောထူးအား ပြောနေသည်။ စောထူးက တအံ့တဩ . . .

“လှလိုက်တဲ့ ကားတွေ၊ အဲဒီကားတွေကို တစ်စီးပြီး တစ်စီး မောင်းပစ်ချင်တယ်”

“တက်မောင်းလေ”

“သော့တွေ ခတ်ထားတာကွ”

မကြာမီသူတို့အဖွဲ့ထဲ နွေးနွေးပါ ရောက်လာလေသည်။

“အန်တီကြူက တို့ကို ရေကူးမလားတဲ့ ခေါ်နေတယ်၊ မကူးတတ်ပါဘူးဟယ်၊ ဖားကူးဆိုလား လိပ်ပြာကူးဆိုလား အဲဒါတွေ၊ တို့က ခွေးကူးပဲကူးတတ်တယ်”

“အေး၊ နင်ကခွေးမလေးပဲ”

မိုးဟိန်းက စတော့ . . .

“နင်သာခွေး”ဟု နွေးနွေးက အငေါ်တူးတူးနှင့် ချက်ချင်းပြန်
ချေပသည်။

စောထူးကတော့ ကားတွေပဲစိတ်ဝင်စားငေးကြည့်ရင်း . . .

“ကဲ ကဲ . . . နွေးနွေး၊ နင်ဘယ်ကားကြိုက်သလဲ၊ ကြိုက်တာ
ရွေး ငါဝယ်ပေးမယ်”

“ဘယ်ကားမှ မလိုချင်ပါဘူး၊ ရမှမရနိုင်ဘဲ”

“အေး၊ နွေးနွေး နင်ဖြေတာမှန်တယ်၊ ငါလဲ ဘယ်ကားမှမလို
ချင်ဘူး”

မိုးဟိန်းက နွေးနွေးအား ထောက်ခံပြောဆိုလိုက်သည်။

“ထီပေါက်ရင်လေ”

စောထူးသည် မျှော်လင့်အားထားစွာ ပြောနေသေးသည်။

“ငါတို့မှ ထီမထိုးဘဲ၊ နွေးနွေးနဲ့အဖူးတို့ ဆရာတစ်ယောက်
ပြောဖူးတယ်လေ၊ ပျင်းတဲ့လူတွေ၊ အလုပ်မလုပ်ချင်တဲ့ လူတွေ
ထီထိုးတာတဲ့၊ ထီကိုအားကိုးတာ လူဖျင်းအလုပ်တဲ့”

မိုးဟိန်းက ခပ်တည်တည်မျက်နှာထားနှင့် ပြောလိုက်တော့
စောထူးက မခံချင်။

“သိပ်ဆင်းရဲတဲ့လူတွေလဲ ထီထိုးပါတယ်ဟာ၊ အလုပ်လဲလုပ်
တယ်၊ ပျင်းလဲ မပျင်းဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆင်းရဲလွန်းတော့ ဘယ်တတ်
နိုင်ပါ့မလဲ၊ ထီပဲ ထိုးရတာပေါ့”

မိုးဟိန်းစကားကို ပြန်ချေပနေသည်။ မိုးဟိန်းက ဆက်၍
အငြင်းအခုံမပြု၊ ပြုလည်းမပြုတတ်တော့။ နွေးနွေးသည် ဖီးယက်
ကား အဖြူလေးတစ်စီးပေါ် လက်ထောက်နေသည်။ ပန်းရောင်

ပြေပြေတွင် အဖြူအရိပ်ပန်းပွင့်များနှင့် ခရစ်အထူစားကို အပေါ်
အောက် ဆင်တူချုပ်ကာ ဝတ်ထားရာ. . .

“နွေးနွေးနဲ့ ဒီကားလေးကတော့ တကယ်ပဲ လိုက်တယ်”

မိုးဟိန်းကချီးမွမ်းနေသည်။ နွေးနွေးက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလျက်
“တကယ်လားဟယ်”

“တကယ်ပေါ့”

“ဟာဟ. . . နင့်ကို တို့မုန့်ဝယ်ကျွေးပါ့မယ်”

“အေး. . . ကျွေး”

“အဝတ်ကြောင့်လူလှတာပါဟယ်၊ တို့မှာတော့ ဒီတစ်စုံပဲရှိ
တယ်”

“ကြွေးမနေပါနဲ့ ဓာတ်သီချင်းတွေကို”

စောထူးက ပြောရင်းရယ်နေသည်။

ဖီးယက်ကားဖြူလေးတံခါးကိုသေ့လာဖွင့်သူက ဖွင့်သဖြင့်
သုံးယောက်သား စကားအပြောရပ်သည်။

“နွေးနွေးတို့နော်”

ထိုသူကား လူပုံခပ်ချောချော၊ အသားဖြူဖြူ မြင့်မြင့် သွယ်
သွယ်၊ အသက် ၂၀ ခန့် ရှိမည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

နွေးနွေးက တုံ့ဆိုင်းစွာ ဖြေသည်။

“လိုက်ကြဦးမလား”

သူက အားလုံးကို ရည်စူးဟန်နှင့်မေးလိုက်သည်။ အားလုံးက
ဘာကြောင့်ရယ်မသိ မတိုင်ပင်ဘဲ ခေါင်းတွေပြိုင်တူ ခါယမ်း
မိကြသည်။ ကားစက်သည် ချက်ချင်းလိုပင် နီးကာ ကျွမ်းကျင်စွာ

နောက်ဆုတ်လျက် ကားလေးကိုခပ်ခပ်မြန်မြန်မောင်းနှင်သွားသည်။
ကားထဲမှ လက်ပြသွားသူအား နွေးနွေးကလှမ်းငေးကြည့်ရင်း။

“အဲဒါပေါ့ ကိုကောင်းမော်စံဆိုတာ၊ ဦးလေးရဲ့ သားအကြီး
ဆုံး၊ ဆေးကျောင်းမှာ ဘော်ဒါနေနေတဲ့ဟာ”

ပြောပြနေသည်။

“သူ့ကို ဒါကြောင့် အိမ်မှာမတွေ့ပါဘူးလို့ အောက်မေ့နေတာ”
မိုးဟိန်းက စူးစမ်းလေသည်။

“သိတာပေါ့၊ တို့က ရန်ကုန်ခဏခဏရောက်နေတာပဲ၊ သူက
ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို အိမ်ပြန်ပြန်လာတာ၊ သူ ရေကူးအားကြီး
ကောင်းတယ်၊ အီလက်ထရစ်ဂစ်တာလဲ တီးတတ်တယ်၊ စန္ဒရားလဲ
တီးတယ်”

“သိပ်တော်မှာပေါ့နော်”

မိုးဟိန်းသည် စိတ်ထဲမှ မပါဘဲ ပြောလိုက်မိသေးသည်။

တကယ်တော့ ဤကမ္ဘာလောက သူတို့လောကပေပဲ။ ဘာ
မဆို မကြောင့်မကြ လိုတ၊ရနေကြသူများပင်တည်း။ မိုးဟိန်းတို့
အဖူး၊ အဖီး၊ အပါးတို့ အမေတို့က မြေကြီးမှ ရွှေသီးသော လယ်
ယာမြေစိုက်သလို ထိုသူတို့ကား ပဒေသာပင်ကို စိုက်ကြသည်။
ပဒေသာပင်မှ အလိုရှိတာတွေကိုဆွတ်ခူးရုံပါပဲ။ ဥစ္စာ ကြေးငွေ၊
ပညာ၊ ဂုဏ် ဘာကိုယူမလဲ။ အရှင်မွေးတော့ နေ့ချင်းကြီးသည်။
ရွှေပင်နားတော့ ရွှေကျေးပေါ့။ အားကျစရာမလိုဟု မိုးဟိန်း ဝမ်း
ထဲ တိတ်တိတ်မာနထားသည်ကို နွေးနွေးအားသိစေချင်လှသည်။
စောထူးကသာ။ . .

“ငါလဲ ပလွေမှုတ်တယ်၊ ခြင်းလဲ ခပ်တတ်တယ်၊ လှေလဲ
လှော်တတ်တယ်၊ လယ်လဲ ထွန်တတ်တယ်၊ ကျွဲလဲ ကျောင်းတတ်

တယ်၊ ငါးလဲပက်တတ်တယ်၊ အိမ်လဲ ဆောက်တတ်တယ်၊ အဋ္ဌာရဿ ၁၈ ရပ် အကုန်တတ်တယ်. . . ကဲ”

နောက်တီးနောက်တောက်တွေပြောပြီး ဂုဏ်ပြိုင်နေသေးသည်။

မိုးဟိန်းသည် မိဘများသေဆုံးခဲ့ပေမယ့် ကျန်းမာသန်စွမ်းစွာ ကျန်ရစ်သည်။ ဆွေမျိုးတွေလည်း ကျန်ရစ်သည်။ အသင့် လုပ်စရာ လယ်တွေလည်းရှိသည်။ တစ်ပြိုင်နက် ကျောင်းပညာလည်း သူများထက်ထူးပြီး သင်ခဲ့ပြီလေ။ အပင်ပန်းဆုံးအလုပ်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်လုပ်ခဲ့သည်။ လယ်ကွင်းလေဟာပြင်မှ တိုက်ခတ်လာသောလေကို တစ်ဝကြီး ရှူခဲ့ပြီး ဘဝတိုတိုကို ဖြတ်သန်းလာတာလောက် ပျော်စရာကောင်းတာ ဘာရှိသေးလဲ။

ငယ်ရွယ်သူတွေစိတ်ဓာတ်နှင့် အောင်မြင်ကြီးပွားလိုစိတ်တွေ ဖြိုးဖြိုးဝေခဲ့တာအမှန်ပင်။ ကောင်းမော်စံလိုဆရာဝန်ဖြစ်ချင်သည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သေးတာကိုဘယ်သူက ရယ်မောလှောင်ပြောင်မည်လဲ။ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်ချင်သည် ဆိုမိဦးတော့လည်း ကဲ့ရဲ့သဂြိုဟ်စကား ဆိုမည့် နှုတ်ခမ်းများကို မမြင်ချင်ယောင်ပြုလိုက်မည်။

မိုးဟိန်းတို့ နားလည်လာသောတစ်နေ့မှာ သူသဘောကျ နှစ်ခြိုက်သော စာအုပ်တချို့ကိုအထက်တန်းပညာမှ သင်ကြားသော ဇီဝဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒ၊ ရူပဗေဒ စာအုပ်များနှင့်အတူ တရိုတသေ သိမ်းထားသည်။ ဒီစာအုပ်ပါ အကြောင်းတရား များကိုလည်း ခေါင်းထဲ အလွတ်ထည့်ထားလိုက်သည်။

ကိုယ့်ဝမ်းဗိုက်ကိုသာ ဂရုမူနေရတဲ့ဘဝထက် မြင့်မြတ်တဲ့ဘဝကို ရောက်မယ့်နေ့ကို ကျွန်တော်မျှော်ကြည့်နေပါတယ်။

လူသာလျှင်ပဓာန၊ လူသာလျှင်မြင့်မြတ်တယ် ဆိုတဲ့
ခံယူချက် ဆက်လက်ပြီး ကျွန်တော့်မှာရှိနေပါတယ်။ စိတ်
ဓာတ်မွန်မြတ်မှု၊ ကိုယ်ကျိုးမငဲ့ကွက်မှုတွေဟာ ကာမဂုဏ်
ကျိုးတာတွေကို အောင်မြင်မှာဖြစ်တယ်။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော် ယုံကြည်တာကတော့ အလုပ်
သမားလူတန်းစားဖြစ်တယ်။ တချို့ပြင်သစ်တွေပြောသလို
‘အချိန်ကာလဆိုတဲ့ လှေကားကြီးဟာ ခုံဖိနပ်တွေရဲ့တက်
သံနဲ့ သားရေပြောင် ဘွတ်ဖိနပ်တွေရဲ့ ဆင်းသံတွေနဲ့မြည်
ဟည်းနေတယ်’ လို့ ဆိုသလိုပေါ့။

အခန်း (၁၇)

ကျေးလက်တောရွာမှာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော အချိန်တို့သည် ခပ်လွယ်လွယ်ပင် ကုန်ဆုံးခဲ့ပေသည်။

စောထူးရော မိုးဟိန်းရော ရန်ကုန်သို့ အလျှို့လျှိုရောက်ခဲ့ကြသည်။ နွေးနွေးကတော့ ကနဦးတည်းက သူ့အဒေါ်အိမ် သွားနေပြီး ကဒုတ်သို့ တစ်အောင့်တစ်ဖြုတ်ပဲ ပြန်လာတတ်သည်။ လူစုကွဲနေရာမှ ပြန်ဆုံကြသည့်အခါ ဘယ်လိုပျော်နည်းမျိုး ပျော်ကြမှန်းမသိ။

ထယ်ထိုး၊ ကွင်းစမှာ လက်နတ်ကို တင်ကြသည့်အချိန် တစ်ချိန်. . . ။

နွေးနွေးတို့အဖူးအိမ်၌ ညသန်းခေါင်ကတည်းကပင် ကောက်ညှင်းပေါင်းကြသည်။ မုန့်လုံးရေပေါ်နှင့် မုန့်ပိနွဲ့စေ့များလည်း လုပ်ကြသည်။ နွေးနွေးတို့အဖီးက တော်တော်အလုပ်လုပ်နိုင်သည်။ ဆန်မှုန့်များကို ကိုယ်တိုင်ထောင်းသည်။ အုန်းသီးများကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ခွဲသည်။

မိုးဟိန်း၏ အဖီးကတော့ အုန်း၊ ငှက်ပျောပွဲ၊ ကန်တော့ပွဲကို တာဝန်ယူကာ ကိုယ်တိုင်ပြင်သည်။

မိုးဟိန်းသည် နွေးနွေးနှင့်စောထူးတို့နှင့်အတူ မုန့်လုံးရေပေါ်
နှင့် မုန့်ပိန္နဲစေ့ အလုံးလေးများကို ဝိုင်းလုပ်ပေးရင်း ရင်ထဲ ပျော်
နေသည်။

“အဲဒါ ရန်ကုန်မှာ မုန့်ကြာစေ့လို့ခေါ်တယ်၊ တို့ကမုန့်ပိန္နဲစေ့
ခေါ်တော့ အန်တီတို့က ရယ်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ကြာစေ့လေးနဲ့လဲ တူတယ်နော်”

စောထူးက မုန့်ကိုလုံးရင်း ပြောတော့ နွေးနွေးက ရယ်လျက်. . .

“စောထူး လက်ဆေးရဲ့လား”

“ငါ ဆေးပါတယ်၊ မဆေးတာက ဒီကောင်”

မိုးဟိန်းအား လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။ နွေးနွေးက နှာခေါင်း
ရှုံ့လျက်. . .

“စောစောက မိုးဟိန်းနှပ်ညှစ်တယ်မဟုတ်လား”

မိုးဟိန်းက တမင်နောက်သလို နှပ်ညှစ်ဟန်ပြုပြီး နွေးနွေး၏
လက်ကို လှမ်းသုတ်မည်ရွယ်တော့ နွေးနွေးက ငယ်သံပါအော်
အော်ကာ. . .

“ဟောဒီမှာ အဖူး၊ မိုးဟိန်းရယ် နှပ်တွေလိုက်သုတ်နေတယ်”

တိုင်တန်းလိုက်ရာ မိုးဟိန်းက တသောသော ရယ်မောမိလေ
သည်။ မီးတောက်လျှံအရောင်နှင့် နွေးနွေး၏ မျက်နှာလေးမှာ
ဝင်းပနေသည်။ ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ဖက် ကျစ်ထားသော ဆံနွယ်များ ဝဲ
ကျနေသော နွေးနွေးမျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းလေးမှာ ပကတိကလေးပမာ
နုပျိုရွှင်လန်းနေသည်။ သူနာပြုသင်တန်းတက်စပြုနေသော နွေး
နွေးမှာ အလယ်တန်းကျောင်းသူ အပျိုပေါက်စလေးပမာ အပြစ်
ကင်းစင်လှသည်။

“မိုးဟိန်း မစနဲ့လေ၊ ဘာလို့ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ကစားရတာ

လဲ၊ နင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ခွေးနဲ့ကြောင်လို ကိုက်နေကြတာပဲ နော်”

မိုးဟိန်းအဖူးက လှမ်းအော်သည်။

“အတိုင်းအတော မထူကြနဲ့လေ၊ လူကြီးတွေ အလုပ်ရှုပ်နေကြတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

နွေးနွေးအဖူးက လှမ်းဟန့်ပြန်သည်။ နွေးနွေးက သူ့အဖူးက သူ့ကို လှမ်းမာန်တာကိုမကျေနပ်။ မိုးဟိန်း၏ ရင်ဘတ်ကို သူ့လက်သီးဆုပ်လေးနှင့် လှမ်းထိုးသည်။ မိုးဟိန်းသည် နွေးနွေး၏ လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ဟန့်တားကာရယ်မောနေသည်။ နွေးနွေး၏ လက်ကို ကပျာကယာလွှတ်လိုက်သော်လည်း ရင်ခုန်တာမပျောက်။

သူသည် နွေးနွေးကို တမ်းတစွဲလမ်းလျက်နှင့် ဘယ်လိုစကားမျိုးတွေ ပြောရမည်၊ ဘယ်လိုနီးနီးစပ်စပ်နေမည်ကို စိတ်မကူးမိတာအမှန်ပင်။ အရင်းနှီးဆုံးပူးတွဲကာနေနိုင်လျက် နွေးနွေးအပေါ် ဖက်လှဲတကင်းထိတွေ့နေဖို့လည်း သတိမရ။ အသာတကြည်နှင့် နွေးနွေးလက်ကလေးများပင် မတို့ထိစဖူး။

နွေးနွေး၏ မျက်နှာပေးကို တစိမ့်စိမ့်နှင့် အဝေးမှ ကြည့်နေရုံနှင့်ပင် ကျေနပ်ခဲ့ရသော မိုးဟိန်းအဖြစ်ပါ။ လင်းအရုဏ် ကျင်းလုလု ဒီနံနက်ကလို မီးပုံဘေး နှစ်ယောက်သား အတူတကွ တွဲထိုင်ခဲ့ရသော ဘဝမျိုးကိုတော့ တမ်းတမိတာအမှန်ပင်။ သိပ်ပျော်တာပဲ နွေးနွေး၊ ဒီလောက်တစ်ခါမှ မပျော်ဖူးပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ခဏခဏ ပျော်ပါရစေဟု ဆုတောင်းမိတာ အကြိမ်ကြိမ်ပင်။

ထင်းမီးစကို ထိုးရန် ငုံ့လိုက်သော မိုးဟိန်း၏မျက်နှာနှင့် မီးပြောင်းကိုင်လျက် မီးမှုတ်ရန်ခေါင်းစိုက်လိုက်သော နွေးနွေး၏ မျက်နှာတို့ ထိကပ်လူနီးပါးဖြစ်ကာ နွေးနွေး၏ဆံစလေးများမှာ

သူ့မျက်နှာကို မထိတထိ လွင့်ပါးဆော့ကစားသည့်အခါ နှလုံးသွေးတို့ တန့်ရပ်လျက် ရင်ထဲ လှုပ်ရှားမိသေးသည်။ သည်တုန်းကတော့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် နွေးနွေး၏ ပါးလေးများကို စိတ်ကူးနှင့်ပင် နမ်းကြည့်မိသည်။

စောထူးက မိုးဟိန်းနှင့် နွေးနွေးတို့အား သိကြားဖန်ဆင်းလှာသော ဖူးစာရှင်များပမာ တင်စားရှာပြီး မီးဖိုဘေးမှ အလိုက်တသိထ၊ပြေးလေသည်။

ခြံထဲရှိ ပျဉ်းမပင်အောက်တွင် ကာလသားတစ်သိုက် အိုးစည် ဗုံမောင်းများတီးပြီး သံချပ်အတိုင်အဖောက် တိုက်နေကြသော စည်စည်ဝေဝေ အသံကိုပင် နားထဲ မဝင်။ အသံဗလံများ နားထဲ ဝါးထွေးနေသည်။

၁၈ နှစ်အရွယ်တွေမို့ နုနယ်ကြသေးသည်ဟု ဖြူစင်သန့်ရှင်းစွာ စိတ်ထားနိုင်ဖို့ကို ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဒါဟာ လူ့ဘဝအတွက် အမှားတစ်ရပ်လား။ အနည်းဆုံး မိုးဟိန်းနှင့် နွေးနွေးတို့အတွက် အမှားလား။ နောင်တ ရရမည်လား။ မဝေခွဲတတ်။

အခန်း (၁၈)

စပါးရိတ်သိမ်းပြီးစအချိန်မှို့ ရိုးပြတ်တောကြီးမှာ ခြောက်
ခြောက်သွေ့သွေ့နှင့် တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီးဖြစ်သည်။

နှင်းငွေရည် ပုလဲဥသည်သာ မြေပေါ်စိုစွတ်စေပြီး သိပ်သည်း
ကပ်လျက်ရိုးပြတ်ရနံ့သည် လေအဝှေ့တွင် ဝေ့၍ပါလာလေသည်။

နံနက်နေရောင်ခြည်သည် ဖြာ၍လင်းလာပေပြီ။ အုန်း၊ ငှက်
ပျော ကန်တော့ပွဲအပြင် ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ မုန့်လုံးရေပေါ်၊ မုန့်
ပိန္နဲစေ့၊ အုန်းသီးစိမ်း၊ ထန်းလျက်၊ ကွမ်းယာ၊ လက်ဖက်ပွဲများ
ပြင်ဆင်ပြီး လှည်းဦးမှာ တင်လေသည်။

“မုန့်ဖြူမုန့်နီပွဲ ပါပြီလား”

အဖီးတို့က စုံမစုံမေးသည်။ မုန့်လုံးရေပေါ်နှင့် မုန့်ပိန္နဲစေ့ကို
မုန့်ဖြူမုန့်နီပွဲဟု အဖီးတို့ကခေါ်သည်။ ကောက်လှိုင်းစည်းကြီး
ကိုလည်း မိန်းမဝတ်စုံ ဆင်ယင်ထားပြီးဖြစ်သည်။ နွေးနွေးတစ်ခါ
က ဝတ်ဖူးသော ခရစ်ပွင့်ရိုက် ပန်းရောင်ဝတ်စုံကို အပေါ်အောက်
ဆင်တူ ဆင်ပေးထားသည်။

“ပုန်းမကြည်ရှင်မ က ခေတ်ဆန်တယ်နော်၊ အပျံစားပဲ၊ အဲ
ဒါ နွေးနွေးဆင်တာ” ဟု နွေးနွေးက ကြွားနေသည်။

အဖီး၏ဆံစုကို ထိပ်တွင်တပ်လျက် ဖဲပွင့်ပန်းရောင်ကိုလှလှ ပပ ချည်ထားသည်။ ဖဲပွင့်နှင့် ဝတ်စုံမှာ မဇ္ဈိမရေမွှေးနံ့တကြိုင်ကြိုင် နှင့် သင်းပျံ့ထုံလှိုင်နေသည်။

လှည်းဦးတွင် မုန့်ပွဲများအပြင် ကျောက်ပျဉ်၊ သနပ်ခါးနှင့် မှန် များပါ တင်လိုက်သည်။

“အင်္ကျီတွေ ထဘီတွေကအကုန်အသစ်ချည်းပဲ၊ ယိုးဒယား ဘော်လီတစ်ထည်ပဲ အဟောင်းပါတယ်၊ အဲဒါ မမတင်လတ်ဆီက ခုနစ်ကျပ်နဲ့ ပြန်ဝယ်တာ တစ်ပတ်ရစ်ကို၊ စိတ်မကောင်းပါ ဘူး”

နွေးနွေးသည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ ဝမ်းပန်း တနည်း ပြောနေသည်။ စောထူးကတော့သဘောကျသလို လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးကာ ကွမ်းတဗျစ်ဗျစ်ဝါးနေရာမှ . . .

“ရှင်မက သိပ်ကောင်းတာပဲ ခင်သန်းနုအတိုင်းပဲ၊ နောက်က နေ ကြည့်ရင် ခင်သန်းနုမှခင်သန်းနုပဲ လှလိုက်တာ”

“ဟယ် . . . ဒီကောင်”

နွေးနွေး၏အဖီးက စောထူး၏ခေါင်းကိုလှမ်းပုတ်ပြီး အားလုံး တသောသော ရယ်မောမိကြသည်။

မိုးဟိန်း၏ အဖီးနှင့် နွေးနွေး၏အဖီးတို့က ဝတ်စားဆင်ယင် ထားသော ကောက်လှိုင်းကြီးကို ဖေးမကိုင်ကာ . . .

“ကိုင်း . . . ပုန်းမကြည်ရှင်မရေ၊ ကျွန်တော်မတို့ လယ်ယာလုပ် တဲ့အခါ မိုးခေါင်လဲ ရေမရှား၊ မိုးကောင်းလဲ ရေမနစ် လုပ်ကိုင်ရာ အပျက်အစီးမရှိ နှစ်စဉ်ကောက်ပဲသီးနှံဖွံ့ဖြိုးပြီး ချမ်းသာ ကြွယ်ဝ ပါစေ၊ စောင့်ရှောက်တော်မူပါ”

နှုတ်မှ တတွတ်တွတ်ရွတ် ဆုတောင်းလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အိုးစည်ဗုံမောင်းများနှင့်အတူ တလင်းထဲရှိ စပါးပုံ
ကို ခုနစ်ပတ်လှည့်ကြသည်။ ကလေးသူငယ် လူရွယ်တို့၏ အတိုင်
အဖောက်သံချပ်ထိုးသံတို့သည် ဝေဝေစည်စည် လေဟာပြင်ဝယ်
လွင့်ပျံလာလေတော့သည်။

ဖုန်းမဂျီရှင်မ . . . နို့ဗျင်းကိုးထောင်ကျ။

လှည်းဦးမှာပေါ် . . . သုံးထောင်ကျော်တဲ့ တို့စပါး

မထွက်သင့်လား ထွက်သင့်လားဟေ့။

ထွက်သင့်ပေ . . . ထွက်သင့်ပေ

ဟေ့ . . . လား . . . မောင်တို့ ဝါး . . . ။

အခန်း (၁၉)

ထိုနေ့ညက နွေးနွေး၏အဖူးပြောသော ပုံကို နားထောင်ရသည်။

စောထူးက တိုင်ကိုမီ၍ ငိုက်မျဉ်းနေသည်။ နွေးနွေးနှင့် မိုးဟိန်းတို့သည် ဒူးချင်းထိကပ်ထိုင်ကြလျက် အဖူးပုံကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ကြသည်။

အဖူးက ကျမ်းတတ်ပုဂ္ဂိုလ်မို့ ပါဠိစကားများ ရွတ်ပြပြီးမှ စသည်။

“လုပ်ကြံပုံပြင် ဒဏ္ဍာရီမဟုတ်ဘူးကွ၊ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်ပါ။ ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာပါဠိတော်က ‘နဟိဝေရေန ဝေရာနိဆိုတဲ့ဂါထာနဲ့စတဲ့ ကာဠိယကွနီဘီလူးမဝတ္ထုပဲ။

“ . . . ဟိုး ရှေးရှေးတုန်းက ဗြဟ္မက ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်ဟာ သူ့အမေက မျိုးဆက်မပြတ်ရအောင် အိမ်ထောင်ပြုဖို့တိုက်တွန်းလို့ မိန်းမယူတော့ အဲဒီမိန်းမဟာ အမြဲဖြစ်နေတယ်တဲ့၊ နောက်တစ်ခါ သူ့အမေကမိန်းမနောက်ထပ်ယူဖို့ တိုက်တွန်းပြန်တော့. . ”

“ဟင်. . . မိန်းမနှစ်ယောက် ဖြစ်နေတာပေါ့”

နွေးနွေးက မကျေမနပ်နှင့် ဝင်ထောက်သည်။

“ဒါပေါ့၊ ကလေးမှ မမွေးဘဲ၊ မယားကြီးကလဲ နောက်ထပ် ယူဖို့ မိန်းမကို သူသဘောတူတဲ့ဟာ ရှာပြီး သူ့လင်ကိုပေးစား သတဲ့၊ ကံအားလျော်စွာ နောက်မိန်းမမှာ ပဋိသန္ဓေရှိလာတယ်တဲ့၊ ဒီတော့ အရင်မယားကြီးက မနာလိုစိတ်နဲ့ မယားငယ်ရဲ့ အစာထဲ အဆိပ်ဆေးတွေ ခပ်ကျွေးတော့ ပဋိသန္ဓေမတည်ဘူး ပျက်ရရှာ ရောတဲ့၊ ဒုတိယအကြိမ်လဲ ဒီနည်းအတိုင်းပဲအဆိပ် ခပ်ကျွေးပြန် တယ်၊ တတိယအကြိမ်ကျတော့ အဲဒီမိန်းကလေး ကိုယ်ဝန်ပျက် ရုံမကဘူး သူ့အသက်ပါ ပါသွားသတဲ့”

“သိပ်ဆိုးတဲ့ မိန်းမပဲနော်”

နွေးနွေးက မှတ်ချက်ချနေသည်။ စောထူးက မျက်လုံးများ မှေးစင်းနေရာမှ . . .

“မိန်းမတွေကို အူတိုတယ်”

“ဘာလဲ . . . သွား၊ နင်တို့ယောက်ျား အူတိုရင် သာဆိုးတယ်”

နွေးနွေးသည် စောထူးအား ရန်ထောင်ရင်းမျက်စောင်းတစ် ချက် ဝင့်လိုက်သည်။

“ဆိုးတယ်ဆိုရမှာထက် သူ့စိတ်သူမနိုင်တာပေါ့ကွယ့်၊ တကယ် တမ်းကျတော့ သူက ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ ပက်ပက်စက်စက် မကြံ ကောင်းတာတွေ ကြံတော့တာပေါ့၊ မယားငယ်ကလဲ မယားကြီး ရဲ့လက်ချက်ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာကို သိရတော့ မသေခင်လေး မှာ ရန်ငြိုးတုံ့ပြန်လိုတဲ့စိတ်နဲ့ ဖြစ်ရာဘဝနိုင်ရပါစေလို့ ဆုတောင်း တယ်တဲ့၊ သေတော့ဒီအိမ်မှာပဲ ကြောင်မလာဖြစ်သတဲ့၊ မယား ကြီး ယုတ်မတာကိုလဲ လင်ကသိပြန်တော့ နင်ငါ့အမျိုးအနွယ်

ကို ဖြတ်တယ်ဆိုပြီး ထုထောင်းရိုက်နှက်ပုတ်ခတ်လိုက်တာ သေပြန်ရော၊ သေတော့ ဒီမယားကြီးက ဒီအိမ်မှာ ကြက်မ လာဖြစ်သတဲ့”

“ကြောင်နဲ့ကြက်တွေကြပြန်တာပေါ့”

“ကြက်မက ဥတွေဥတော့ ကြောင်မကဥတွေကိုစားပစ်သတဲ့၊ နောက်ဘဝကျတော့တစ်ခါကြက်မက ကျားသစ်မဖြစ်ပြီး ကြောင်မက သမင်ဖြစ်ပြန်ရော၊ သမင်မက မွေးတော့ ကျားသစ်မကစားပြန်ရောတဲ့”

“ဒီတစ်ခါတော့ မယားငယ်က သမင်မအဖြစ်နဲ့ သူ့ကလေးတွေ အစားခံရရောနော်”

နွေးနွေးက ကြားဖြတ်မေးနေသည်။ မှန်အိမ်မီးရောင်ဝယ် နွေးနွေး၏ မျက်နှာလေးသည် စိတ်အားထက်သန်ခြင်းဖြင့် ဝင်းပြောင်နေသည်။ သူ့ကျစ်ဆံမြီးဖျားကို ဖြေလိုက် ကျစ်လိုက်နှင့် ဆော့ကစားနေသည်။ အဖူးသည် ထုံးတို့ထားသောလက်နှင့် မှန်အိမ် မီးစာမြှင့်ကာ. . .

“သံသရာဆိုတာလည်တာပေါ့၊ ကလေးရယ်၊ ဒီလိုပဲတပြောင်းပြန်ပြန်နဲ့၊ နောက်တစ်ဘဝကျတော့ မယားကြီးဖြစ်တဲ့ သမင်မက ဘီးလူးမဖြစ်၊ မယားငယ်ကျားသစ်မက လူအမျိုးသမီးဖြစ်နဲ့ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား အထင်အရှားရှိတဲ့ သာသနာလဲထွန်းကားလာရော ဘီးလူးမနဲ့ လူမတို့ဟာ ဘဝအဆက်ဆက်ကရန်ငြိုးထားကြတဲ့ ဝဋ်ကြွေးအတိုင်း အမျိုးသမီးမွေးတဲ့သားတိုင်း ဘီးလူးမက ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ ကလေးငယ်ကို ယူယူစားလေ့ရှိသတဲ့၊ တတိယအကြိမ်ကျတော့ အမျိုးသမီးဟာ ဘီးလူးမအကြောင်းကိုသိတော့

တိမ်းရှောင်ပုန်းအောင်းနေရောတဲ့၊ ဘီလူးမကလဲ သူပုန်းအောင်း တဲ့နေရာ လိုက်ပြန်ရော။

“အမျိုးသမီးကလဲ ဘီလူးမလာတာကို အဝေးကမြင်ရင် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နဲ့ကလေးချီပြီး ထွက်ပြေးတာ ဘုရားကျောင်း တော်ကို ရောက်လာပြန်ရောတဲ့၊ ဘီလူးမကလဲ အစဉ်တစိုက် လိုက်တော့ ဘုရားကျောင်းအထိ ရောက်လာပြန်ရောတဲ့ သူတို့ နှစ်ဦး မြတ်စွာဘုရားရှေ့တော် ရောက်ကြတော့ မြတ်စွာဘုရားက ‘နဟိ ဝေရေန၊ ဝေရာနိ’ အစချီပြီး ရန်ကိုရန်ချင်း မတုံ့လျဉ်းရာ လို့ ဟောပြောတဲ့တရားတော်ကို နာကြရတာနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် သင့်မြတ်ကြပြီး ကလေးလဲ အသက်ချမ်းသာရာရတယ်တဲ့၊ ဘီလူး မလဲ သောတာပန်ဖြစ်လာတယ်တဲ့”

“သောတာပန်ဆိုတာ ဘာလဲအဖူး”

မိုးဟိန်းက ကြားဖောက်၍မေးပြန်သည်။

“တရားကျင့်ပြီး အဆင့်လေးဆင့်ရှိတာမှ ပထမဦးဆုံးအဆင့် ကို ရသွားတာ၊ သောတာပန်ဖြစ်ရင် အပါယ်တံခါးပိတ်တယ်တဲ့၊ ဘယ်တော့မှ အပယ်ငရဲမကျတော့ဘူးတဲ့”

အဖူးက ကလေးနားလည်လွယ်အောင် ရှင်းပြနေသည်။ နွေး နွေးက. . .

“ဒါနဲ့ ဆက်ပြောပါ အဖူး”

“ဘီလူးမကို အမျိုးသမီးက ခေါ်လို့ သူ့အိမ် မောင်းတင်းကုပ် မှာနေစေတယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့်ဘီလူးမကတော့ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ် ဖြစ်တဲ့ ရွာနဲ့မနီးမဝေး တောထဲနေပြီး သူ့ကို နေ့တိုင်း ယာဂု ထမင်းဦးတို့ကို လုပ်ကျွေးရတယ်တဲ့၊ ဘီလူးမက ကျေးဇူးတုံ့ပြန် သောအားဖြင့် အမျိုးသမီးနဲ့ သူ့သားကို စောင့်ရှောက်ပြီး လယ်

ယာလုပ်ချိန်မှာ မိုးခေါင်လဲ ရေမရှား၊ မိုးကောင်းလဲ ရေမနစ်၊ ကုန်းကြည်းချိုင့်ဝှမ်းအရပ်တွေကို ညွှန်ကြားပေးတဲ့အတွက် လုပ်ငန်းအပျက်အစီးမရှိ၊ အောင်မြင်ချမ်းသာလာသတဲ့”

“အဲဒီ ဘီလူးမက. . .”

“အဖူး ပြောမယ်လေ၊ ဒီလိုကုန်းကြည်းချိုင့်ဝှမ်းရာ မရွေးနိုင်ဘဲ လုပ်ကိုင်ကြတဲ့ တစ်ရွာတည်းနေ လယ်သမားများက ချွတ်ယွင်းပျက်စီးဖန်များလာတဲ့အတွက် စောစောက အမျိုးသမီးနဲ့သားကို ချဉ်းကပ်မေးမြန်းတော့ ဘီလူးမကျေးဇူးကို ပြန်ပြောပြသတဲ့၊ ဒီကနေ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်ဘီလူးမကို ရွာနဲ့အဝန်းမြို့နဲ့အလိုက် ပူဇော်ပသကြရာက ခုခေတ်ကာလတိုင်အောင် ဒီအလေ့အထကို လုပ်နေကြတာပဲ”

“ပုန်းမကြည်လို့ သူ့ကို ဘာလို့ခေါ်တာလဲ”

မိုးဟိန်းကမေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။ အဖူးကပြုံးလျက်. . .

“ဒီလိုဟ. . . သူက ဆိတ်ငြိမ်တဲ့နေရာမှာ ပုန်းအောင်းနေရမှ ကြည်လင်တဲ့အတွက် ပုန်းမှကြည်လို့ နာမည်တွင်သတဲ့၊ ကာလကြာတော့ ပုန်းမကြည်လို့ ခေါ်လာတယ်တဲ့”

“ဟ. . . အဖူးနာမည်က အပျံစားပဲ၊ ကြည်စေ အေးစေ ပိစ်ပဲဗျ၊ ပုန်းမှကြည်ဆိုတော့ လှလဲလှတယ်၊ ခေတ်လဲမီတယ်”

စောထူးက သဘောကျနေသည်။

“တချို့ကလဲ ဖုန်းမရှိလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ ပုဏ္ဏကျီလို့လဲ ခေါ်တယ်တဲ့၊ ပုဏ္ဏဆိုတာ ပြည့်စုံခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ ကျီဆိုတာက စပါးကျီ၊ စပါးကျီတွေကို ပြည့်စုံအောင် ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ နတ်လို့ဆိုတယ်တဲ့၊ နောက်ပြီး သင်္သကရိုက်ဘာသာနဲ့ ပုဗ္ဗဂြိုဆိုတာ ပုဗ္ဗက အဦးတဲ့၊ ဂြိုက အိမ်တဲ့၊ အိမ်ဦးနတ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရ

တယ်တဲ့၊ ဟိန္ဒူနဲ့ မွန်မှာလဲ သူ့ဘာသာနဲ့သူ အခေါ်အဝေါ်ရှိကြသေးတယ်၊ အဖူးမမှတ်မိတော့ဘူး”

“ဒါတောင် အဖူး အများကြီးမှတ်မိပါတယ်”

မိုးဟိန်းသည်အဖူးပြောတာတွေကို စာရွက်၊ ခဲတံတို့နှင့် အသေးစိတ်ရေးမှတ်နေသေးသည်။ အဖူးက သူပြောတာတွေကို လူငယ်တွေက မှတ်သားနာယူသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေသည်။

“ပြီးတော့ နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်ကွ၊ လယ်သမားတွေ စပါးလှေ့တဲ့အခါ ဘီလူးမရေ့ . နင့်သား တောင်သူ ပူလှပြီဟေ့၊ ဘီလူးမရေ့ . တောင်ပေါ်ကလေ ခေါ်ခဲ့ဟေ့ ပြောပြီး လေချွန်ရင်လဲ စပါးလှေ့နိုင်အောင် လေလာသတဲ့”

“အဖူး . . . ဒီလိုခေါ်ရင် ဒီလိုပဲ လေလာသလား”

မိုးဟိန်းကမေးလိုက်သည်။ အဖူးက ရယ်မောလျက် . . .

“မသိပါဘူးကွယ်၊ အဖူးကတော့ တစ်ခါမှ မခေါ်ဖူးပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုပ်လိုက်တာပဲ၊ သူများအားကိုးရတာထက် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အားကိုးရင် မကောင်းဘူးလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ ခိုင်းချင်သလိုခိုင်းလို့ရတယ်လေ”

အဖူးနှင့် ရောက်တက်ရာရာ ပြောသောအချိန်၌ နွေးနွေး၏ ခေါင်းသည် ငိုက်ကျလာလေသည်။ များမကြာမီ နွေးနွေးသည် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေသည်။ မိုးဟိန်းပေါင်ပေါ် အိပ်နေသော နွေးနွေးကြောင့် ရုတ်တရက် အိပ်ရာထဲမဝင်ဖြစ်။ ထန်းလက်ယပ်တောင်နှင့် ခြင်များကိုလည်း မောင်းနှင်ပစ်ရသည်။

နွေးနွေးနိုးသွားမည်စိုးသောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ညောင်းလျက်က မလှုပ်ရဲ။ မလှည့်ရဲ။ နွေးနွေးပါးစပ်ဖျားတွင် ဖြတ်လျက်

ကျနေသော ကျစ်ဆံမြီးကို အသာကိုင်မကာ ဖယ်လိုက်ချိန်၌ပင် နွေးနွေးနိုးသွားမှာ စိုးထိတ်လှသည်။

“ဟဲ့. . . ကောင်မလေး၊ အိမ်ထဲ သွားအိပ်ချေ”

အဖီးက အော်တော့ မိုးဟိန်းသည်အသာလက်ကာပြရင်း သူ့ နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးတင်လိုက်သည်။ အဖူးက နွေးနွေးအား အလိုလိုက်ချင်ဟန်နှင့်. . .

“နေပစေဦးလေ၊ ငါနဲ့မိုးဟိန်း စကားပြောနေကြတာပဲ၊ အိပ် ပါစေဦး”

စောထူးကတော့ ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ခြင်ထောင်မထောင်ဘဲ တုံးလုံးပက်လက်လှဲကာ အိပ်နှင့်လေပြီ။ မှီနှင့်စူးရှသော ဖာထေး ရာများနှင့် ခြင်ထောင်ကိုအဖီးက ထုတ်ယူလာကာ ထောင်ပေး လိုက်သည်။

“ဖိုးစောထူး။ နင့်ခြေထောက်က ငါ့ခြင်ထောက်ပေါက်ထဲ ဘောင်းဘီဝတ်သလို မလျှို့လိုက်နဲ့နော်၊ ငါ့မှာ အပိုဆိုလို့ ဒါ တစ်ခုပဲရှိတာ”

နွေးနွေး၏ အဖီးစကားကို ရယ်မိကြသည်။ အားလုံးမောပန်း နေကြသဖြင့် နွမ်းလျသောမျက်နှာများနှင့် အိပ်ငိုက်မျဉ်းနေကြပြီ။ အဖူးနှင့်မိုးဟိန်းသာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ကျန်ရစ်သည်။

နွေးနွေး၏မျက်ခုံးအောက်မှ မျက်တောင်ကော့တို့သည် မှေး စင်းလျက် နှုတ်ခမ်းလေးများက မပွင့်တပွင့်ဟနေသည်။ တကယ် ကလေးငယ်ပမာ သန့်စင်သောဝိညာဉ်အရိပ်က မျက်နှာလေးပေါ် လွှမ်းခြုံနေသည်။

ငွေလခြမ်းနှင့် ကြယ်ပွင့်များကို ပြတင်းပေါက် ဘောင်ခတ် လျက် ညပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ခြယ်ရေးလေပြီ။ မိုးပြာတိမ်လိပ်

တို့ တရိပ်ရိပ်လွင့်ပါးကာ အဖြူမျှင်ရှည်သွယ်သွယ်နှင့် နဂါးငွေ့
တန်းမှာလည်း ညအရေးကို တင့်တောင်းတင့်တယ်ဖြစ်စေသည်။

အပြင်မှ ပလွေသံသည် ညယံတေးကို သီဖွဲ့ကာနေသည် အဖူး
ပြောပြနေသော လောကနီတိသည် မိုးဟိန်းတို့လို လူငယ်တွေအဖို့
အနှစ်သာရဖြစ်သော်လည်း မောပန်းနေသော မိုးဟိန်း၏ မျက်
တောင်များကို ညွတ်ကွေးစင်းမွေးစေသည်။

ဦးချိုရှိသော သတ္တဝါကို အတောင်ငါးဆယ်ရှိသော
အရပ်မှကြည်ရာ၊ မြင်းကိုကား အတောင်တစ်ရာမှ ကြည်
ရာ၏။ အစွယ်ရှိသော ဆင်ကိုကား အတောင်တစ်ထောင်
ကသာလျှင် ကြည်ရာ၏။ သူမကောင်းကိုကား အရပ်ကိုစွန့်
သဖြင့် ကြည်ရာ၏

များမကြာမီပင် အဖူးရယ်၊ နွေးနွေးရယ်၊ မိုးဟိန်းရယ် တစ်
အိပ်ရာတည်း တစ်ခြင်တောင်တည်း အိပ်ကြလေသည်။ သည်
တုန်းက နွေးနွေးအပေါ် နှမငယ်တစ်ယောက်ပမာ ထင်စားမိရှာ
သေးသည်။ မပြစ်မှားရက်ပါဘူး။ ဘယ်လိုပြစ်မှားကျူးလွန်ရက်
မည်လဲ။ ကိုယ့်နှမငယ်ကား နှင်းပမာဖြူစင်လှစွာသည်။

ပလွေသံကား ဆောင်းရယ် နှင်းရယ် ချစ်သူရယ်ကို လွမ်းတွဲ
တွဲနှင့် ကြုံနေသည်။ ထိုည . . . ထိုအချိန်။

ဆောင်းရယ် နှင်းရယ် ကိုယ်ချစ်သူရယ် အတူတူပါပဲ၊
အသည်းမှာ အမြဲတင်စား ကမ္ပည်းခြယ်၊ ဆောင်းဆိုသည်
က အေးမြခြင်းကိုသရုပ်ဆောင်တယ်၊ ငွေနှင်းမြူက သန့်
စင်တယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ကိုယူမယ်၊ ချစ်သူကကွယ် ဆောင်း
နှယ်အေး နှင်းလိုဖြူတယ်၊ ဆောင်းရယ် နှင်းရယ် ကိုယ့်
ချစ်သူရယ် အတူတူပါပဲကွယ် . . . ။

အခန်း (၂၀)

ရန်ကုန်ရောက်လာကတည်းက ဂိုဒေါင်တန်းလျားတွင် နေထိုင်ရသော မိုးဟိန်းနှင့် စောထူးတို့ဘဝကို နွေးနွေးတို့အဖူးရော၊ မိုးဟိန်းတို့အဖူးရောက မကျေနပ်ကြ။

ဦးမြင့်စံတို့နှင့်တကွ ဒေါ်ကြူစံတို့မိဘတွေ လက်ထပ် ကတည်းက ဒုတိယကမ္ဘာစစ် စစ်ပြေးဘဝ အဖူးတို့ ဘယ်လိုထားခဲ့သလဲ၊ ထို့နောက် ဒိုက်ဦးမှ ပဲခူးတစ်လျှောက် ဆန်စပါးအထွက်များသဖြင့် ဓနဗလဆန်စက်လိုခန့်ထည်သောဆန်စက်များ တည်နိုင်သည်အထိ အဖူးတို့ ကူညီခဲ့ကြသည်။

ဦးမြင့်စံတို့ညီအစ်ကိုတစ်တွေ သားစဉ်မြေးဆက်အထိခေတ်ပညာတတ်တွေ၊ အရာရှိကြီးငယ်တွေဖြစ်လာခဲ့ကြတာကို အဖူးတို့ ဝမ်းသာလို့မဆုံး။ သူတို့အသိုက်အဝန်းသည်ဂုဏ်လည်းရှိသည်။ ငွေလည်းရှိသည်။ ထိပ်တန်းပညာလည်း တတ်မြောက်ကြသည်။ ဘာလိုသေးလဲ။

သူတို့အိမ်မှ ပြောင်လက်နေသော ကြမ်းပြင်များ၊ ပါရုန်းမွေးပွကော်ဇောများအပေါ်တွင် မနင်းရဲသည့်အကြောင်းမှစ၍ အရက်

မသောက်တတ်သော အဖူးတို့ကို တိုက်လိုက်သော မက်မန်းဝိုင် နှင့် စပျစ်ဝိုင်များကိုလည်းဒဏ္ဍာရီပမာ ပြောမဆုံးပေ။

ကုက္ကိုင်းရေကူးကန်နှင့် အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှုကပွဲများ အကြောင်း၊ အီလက်ထရစ်ဂစ်တာတီးဝိုင်းနှင့် အဆိုတော်များ အကြောင်းကို ထူးတွေဆန်းပြားစရာအဖြစ် ဖောက်သည်ချကြ လေသည်။

ဒိန်ချဉ်နှင့် နယ်ပြီး ကင်သော ကြက်ကောင်များကို လည်း ကောင်း၊ သံစည်ပြတ်များပေါ် ဝါးညှပ်နှင့်တင်၍ကင်သော ငါး သလောက်ကင်များနှင့် ကြက်ဥပူတင်းမုန့်များကို လည်းကောင်း တတမ်းတတ ရှိလှသည်။

အစကနဦး၌ အမျိုးမတော်သောစောထူးကို ဦးမြင့်စံရုံး၌ အလုပ် သွင်းပေးထားတာကို ကြီးမားသော ကျေးဇူးတရားအဖြစ် သတ်မှတ်ကြသည်။

စောထူးသည် ခြံအလုပ်လည်းလုပ်ရသည်။ ကားလည်း မောင်းရသည်။ တောက်တိုမည်ရ ခိုင်းသရွေ့ကို အကုန်ပြေးလုပ်ရသည်။ စောထူးလိမ္မာစေရန်အတွက်ဟု အဖူးတို့ယူဆကြသည်။ အဖူးတို့ကား ဤမျှရိုးသားကြသည်။

သားချင်းမကင်းသော မိုးဟိန်းပင် ဦးမြင့်စံ လိုတာမှန်သမျှ ကွက်လပ်ဖြည့်ရသည်။ ၁၀ တန်းကို (ခ)အဆင့်နှင့် နှစ်ခါအောင် ပြီးကတည်းကပန်းချီကျောင်းတက်နေသော မိုးဟိန်းလည်း မအားရ။ ဘဏ်သို့မကြာခဏသွားပေးရသည်။ ဦးမြင့်စံအိမ်သို့ သယ်လာသော ရုံးအလုပ်များကို ဝိုင်းကူလုပ်ပေးရသည်။ အိမ်သုံးစာရင်းလည်း တွက်ပေးရသည်။ ဆေးဆိုင်တွေမှာ ဆေးရှာ ပေးရသည်။ လျှပ်စစ်မီးများ ပြင်ပေးရပြီး စန္ဒရားပျက်လျှင်လည်း ပြင်

ရသည်။ ထမင်းစားကျွန်ခံ သက်သက်ပါဟု မိုးဟိန်းက သူ့ကိုယ်သူ ကင်ပွန်းတပ်သည်။

နွေးနွေးလည်း အပေါ်ထပ်မှာ ဘုံကျွန်လေးပါပဲ ပြောလျှင် နွေးနွေးက မခံချင်တတ်။ စကတည်းက နွေးနွေးအတွက် ဘဝင်မကျ။ ငါနဲ့စောထူးလို နင့်အပေါ်ဘယ်သူက ရိုးဖြောင့်နိုင်မှာလဲဟု သတိပေးချင်စိတ်တွေက ရင်ထဲတွင်ပြည့်သိပ်နေသည်။

“နွေးနွေးကို မြှောက်မပေးပါနဲ့၊ ကိုမိုးဟိန်းကို သတိပေးထားရဦးမယ်၊ နွေးနွေးလဲ တို့ညီမပဲ”

တင်လတ်စံက ပြောင်ဖွင့်ပြောလာသည်။

“မြှောက်ပေးစရာ မလိုပါဘူး”

မိုးဟိန်းက ထုံးစံအတိုင်း သူ့နှုတ်ခမ်းကိုတင်းလျက် တုံးတုံးတိတိ ပြောလိုက်သည်။

“နွေးနွေး စိတ်မချမ်းသာအောင် ဟိုပြောဒီပြော ပြောနေတာပဲ”

“အမှန်တရားကိုတော့ ပြောရမှာပဲ”

“ဘယ်လိုအမှန်တရားလဲ”

“လူလူချင်း တင်စီးခံရတဲ့အကြောင်းပေါ့”

“ဘယ်လို တင်စီးခံရတဲ့တာလဲ”

“ပြောရင် သမိုင်းကြောင်းက နည်းနည်းရှည်မယ်၊ ရုတ်တရက်နားလည်ဖို့လဲ ခက်လိမ့်မယ်၊ တို့က စကားလဲသိပ်များများ မပြောချင်ဘူး၊ အထူးသဖြင့်အကြောင်းမထူးရင်ပေါ့”

“ကြီးကျယ်လိုက်တာဟယ်၊ လူကဖြင့်. . .”

“လူကဖြင့် ဘာဖြစ်သလဲ”

“မပြောချင်ပါဘူး၊ လေကုန်တယ်”

“ပြောပါ. . . ပြောစမ်းပါ”

မိုးဟိန်းက အော်လိုက်လေသည်။ တင်လတ်စံက တစ်စုံတစ်
ခုခုကို ဆက်ပြောလျှင် တစ်ခုခုကို ရိုက်ခွဲပစ်မိမည်ထင်သည်။
‘ရှုး. . . တိုးတိုး’ဟု အန်တီကြူသည် ဧည့်သည်များကို စကား
ပြောနေရာမှ ဟန့်တားလိုက်သည်။ တင်လတ်စံသည် မျက်စောင်း
တစ်ချက်ဝှေ့လျက် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

အရက်များ လိုက်ငွေပေးနေသော စောထူး၏လက်သည် ရုတ်
တရက် တန့်သွားလေသည်။ စီးကရက်တည်ခင်းရန် လင်ပန်းကိုင်
ထားသော မိုးဟိန်းလက်များက ဒေါသနှင့် တုန်နေသည်။ ယခု
တလော သူ့ရင်ထဲတွင် မကျေမနပ်ဖြစ်စရာတွေ ပြည့်လျှံနေသည်။
အုံကြွပွင့်ထွက်တော့မည် ထင်ရမတတ်ပင်။

ပလာတာစိတ်ငယ်များကို ကြက်သားဟင်းပန်းကန်ထဲ နှစ်
လိုက်သော တောက်ပသစ်လွင်သည့် ငွေခက်ရင်းများ၏ လှုပ်ရှား
ဟန်ကို အမှတ်မထင် ငေးကြည့်နေမိသည်။

စန္ဒရားခုံပေါ် ကနွဲ့ကလျလေး လက်ထောက်၍ သီချင်းဆိုနေ
သော နွေးနွေးကို လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့။ ကောင်းမော်စံ၏
စန္ဒရားလက်သံမှာ အကွက်ကျပေမင့် မထောင့်မယွင်း ညင်ညင်
သာသာတီးခတ်သွားလေသည်။ နွေးနွေးအသံကတော့ နည်းနည်း
တုန်ခါကာ အသံမြင့်ပိုင်းတွင် ကြောင်ချင်သည်။ စိတ်မပါသော
လက်ခုပ်သံများကို ကြားနေရမြဲပင်။

မှောင်ရိပ်တစ်ဖက်စွန်းတွင် မိန်းမငယ်တစ်ဦး၏ ခပ်အုပ်အုပ်
ရယ်သံကြားရသည်။

“တင်လတ်စံနဲ့ ဒေါက်ကလပ်”

စောထူးက တီးတိုးသတင်းပေးလာသည်။ ခက်ရင်းနှင့် ထိုး

ထားသော ပလာတာစိတ်များကို ဒေါက်ကလပ်ဆိုသူ အနောက်
တိုင်းသား လူဖြူကြီးက တင်လတ်စံအား ခွံကျွေးနေသည်။
မဆလာနဲ့နှင့် မွန်နေသော ကြက်သားကြောင့် ဒေါက်ကလပ်၏
မျက်နှာမှာ သားတစ်ပမာ ရဲရဲတွတ် နီမြန်းနေသည်။

စောထူးသည် ခေါင်းကို ခါယမ်းနေသည်။

“တင်လတ်နှယ်နော် ဘာလို့များ ဒီဒေါက်ဖိနပ်ဆိုတာကြီးကို
ကြိုက်ရပါလိမ့်၊ သူ့ရင်ဘတ်က လည်ဆံမွေးတွေ၊ အဲလေ ရင်ဘတ်
မွေးတွေနဲ့ ကြောက်စရာကြီး”

သူ့ဘာသာသူ သဘောကျသလို ရယ်မောနေသည်။ ‘ဒေါက်
ကလပ်’ကို ‘ဒေါက်ဖိနပ်’ ခေါ်ရတဲ့ အသုံးအနှုန်းအတွက်လည်း
သူ့ဘာသာသူ ကျေနပ်နေမိသည်။

“စောထူးက နာမည်ပေးတော့ တကယ်တော်တယ်”

နွေးနွေးကပင် ဩဘာပေးနေသေးသည်။ တင်လတ်စံ၏
သူငယ်ချင်းစုမြတ်နန္ဒာကိုတော့ ‘စုတ်ပြတ်နံဒယ်’တဲ့။ ကောင်မလေး
ကလည်း သူ့ဆံပင်များကို အမွေးပွခွေးလေးလို အမြဲရှုပ်ထွေးကာ
ဖြန့်ချ ထားတတ်သည်။ ဒါတောင်သူတို့က ဆေးကျောင်း သူတွေ
ပဲ၊ ဆရာဝန်ဖြစ်လာတဲ့ အခါတွင် လူနာတို့အတွက် ဖော်စပ်တဲ့
ဆေးရည်ထဲ ဆံပင်ချည်မျှင် မပါတန်ကောင်းပါဘူး။

“စောထူး ဘယ်မှ လျှောက်မသွားနဲ့နော်၊ ဒေါက်ကလပ်ကို ပို့ရ
မယ်”

တင်လတ်စံက လေသံခပ်တင်းတင်းနှင့် အမိန့်ပေးသလို ပြော
လိုက်လေသည်။ နည်းနည်းတော့ မခံချင်။ ငါဘယ်မှ သွားမယ်
လည်း စိတ်မကူးမိပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ဘယ်သူက
ရော အပြင်ထွက်ဖူးလို့လဲ၊ စေသည့် ကျွန် ထွန်သည့်နွားပဲ။

“ဟုတ်ကဲ့၊ မတင်လတ် ပို့ပါမယ်”

ကျိုးနွံစွာနှုတ်မှပြောပြီး ‘စိတ်ချပါထိပ်ထားရဲ့၊ ဒေါက်ဖိနပ်ကို ကြံတောအရောက် ပို့ပေးပါမယ်၊ ခင်ဗျားလဲ လိုက်ချင်လိုက်ဦး’ ဟု ရယ်စရာပြက်လုံးတစ်ခုကို ဝမ်းထဲရှာဖွေမိရင်း ရယ်ချင်မိလေသည်။

ကောင်မလေးက လှတော့လှသား၊ ပြဒါးပါသော ဖယောင်းကရင် လူးထားသော တင်လတ်စုံ၏ မျက်နှာပြင် အသားအရေသည် နဂိုထက် ချောမွတ်နေသည်။ လိမ္မော်ရောင် ဂျပန်ပိုးကို လက်မောင်းရင်းပွပွ လက်ကောက်ဝတ်တွင် စည်းလျက် ရင်စေ့ဘလောက်စ်အင်္ကျီကို ခါးတွင်ပတ်၍ စည်းနှောင်ကာ ရင်တွင်ပွပွ ချုပ်ထားသည်။ တက်ထရွန်ပြောင်အဖြူဆွတ်ဆွတ်တွင် လိမ္မော်ရောင် ပိုးချည်နှင့် ဖူးတံသေးသေး ထိုးထားသော ထဘီသည် နွဲ့လှသော ကိုယ်လုံးတွင် တင်းရင်းစွာရှိနေသည်။

လိမ္မော်ရောင် ဆိုးဆေးနှင့် လက်သည်းရှည် ခြေသည်းရှည်တို့သည် တောက်ပြောင်ကာ တန်ဆာဆင်အလှကို ဒီလောက၌ ဖန်ဆင်းနေသည်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်းပါသဖြင့် တင်လတ်စုံကိုလည်း တစ်အိမ်လုံးက အလိုလိုက်ထားပြန်သည်။

“ကားအဆင့်သင့်ဖြစ်ပြီလား စောထူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါက်ကလပ်ကို ပြည်လမ်းခြောက်မိုင်ကို ပို့ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြီးတော့ ဇေယျကျော်စွာနဲ့ စုမြတ်နန္ဒာတို့မောင်နှမကိုလဲ ဝင်ဒါမီယာ ပို့ပေးလိုက်၊ ညဘက် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေရင်လဲ ကိုမိုးဟိန်းဖြစ်ဖြစ် ဇော်ဇော်ဖြစ်ဖြစ် အို. . . ကိုမိုးဟိန်း မခေါ်ပါ

နဲ့လေ၊ သူက စိတ်မထင်ရင် ဂျစ်တစ်တစ်ရယ်၊ ဇော်ဇော်ပဲ ခေါ်သွား၊ ဟုတ်လား၊ စောထူး ခေါင်းချည်းညိတ်မနေနဲ့ ပြောတာလဲ သေသေချာချာနားစိုက်ဦး”

တင်လတ်စံသည် ဟန်ပန်လေသံနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။ သူသည် လျှာကိုဘယ်လိုအနေအထားနှင့် ပြောလိုက်သည် မသိ၊ နားထောင်ရတာတော့ တစ်မျိုးပါပဲ။ နွေးနွေး စကားပြောပုံနှင့် လည်း မတူ၊ အဖီးတို့ အမိုးတို့ပြောပုံနှင့်လည်း လုံးဝမတူ၊ မိုးဟိန်းကတော့ ‘မြို့ကြီးသံ’ ဟု ဝေဖန်နေသည်။ မိုးဟိန်းက စိတ်တွေ ဖောက်လာလျှင်တော့ ‘မယားငယ်သံ’ ဟု ပတ်စက်စွာ ပုတ်ခတ် ပြောဆိုသေးသည်။ ရယ်တော့လည်း ရယ်ရသည်။ စောထူးကတော့ စိတ်ညစ်လျှင် အလကားနေရင်း ရယ်စရာများကိုသာ ရှာကြံတွေးမိလေသည်။

ကောင်မလေးက လှသလောက် ‘ထ’လည်း တော်တော်ထသည်။ သူ့အမေ မမြင်လျှင် စီးကရက်ခိုးသောက်သည်။ သူ့ထက်ငယ်သော ဇော်ဇော်သူငယ်ချင်းများနှင့် အရောတဝင်နေတတ်သည်။ အတွင်းခံ မပါဘဲ အပေါ်ဝတ် တစ်ထပ်တည်းနှင့် လူထဲ သူထဲ လျှောက်သွားနေတတ်သည်။ တလောက စုမြတ်နန္ဒာ သူနှင့် အတွင်းခံမဝတ်ဘဲ ဆွယ်တာတစ်ထပ်တည်း ဝင်ဒါမီယာလမ်း ခေါင်ခေါင်မှာလမ်းအလျှောက် ကောင်းသဖြင့် လမ်းသရဲတစ်အုပ်ကြီး အဆွဲခံရမလို ဖြစ်သေးသည်။ ကံကောင်းထောက်မ၍ ဦးမြင့်စံကားနှင့် တွေ့ပေလို့ပေါ့။

တင်လတ်စံတို့အိမ်မှာ စုမြတ်နန္ဒာတစ်ယောက်ကလည်း ရေချိုးလျှင် ဘယ်တော့မှတံခါးဂလန့်မထိုး။ စောထူးပင် အကြောင်းမသိ၍ အရေးတကြီး တံခါးတွန်းဝင်မိသဖြင့် ရုတ်တရက် ကြက်

သီး ဖြန်းခနဲထပြီး အံ့ဩလန့်ဖျပ်လျက် နဖူးတွင် ချွေးပေါက်သီး
လာရင်း အားတောင့်အားနာနှင့် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ. . .

“ကန်တော့ဗျ. . . မတော်လို့”

ကောက်ညှင်းက မစေးရဘဲ ရှက်သလိုလို ဖြစ်မိသေးသည်။

စုမြတ်နန္ဒာက အပြုံးမပျက် စိတ်မဆိုးလို့ တော်ပါသေးသည်။
စိတ်ဆိုးလည်း မတတ်နိုင်ပါ။ ဂျပန်ရုပ်ရှင်ကားထဲမှ ရေအောက်
ထဲ ရေကူးနေသော ဂျပန်ရေငုတ်သမ ပိန်ပိန်လေးလောက်တောင်မှ
ကြည့်မကောင်းပါဘူး။ ပိုးစိုးပက်စက်ပြောတတ်သော ဇော်ဇော်
ကတော့ “နံရံကို လောက်စာလုံး တပ်တာထက်တော့ သာပါတယ်”
သက်သက်ညှာညှာပြောတာကို သတိရမိသေးသည်။

မိုးဟိန်းအိပ်ခန်းထဲသို့ရံဖန်ရံခါ ဝင်လာတတ်သောစုမြတ်နန္ဒာ
အတွက် မိုးဟိန်းသည် မကြာခဏ စိတ်ညစ်ရသည်။ သူ့ဆွဲပြီးစနှင့်
ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားများကို အမောတကောဖွက်ရသည်။ သူ
ကြိုက်သော ပန်းချီကားတွေလျှင် မိုးဟိန်းအိပ်ရာပေါ် ငွေ ၂၀၀
မျိုး ၃၀၀ မျိုး တင်သွားကာ ပန်းချီကားကို ယူသွားတတ်သည်။
‘ပန်းလှေ’ ဆိုတဲ့ ပန်းချီကားတုန်းက အတော်ပြန်တောင်းယူရ
သည်။

“ကိုဟိန်းက စုကို မခင်ဘူးလား”

မေးတတ်သည်။

“စု ပုံတူဘယ်တော့ဆွဲပေးမှာလဲ” ဟု မကြာခဏ နားပူတတ်
သည်။

“ဆွဲချင်တဲ့စိတ်ဖြစ်လာမှ ပန်းချီဆွဲလို့ဖြစ်တာ”

“စုပုံကိုဆွဲချင်တဲ့စိတ် မရှိဘူးလား”

မေးလျှင်တော့ အဖြေရကျပ်ကျပ်နှင့် ပြုံးနေမိသည်။ သနား

သလိုဖြစ်ပြီး ခေါင်းကိုမခါယမ်းမိအောင် သတိထားလိုက်ရသည်။
 စုမြတ်နန္ဒာ၏ ရုပ်ပုံကို ဘယ်လိုမှ ကူးဆွဲချင်စိတ်မပေါ်တာ အမှန်
 ပင်။ ဖြူဖြူသွယ်သွယ်နှင့် လှလှလေးပါပဲ။ မျက်လုံးမျက်ဖန် လှ
 သလောက် နှာတံလည်း လွင်သားပဲ။ ဒါပေမယ့် စုမြတ်နန္ဒာ၏
 မျက်နှာတွင် ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ ဖော်လို့မရ။ ဘဝအပေါ်၊ အနုပညာ
 အပေါ်၊ အကြောင်းအရာအပေါ် လေးလေးနက်နက်မထားတတ်
 သော မျက်နှာပြင်မှ အာရုံဖမ်းခက်လှသည်။ စိတ်ပျံ့လွင့်သည်။
 တည်ငြိမ်မှုကို ရှာဖွေမရသည့်အတွက် သိမ်မွေ့နူးညံ့သော အရိပ်
 အယောင်များ ပျက်ပြယ်သွားသည်။

ရန်ကုန် ဂိုဒေါင်တန်းလျားတွင် အငတ်ခံ၊ အပင်ပန်းခံ၊ အနှိမ်
 ခံ၊ အငြူစူခံပြီး ပညာလာရှာဖွေရာတွင် စုမြတ်နန္ဒာပုံတူရေးဆွဲဖို့
 မဟုတ်သည်ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပြောဆိုလျက် အားနာ
 ပြီး အသာငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

အခန်း (၂၁)

ကံကြမ္မာလို့ ဆိုရမည်လား၊ လူမတန် ကံချရမည်လား။ ကံ
ယုံ၍ ဆူးပုံနင်းခဲ့ရသူ အပြစ်လား။

ကျိန်စာသင့်ခဲ့သည်ဟုဆိုလျှင် မိုးဟိန်းက ထိုကျိန်စာကို ဓား
နှင့် နှပ်နှပ်စဉ်း၍ ထောင်းထောင်းညက်ကြေ ချေပစ်လိုက်မည်ဟု
ကြုံးဝါးမိသည်။

မိုးဟိန်း၏ ဓားချက်ဖြင့် ပျဉ်းမ၊ ခရမ်းပွင့်ချပ်တို့သည် ကြေ
မွကာ လွင့်စဉ်ကုန်သည်။

နွေးနွေးသည် ဆေးရုံကပြန်လာကတည်းက ထဘီနီပင်မချွတ်
ရသေး။ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်စတွေဝေနေသည်။ ဆံထုံး
ထက်မှ အဖြူရောင် ခေါင်းဆောင်းကို ချွတ်လိုက်ပြီး ဆံထုံးကို
ဖြေကာ ဆံပင်တွင် အပူသည်မလို ဖားလျားချလိုက်လေသည်။

“ဒီကိစ္စက တို့ဖြေရှင်းရမယ့်ကိစ္စပါ မိုးဟိန်းရယ်”

မိုးဟိန်း ဓားဝင့်သော လက်ကို လိုက်ဆွဲလည်း မိုးဟိန်းက
လက်မခံ၊ ဓားကို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းအောင် ဝှေ့ယမ်း
နေသည်။ မိုးဟိန်း၏ ဓားချက်နှင့် သရက်ပင် အကိုင်းအခက်
ရော၊ အသီးစိမ်းတွေရော အခိုင်လိုက် ကျိုးပြတ်ကုန်သည်။

“အိုး.. . သရက်သီးတွေ ကုန်ပါပြီ”

အပေါ်ထပ်မှ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကြားလိုက်ရသည်။ နွေး
နွေးသည်.. .

“မိုးဟိန်း”

“မိုးဟိန်း.. . ၊ တို့ပြောတာ နားမထောင်တော့ဘူးလား”

ငိုသံပါနှင့် အော်လိုက်သည်။ စောထူးသည် မြေပေါက်ရာမှ
ပြေးလာကာ မိုးဟိန်း၏ လက်ကိုဖမ်းဆုပ်လျက် ဓားကိုအတင်း
လှူလိုက်သည်။

“နင်ရူးနေသလား.. . ဖယ်စမ်း”

စောထူးသည် ကွမ်းတံတွေးကို ပက်ခနဲထွေးလိုက်လေသည်။
မိုးဟိန်းသည် စောထူးနှင့်နွေးနွေးမျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်ကာ.. .

“ငါ ဒေါသနဲ့ ရူးနေတယ် စောထူး၊ လူသတ်ရမှ ငါကျေနပ်
မယ်၊ ငါဒီနေ့တော့ အလောင်းတွေထပ်နေအောင် သတ်ပစ်ချင်
တယ်”

“တို့ကိုသတ်ပါ မိုးဟိန်း”

နွေးနွေးကပြောလိုက်လျှင်တော့ မိုးဟိန်းသည် နွေးနွေး၏ပခုံး
ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကိုင်လှုပ်ကာ.. .

“ငါသတ်ချင်တာက နင့်ကိုမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကို သတ်
ချင်တယ်ဆိုတာ နင်မသိဘူးလား”

မိုးဟိန်းက အော်ဟစ်လျက် မေးလိုက်သည်။ နွေးနွေးသည်
တုန်ယင်သောလက်နှင့် မိုးဟိန်းလက်မောင်းအိုးကို တအားဆုပ်
ကိုင်ရင်း.. .

“နင်က ဒီလိုဖြစ်နေတော့ ငါဘယ်လိုနေရမလဲ၊ ငါဘာပြော
ရမလဲ၊ ငါမိုက်တာ ငါသိပါတယ်၊ ငါမိုက်တာ ငါသိပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ငိုလေသည်။ စောထူးသည် ဖျော့တော့နေသော နွေးနွေး၏ မျက်နှာလေးအားစိုက်ကြည့်ရင်း . . .

“နွေးနွေး . . . ထိုင်လိုက် . . . ထိုင်လိုက်၊ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောတာပေါ့”

ကြင်နာစွာ ပြောလိုက်သည်။ မိုးဟိန်းသည် ယှဉ်းမပင်စည်ကို ဓားနှင့် လှမ်းထောက်ကာ . . .

“တကယ်တော့နှင်ဟာ တို့နှမလေးပါ။ ငါနဲ့ ဖိုးစောထူးဟာ နင့်ကို နှမလေးတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ခဲ့တာပဲ”

ပြောရင်း မိုးဟိန်း၏အသံသည်လည်းတုန်နေသည်။ နွေးနွေးသည် မြေပေါ်ဒူးထောက်ထိုင်ချကာ . . .

“အစက သူနဲ့ယူတော့မလို သေချာတာနဲ့”

“တို့နားလည်ပါတယ်ဟာ၊ ပြောမနေပါနဲ့၊ ခုမှတော့ အပြစ်တင်လို့ ထူးတော့မှာမဟုတ်ပါဘူး”

စောထူးကား စိတ်မချမ်းမသာနှင့် ပြောရင်း ရင်ထဲတွင် တက်ခေါက်လိုက်သည်။ မိုးဟိန်းဒေါသဖြစ်မှာစိုးလို့သာ ငါလဲ ကောင်းမော်စံဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ လည်ပင်းကို ဓားနဲ့လှီးပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ သူများသားသမီးကို ဟင်းရွက်ကန်စွန်းလို နှမချင်းမစာမနာ . . . ။

နွေးနွေးသည် မျက်နှာထားကိုပြန်ပြင်သည်။ မျက်ရည်များကို ပြန်ထိန်းရင်း ခေါင်းကို နည်းနည်းမတ်ကာ . . .

“တို့ သတ္တိရှိပါတယ်၊ ဒီကလေးအဖေကို တရားဝင် မယူရပေမယ့် ကလေးကို မွေးရဲပါတယ်၊ အဖေမရှိတဲ့ ကလေးလို မျက်နှာငယ်မယ်ဆိုရင် ဒီကလေးကို ငါက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်ဆိုင်ရဲ

အောင် လေ့ကျင့်ပေးရမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကလေးရဲ့ အဖေက ဒေါက်တာကောင်းမော်စံပဲဆိုတာ သိကြမှာပဲ”

မိုးဟိန်းက တက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်ပြီး နွေးနွေးမျက်နှာကို စိမ်းစိမ်းကြည့်ရင်း . . .

“ဘာလဲ . . . ကောင်းမော်က နင့်ကို မယူတော့ဘူးတဲ့လား”

“သူက နိုင်ငံခြားသွားရတော့မှာ၊ ဒါကြောင့် ကလေးကိုတောင် သူက မယူချင်ဘူးတဲ့၊ ကလေးကို ဖျက် . . . ဖျက် . . . ”

“ဪ . . . ”

“အမှန်ကတော့ သူလဲ ဆရာဝန်၊ ငါလဲနဲ့ပဲ၊ ကလေးမရှိအောင် နေကြတာပဲ၊ ရှိလာတော့လဲ ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲ၊ အမေက သူသဘောကျသလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပြီးမှ ဒီကလေးကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်တရားပျံ့မလဲဟယ်၊ အရှက်ရချင်သလောက် ရပါစေ့ပေါ့၊ မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ အဆိုးဆုံး ဘဝဆိုတာ ငါနားလည်ပါတယ် မိုးဟိန်းရယ်၊ ငါ့ဘဝက မကောင်းတော့ဘူးဆိုတာ နင်တို့ထက် ငါသိတာပေါ့”

နွေးနွေးသည် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုလေသည်။ မိုးဟိန်းသည် နွေးနွေးအနီးတွင် ထိုင်ချရင်း . . .

“နွေးနွေး . . . နွေးနွေး”

နွေးနွေး၏ လက်ကလေးများကို ဆုပ်ကိုင်လျက်သာ နေမိသည်။ နွေးနွေးက . . .

“မိုးဟိန်းသတိပေးကတည်းက ငါလဲ ငါ့ကြမ္မာကို ငါမြင်နေရပြီ၊ ဒါပေမယ့် ငါနဲ့ သူနဲ့ ဖြစ်နေကြပြီဆိုတော့ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ၊ ဆေးရုံမှာ ဘယ်ဆရာဝန်ကိုမှ အရေးမစိုက်မိပေမယ့် သူ့

ကိုတော့ ချစ်မိတယ်၊ ချစ်ရုံမကဘူး ယုံလဲ ယုံမိတယ်၊ ကလေးရ ပြီဆိုတော့ ယူဖြစ်ပြီလို့ ဝမ်းသာခဲ့မိတယ်”

ဗလုံးဗထွေးရှိက်သံနှင့် ကလေးငယ်ပမာတတွတ်တွတ် ဆက် ပြောနေသေးသည်။ မိုးဟိန်းသည် နားမထောင်ချင်တော့။ ရင်ထဲ နာသည်။ ဒီကိစ္စကိုနွေးနွေးအဖူးအား ဘယ်လို ပြန်ပြောမည်လဲ။ မမှန်းဆနိုင်။ အဖူးတို့ အဖီးတို့၊ အမိုးတို့ ဘယ်လောက် စိတ်မချမ်း မသာ ဖြစ်လိုက်မလဲ၊ နွေးနွေးအား လော်မာသူဟုလည်း မဆို ရက်ပါဘူး၊ ဇာတ်တူသားစားရက်သော ကောင်းမော်အားသာ အမျက်သို့ ရန်လိုမိသည်။

ဖြူစင်သန့်ရှင်းမြဲဖြစ်သော ကလေးမျက်နှာလေးလို့ နုနယ် သောနွေးနွေးအားကြည့်ပင်မကြည့်ချင်တော့ဘူး။ ပုန်းမကြည်ရှင်မ ကို ပသသောနေ့ရက်က မြင်ကွင်းကို ‘လယ်နတ်ရှင်မ’ (Goddess of farmland) အမည်နှင့် ရေးဆွဲသော ပန်းချီကားချပ်တွင် ထည့် ဆွဲလျက် နွေးနွေး၏ ရုပ်ပုံလွှာပါ ကခုန်နေသူထဲ အမိအရ ဖမ်း ထည့်လိုက်လေသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ နွေးနွေး၏ ခေါင်း ထက်တွင် ပန်းနီပန်ပေးလိုက်မိသည်ကို သတိရတိုင်း စိတ် မကောင်း ဖြစ်ရသေးသည်။

အိုင်ချင်းကို အသံနေ အသံထားနှင့် ဆိုတတ်သော ‘အဖူး’ ကို ရုတ်ခြည်း သတိရမိလေသည်။

မိဘဘိုးဘွား၊ ဆိုစကားကို၊ နားမျှင်မဝင်၊ ထိမထင်ဘဲ၊
ကြို့ပင်ကြီးမြောက်၊ ပိတောက်ပင်တောင်၊ ညောင်ပင်ကြီး
ရင်း၊ ကောက်စိုက်ကယ်ပြန်၊ ထိန်ကန်တွင်းမှာ၊ လာရင်း
မျက်မြင်၊ နေမလှန်းတဲ့ ပန်းလွင်လွင်ကို၊ ရွှင်လိုမြူးလို
ကစားလို၍၊ **ဝါဆိုဦးက ပန်ဖူးတယ်၊** အမယ်မင်း ဖြစ်ရ

လေခြင်း၊ ယင်းမာရယ်ပေါ်၊ တော်သလင်းနှင့် မိုးတွင်း
ဝါဝင်၊ ဟိုဆောင်းဦးသို့၊ မကူးခင်က၊ အရင်လူနှင့် ကွဲရ
တယ်ရှင်။ အပျိုစင်ငယ်က ကျွမ်းပါတဲ့၊ လွမ်းတုံ့တင်လေး။

အခန်း (၂၂)

**လူသားတွေရဲ့သမိုင်းစဉ်တစ်ရပ်လုံးဟာ ခြယ်လှယ်
ခံရသူနဲ့ ခြယ်လှယ်သူတို့ရဲ့ တိုက်ပွဲပဲဖြစ်တယ်. . .**

ဆိုတဲ့ စကားရပ်ကို မိုးဟိန်းက ဆင်ခြင်သုံးသပ်သည်။

လောလောဆယ်ဆယ်အားဖြင့် နွေးနွေးတို့ အလူးအလိမ့်ခံရ
မည်ကို သိလျက်နှင့် တရားစွဲရန် ရုံးတော်သို့လျှောက်စေသည်။
အမှုက နှစ်မှု၊ ကလေးဖျက်ရန် ကြံစည်သည့်အမှုနှင့် သားမယား
စရိတ်တောင်းရန် အမှုတို့ပင်တည်း။

သို့သော် နွေးနွေးတို့ မိုးဟိန်းတို့နှင့်ပတ်သက်သော အတိတ်
ရုပ်ပုံလွှာသည် မှန်ဝါးရုံမက အကျဉ်းလည်းတန်လေသည်။ ရေ
များတော့ မီးနိုင်သည်။ ငွေများတော့အမှုနိုင်သည်။ သည်လောက
ကားနွေးနွေးတို့လောက မဟုတ်သည်ကိုသိခဲ့ရသည်။ ယခု ခုနစ်
နှစ်တာ ကြာသောကာလ၌. . .

“ခုလိုဆိုတော့လဲ သဘောတစ်မျိုးဖြစ်မှာပေါ့မိုးဟိန်းရယ်”

အဖီးက သူ့ပေါင်ပေါ်သိပ်ထားသော ငှက်အားယပ်ပေးရင်း
ပြောလိုက်လေသည်။ နွေးနွေးသည် စက်ချုပ်ရင်း နှုတ်ဆိတ်နေ
သည်။

“ခုလိုဆိုရင် နွေးနွေးရဲ့အမှုက နိုင်ချင်နိုင်မှာ၊ တလောကပဲ ကျွန်တော်မြို့နယ်မှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက် သုံးနှစ် ထောင်ဒဏ် ကျသွားတယ်”

မိုးဟိန်းက သက်ပြင်းတရွက်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“အို. . . တရားတဘောင်နဲ့ အနိုင်ယူရတာ မကောင်းပါဘူး”

နွေးနွေးသည် ခြင်ထောင်အပေါက်များကို ဂရုစိုက်ဖာထေးနေ ရာမှ ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါပေမယ့် မတရားတာတော့ ခေါင်းငုံ့ခံနေလို့မရဘူး၊ နွေးနွေး၊ မတရားမှုတွေကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဟန့်တားပစ်ရမှာပဲ၊ နို့မဟုတ် ရင် ဒါကိုပဲ အခွင့်ကောင်းယူပြီး အနိုင်ကျင့်ချင်တိုင်း ကျင့်နေကြ မှာပေါ့”

မိုးဟိန်းက စိတ်ထဲ မခံချိဖြစ်ပြီး ပြောလိုက်လေသည်။ အဖီး က မိုးဟိန်းအား လှမ်းယပ်ခတ်ပေးကာ. . .

“စောစောက ဆရာဝန်ဟာ. . . ”

“အဲဒါ ကျွန်တော်ပြောမလို့ အဖီး၊ သူတို့ဖြစ်ပုံကလဲ ခုနွေးနွေး ဖြစ်ပုံအတိုင်းပဲ၊ နည်းနည်းသည်းခံနားထောင်နော်၊ နွေးနွေး စိတ် မကောင်းလဲ ဖြစ်မနေနဲ့ဦး၊ ဒါတွေဟာ သိထားမှ”

မိုးဟိန်းက နွေးနွေးဘက်လှည့်ပြောတော့ နွေးနွေးသည် ညှိုးငယ်ပေမယ့် ပြုံးယောင်ယောင်မျက်နှာလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် လေသည်။

“မိန်းကလေးကလဲ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်က နာစုံလေးပဲ၊ ယူမလိုလိုနဲ့ သေချာပေါက် ဆိုတော့လဲ ငြိစွန်းမိကြတာပေါ့၊ ကောင်မလေးက ရိုးရိုးလေးပါ၊ ပျံတန်တန် အစားထဲကလဲ မဟုတ်

ပါဘူး၊ နောက် နိုင်ငံခြားသွားမလိုလိုနဲ့ ကောင်မလေးကို ကလေး ဖျက်ခိုင်းတယ်၊ တကယ်တော့ နိုင်ငံခြားသွားရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကလေး ပျက်သွားပြီးတော့လဲ မယူတော့ဘူး”

ဒုက္ခပါပဲဟယ်”

နွေးနွေးသည် စက်ခုံမှ ထလာပြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို ငဲ့သောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ငှက်အား ပုဆိုးပိုင်းတစ်ခုကို လွှမ်းခြုံပေးလိုက်လေသည်။ ငှက်လက်ထဲမှ ဆည်းလည်းပန်းနီနီလေးများကို နွေးနွေးက အသာဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ မိုးဟိန်းသည် နွေးနွေး၏ လှုပ်ရှားမှုဟူသမျှကို အလွတ်မပေးဘဲ ငေးနေမိပြီး . . .

“ဒီအမှုကို ရုံးတော်က တရားစွဲတာပေါ့၊ ဒီတုန်းက လူမှုဝန်ထမ်းက အမျိုးသမီးအရာရှိက တရားသူကြီး တို့အသိထဲကပါပဲ၊ သူက တရားသူကြီးအဖြစ် တစ်နှစ်နဲ့ရှစ်လ လုပ်သွားတာ မှတ်မှတ်ရရ ဒီဖြစ်ကလဲ နွေးနွေးနဲ့တိုက်ဆိုင်တော့ တို့လဲလေ့လာမိတာပေါ့၊ ဆရာဝန်ဘက်က တရားရုံးအကျိုးဆောင်ကလဲ အလျှောက် သိပ်ကောင်းတာ၊ တရားရုံးအကျိုးဆောင် ဆိုတာက တရားခံတို့ တရားလိုတို့ရဲ့ ရှေ့နေကိုပြောတာ၊ သီချင်းတွေ ဥပမာ ဥပစာတွေနဲ့ သိပ်နားထောင်ကောင်းတာပဲ၊ ဥပဒေ ဝန်ထမ်းတွေ ပါတဲ့ တရားရေးအဖွဲ့ကလဲ သိပ်ပွဲကျကြတာ၊ ဒါပေမယ့် နှစ်မလေးဘက်က အမှုနိုင်သွားတယ်၊ ဆရာဝန်လဲ ထင်ရှားတဲ့ ပြစ်မှုက နှစ်မှုဆိုတော့ ထောင်ကျသွားရော”

“ဒါပေမယ့် ကလေးကတော့ သက်သက်မဲ့ သေသွားရတာပေါ့နော်”

နွေးနွေးသည် ခပ်လေးလေးပြောမိသည်။ ငှက်၏ ပါးပေါ်မှ ဆံယဉ်စလေးများကို အသာသပ်ပေးလိုက်သည်။ မိုးဟိန်းကတော့

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကျနေသော ဆည်းလည်းပန်းနီနီများကို အစိတ်စိတ် ခြေမွပ်ပစ်လိုက်သည်။

အဖူး၏ လက်သုံးစကားများကိုလည်း ရုတ်ခြည်း အမှတ်ရမိပြန်သည်။

“လောကကြီးမှာလေ . . . အစမကောင်းရင် အနှောင်းမသေချာတတ်ဘူး၊ မှတ်ထားကြ . . . ”

လူ့ဘဝကိုက သည်ပုံစံနှင့် ဖန်တီးလာသည်ထင်သည်။ အထူးသဖြင့် ဆင်းရဲရသည့်ဘဝ၊ မျက်နှာငယ်ရသည့်ဘဝ၊ ထို့နောက်ဒါဟာ လူများစုရဲ့ ဘဝ။

“တိပ်ခိုးတွေ ဝေတွဲအချိန်မှာ လေပွေတိုက်လို့ နှောပင်ကြီးက နှောသီးတွေဟာ တဖြုတ်ဖြုတ်နဲ့ ကြွေပြီးလေထဲ ဝဲတတ်သတဲ့၊ ဥသျှစ်သီးတစ်လုံးကို မြေကြီးမှာ မြှုပ်ပြီး ပြာဖုံးအုပ်ပြီး မီးဖုတ်လိုက်ရင်လဲ ကျန်ဥသျှစ်သီးတွေဟာ မီးနဲ့ ကင်လိုက်သလို အားလုံး ကွဲတတ်ကြသတဲ့၊ နောက်ပြီး စနေဂြိုဟ်စားတဲ့အချိန်မှာ လှေကားဝမှာ ခရေပင်စိုက်မိရင် ဆင်းရဲတတ်သတဲ့”

ဤကား မြန်မာရှေးလူကြီးသူမတို့၏ စကား၊ ဘဝဆိုတာက ပရမ်းပတာ ဖရိုဖရဲနှင့်ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်လာသည်။ မဖြစ်သင့်တာတွေလည်း ဖြစ်လာရသည်။ ဘဝကို ပေးဆပ်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ရသည်။ အခွင့်အရေးသမားများအတွက်တော့ ဘဝဆိုတာ ရယူခြင်း သက်သက် ဖြစ်သည်မှာအမှန်ပင်။

အဖူးတို့ ဘဝကိုပေးဆပ်ပုံကတော့ ကာလရှည်လွန်းလှသည်တကား။

နွေးနွေးကိစ္စကြောင့် အဖူးတစ်ယောက် အဖီးထက်ပင်ပို၍ စိတ်ဆင်းရဲရသည်။ တစ်ခါမှ မျက်ရည်မကျဖူးသော အဖူးသည် မျက်

ရည်တောက်တောက် ကျမိသည်။ မျက်ရည်ကျလျက်ကပင် ‘ဟယ်’ တစ်ခွန်းသာ ပြောပြီး အဖူးခေါင်းအုံးအောက်ထားအိပ်နေကြ ဓားကို ဆွဲလိုက်သည်။

ဂျပန်တော်လှန်ရေးတုန်းက ဂျပန်အသားကို ပြတ်စေခဲ့သော အဖူးဓားသည် ယခု မတရားမှုကို ပြုကျင့်ကြသော လူမိုက်သားတို့၏ အသားကို ခုတ်ထစ်မည်ဟုကြုံးဝါးသည်။

သို့ကြောင့် အဖီးတို့က အဖူးရန်ကုန် သွားမည်စိုးသောကြောင့် အလစ်မပေးရဲ၊ အဖူးကို ချော့မော့ထားကြသည်။ သည်တုန်းက အဖူးသည် အသည်းရောင်ရောဂါနှင့် နေမကောင်းဖြစ်ပြီးခါစ ဖြစ်သည်။ အမောပန်းသိပ်ခံလို့လည်း မရ၊ မျက်ရည် တတွေတွေ ကျလို့သာနေသည်။ စကားလုံးဝမပြောဘဲ အိမ်ဦးခန်း ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ထိုင်နေတာ နှစ်လနီးပါးခန့် ကြာသည်။

သည်သတင်းတွေ ပြန်ကြားကတည်းက မိုးဟိန်းသည် ကဒုတ်ရွာကို ခြေဦးမလှည့်ဖြစ်တော့။

နွေးနွေးကတော့ ငယ်ရွယ်နုနယ်သော မိန်းမသားဖြစ်ပေမယ့် သူ့ဘဝအတွက် ရဲဝံ့စွာ အသင့်ပြင်လိုက်သည်။ သူ့အပေါ် ကျရောက်လာသမျှ ကျိန်စာ ဟူသရွေ့ကို အပြီးမပျက် လက်ဝေခံယူလိုက်သည်။

မိုးဟိန်းကတော့ ခံပြင်းသောစိတ်ဓာတ်နှင့် ရင်ထဲ အမြဲတစေ လှုပ်ရှားကာနေသည်။

လူ့သမိုင်းစဉ်တစ်လျှောက်လုံးတွင် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မတူညီသော ဆန့်ကျင်နေတဲ့ အင်အားစုနှစ်ရပ် ရှိနေကြောင်းကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့နေရပါသည်။ အခွင့်ထူးခံလူတန်းစားနှင့် အခွင့်မဲ့ လူတန်းစား အင်အားစုနှစ်စု၊ သို့ကြောင့် လူသားတွေရဲ့ သမိုင်း

စဉ် တစ်ရပ်လုံးသည် ခြယ်လှယ်ခံရသူနှင့် ခြယ်လှယ်သူတို့၏
တိုက်ပွဲဖြစ်သည်ကို မည်သူငြင်းဆိုနိုင်မည်နည်း။

